

22-11

JURNALUL

SF

Anul III Nr. 89 - 90
Săptămînal de cultură
SCIENCE — FICTION
32 pagini o 300 lei

ADRENERGIC !

un roman de
**SEBASTIAN
CORN**
premiul
NEMIRA 1996

Motto - Unde să fugi
cînd toate drumurile
îți sînt căzute-n genunchi?

Scrisoare către prieteni

Nu știu ce introducere aș putea găsi tristeții mele de astăzi!

Și nu atît curînda (posibila) despărțire de voi – despărțire care, oricum s-ar fi produs mai devreme sau mai tîrziu, mă macină, ci sentimentul de culpabilitate, izvorît din imposibilitatea de a-mi onora toate promisiunile.

Timp de aproape doi ani de zile am încercat promovarea autorilor români și deschiderea unor noi direcții în sf. Din păcate această dorință a noastră s-a concretizat în prea puține numere de autori, mult prea puține fațete de posibilități, și asta din cauze mai mult sau mai puțin obiective.

Au fost multe ore de muncă, multe greșeli și multe lucruri frumoase pe care le-am trăit împreună și-aș vrea să vă mulțumesc tuturor celor care ați fost alături de mine și de colegii mei, fiindcă scrisorile și telefoanele pe care le-am primit la redacție au fost singurele pîrghii ce ne-au ajutat să mergem înainte.

Au fost doi ani plini, doi ani nebuni, doi ani împovărați de vise. Vise care treptat vor deveni amintiri, apoi legendă.

Dar nu pot să nu cred că mîine, vor apărea alți puști nebuni care vor reînnoia legenda, vor crea un nou JSF, un alt imperiu într-o republică, un alt mod de viață și de ce nu un cotidian sf.

Dar pînă atunci vă invit să pătrundeți în lumea lui Sebastian A. Corn, (sic !), unul dintre autorii care au cu siguranță ceva de spus în sf-ul european.

Cu drag,
Adrian Bănuța

PS Și, dacă pătimit-am vreodată cu vorba ori faptă, vă rugăm Prea Cinstite Fețe a nu vă mânia și-a erta nevolnicia noastră și-a nu ne întoarce Prea Mîndrul Obraz, că toate de la Dumnezeu sunt și nu este vremile subț oameni, ci oamenii subț vremi.

Și cine are ochi să vadă – să vadă;

Și cine are urechi s-audă – s-audă!

Adrenergic! = motorul din tine

Ce credeați? - ești doar un recipient de senzații... Optice, auditive, olfactive, gustative și tactile. Îți imaginezi că ai sentimente? - ele nu sînt decît amestecul strict cantitativ al culorilor pe care le vezi, al decibelilor pe care îi încasezi și al atmosferelor pe care le înregistrează pielea ta.

Asta ești, indiferent de ce îți imaginezi. Un cocktail bine temperat de unități de măsură.

Raționezi? - bineînțeles! Raționezi doar în măsura în care funcționează amestecul subtil de DA-uri și NU-uri care îți generează ideile.

Creezi? Invențezi? - aiurea! Faci doar o salată din ceea ce îți oferă lumenii, decibelii, wații și joullii ce te parcurg. O salată de care ești mîndru, o salată pe care o investești cu credința că ești chiar tu...

Ți-a trecut vreodată prin cap că ai o personalitate distinctă? - Fii serios! Părinții îți sînt tipar, iar evenimentele externe sculpează în sus-numitul tipar. Vreau să spun că tu nu ești cel pe care îl imaginezi. Nu ai nimic personal. Ești doar un cocktail...

Ce-i drept, în tine totul se unifică. Totul se transformă în neurotransmițător. Iar neurotransmițătorii se numesc: adrenalina, dopamina, serotonina, etc. etc. etc. Cu toții, circula de-a lungul circuitelor adrenergice.

Cele care fac din tine un personaj supus chimiei. Cele care îți devalizează personalitatea de ceea ce credeați că e cu adevărat prețios: deosebirea de ceilalți. Cam asta face din tine, chimia asta comună întregului regn!

...cu toate astea, Tamerlan Banks se îndrăgostește de Priscilla Idriss. Adrenergic vorbind, bineînțeles!

Sebastian A. Corn

JURNALUL[®]
S.F.

PREMIUL CONVENȚIEI NAȚIONALE DE SF 1993
PREMIUL CONVENȚIEI EUROPENE DE SF 1994

Editat de: **INTACT**

COLECTIVUL DE REDACȚIE:
Adrian BĂNUȚA (Redactor șef)

Nicolae C. ARITON, Ionuț BĂNUȚA,
Ovidiu BUFNILA, George CEAUSU, Sebastian CORN,
Nicu Geese, Mihail GRĂMESCU, Cătălin IONESCU,
Cristian IONESCU, Mihail Dan PAVELESCU, Dan POPESCU,
Petrișir SIRBU, Isabela ION, Dan MERISCA (REDACTORI)
Marian IRIMIA, Mihail SAMOILA (FOTOREPORTERI)

ADRESA REDACȚIEI:

Șoseaua București-Ploiești, nr. 25-27,
sector 1, București.
Tel. 2107136, 2109366, 2109946

RĂSPUNDEREA MATERIALELOR INFORMATIVE REVINE AUTORILOR.

ADRENERGIC !

Premiul Dan Merișca 1994 Premiul Nemira 1994

In plus, mai era și Priscilla.

„Ce-ai spus, d-le Banks?” s-a răsuțit șoferul în cuva lui translucidă și l-a privit pe Tamerlan.

Am vorbit cu glas tare, am vorbit cu glas tare, a gândit Tamerlan Banks și s-a cufundat în bancheta aproape pufoasă, care se încorda molcom sub greutatea lui. O banchetă din tentacule amplificate de calmar. 400 de U.C. metrul pătrat. Cam scumpă, dar așa înțelegea United T-Skell Spaces să-și recompenseze directorii. Chiar dacă erau doar directori onorifici.

„Fii atent la semafor, Karl!” a spus Tamerlan și, profitând că șoferul pivota în serul fiziologic care umplea cuva, s-a aplecat asupra blondei Karin și a sărutat-o, buimac. S-a întins cu totul peste ea în timp ce pistoanele mașinii începuseră să vibreze familiar sub capotă.

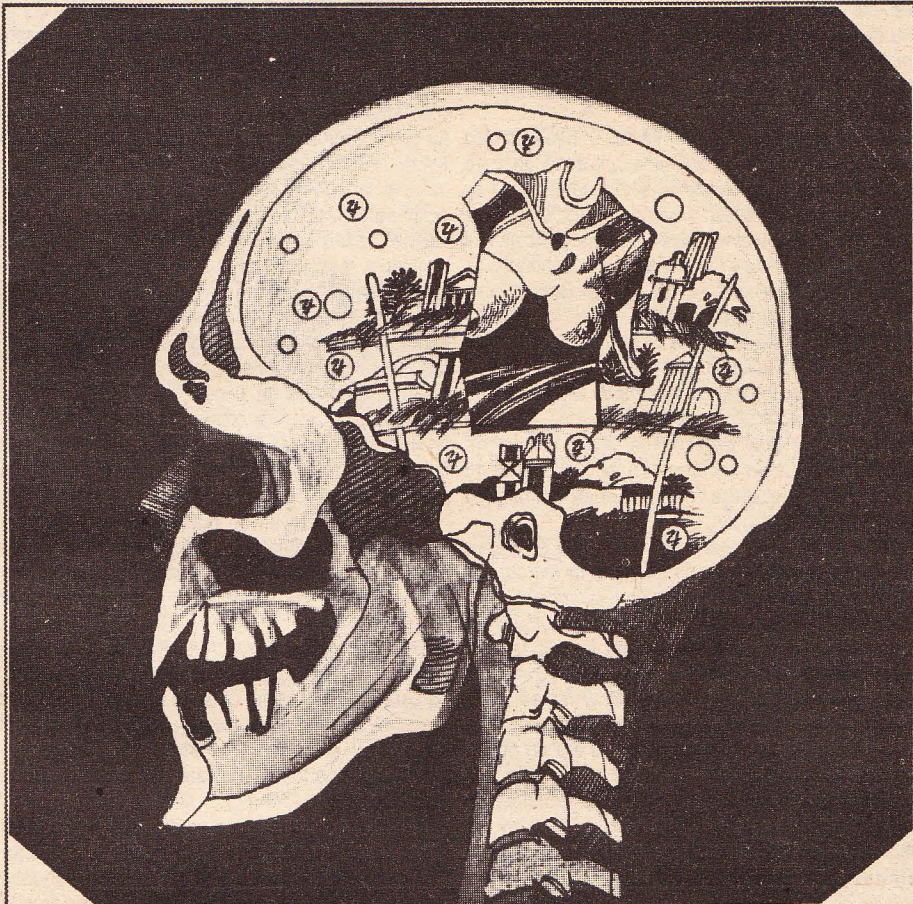
„Peste un minut ajungem la United Spaces, d-le Banks.” a anunțat Karl cu vocea ușor nazonată. Vocea specifică spațioforilor. Iar el, el era un spațiofor decăzut.

„Ochelarii, Tamerlan scumpule!” a grăseiat Wanda scotocind prin poșetă. Cu coada ochiului, Banks i-a văzut picioarele negre ca păcura, cum se sprijineau în vârfurile ascuțite ale pantofilor de lac. A întins mâna în spate, spre ea, spunând:

„Da. Ochelarii.”

Era obligatoriu să și-i pună. Din cauza aleuxylului. Interzis prin lege. Interzis cu atât mai mult cînd participai la ședințele unui consiliu de administrație.

Karl a oprit mașina. Impecabil. Impecabil programat. Altminteri, un slăbănog decăzut, gol pușcă în cuva de țesut corneean extins. Plutea în

spatele volanului, cuplat prin tubulaturi la oxigen, la soluții perfuzabile, dar, mai ales, la informație. De fapt, Karl nici nu mai era Karl. Era un creier pur care recepta și prelucra date specifice. Datele care îi permiteau să se descurce în traficul încărcat al South Sabratei.

„United T-Skell Spaces!” a anunțat el nazonat și a făcut o mișcare elegantă, plutitoare în serul fiziologic al cuvei, răsuțindu-se respectuos spre Tamerlan.

„Portierele” a ordonat Tamerlan cu vocea greoaie.

Portierele din lemn umed, care abia supseseră o nouă doză de sevă din rezervorul motorului, au culisat scârțâind discret.

Amețit, Banks a coborât din automobil și a pornit pe gazonul trotuarului către intrarea în clădirea corporației, urmat la doi pași de Wanda și Karin, care răspândeau un parfum înțepător de scorțișoară. A intrat primul în hol, a tras adânc aer în piept, adulmecând mirosul de conifere emanat de pereții interiori ai clădirii. Simțea pe obrazul drept privirea plăcilor retiniene încăstrate sub ferestrele care dădeau spre Piața W. Churchill.

Retinele îl recunoscuseră deja. La ora asta, consiliul de administrație probabil că începea să se agite, în sala de ședințe, cu 24 de etaje mai

sus. Cu 1800 de yarzi de tubulaturi nutritive pentru ziduri, mai departe de Tamerlan Banks.

...In plus, mai era și Priscilla. De fapt, Priscilla Idryss trebuia să se afle pe undeva prin apropiere, într-unul dintre birourile direcției. Mai mult ca sigur: între el și ea nu puteau fi peste 10-15 yarzi. 10-15 yarzi îl despărțeau pe Tamerlan Banks de Priscilla și de fletul ăla de bărbat ale ei – Hugh Secada, fost emigrant columbian, fost șomer și fost spațiofor, care renunțase la cinci ani din viață pentru a sta cufundat câte 16 ore pe zi în cuve. La subsolul lui United Spaces.

Hugh făcuse apoi facultatea la seral și se specializase, bineînțeles, în turboskelli. Adică, se specializase în obiectul de interes și de cercetare al lui Tamerlan Banks. Turboskellii ameliorați de Tamerlan.

O alegere pertinentă din partea lui Hugh Secada, câtă vreme în timpul celor cinci ani, fusese parcurs cu obstinație de milioane de turboskelli. Ameliorați sau nu. Parcurs de ei, cu sinapsele re conectate de ei, cu cortexul încărcat de spațiile și programele suprapuse cu care îl încărcaseră aceiași turboskelli. La ordinul lui Tamerlan, pe timpurile acelea.

TIPARUL EXECUTAT LA TIPOGRAFIA

INTACT

Director administrativ :

Titus GUVIR

Tehnoredactare computerizată

Adrian și Ionuț BĂNUȚĂ

Culegere:

Elena ȘTEFĂNESCU

Corecturi:

Livia STROIA

Montaj offset:

Georgiana DUCMAN

Mariana SEBE

Silvana GREERE

JURNALUL S.F.

este înscris în
Catalogul Presai la
poziția 2.128.

Abonamentele se pot
face la orice centru
RODIPET.

Cititori din străinătate se
pot abona prin
RODIPET SA

PO BOX 33-35, telex

11995 Telex: 3129432

București - România

Piața Presai Libere nr. 1.

Acest săptămânal face parte din rețeaua națională a publicațiilor

JURNALUL

Director:
Dan DIACONESCU
Redactor șef:
Marius TUCĂ

JSF 89-90

Practic, cinci ani fusese un nimeni. Un fel de Karl mai elaborat. O proteză biologică în sisteme. Hrănit cu probleme și excretând rezolvări.

Hugh Secada era un tip organizat. **United T-Skell Spaces**, în cuvele cărora stătuse trei ani și patru luni puse cap la cap, îi oferiseră inițial un job de utilizator al spațiilor din proveniență din șomerii și proletații racolați din suburbiile South Sabratei. Frații mai mici ai lui Hugh.

În anii aceia, Tamerlan Banks era șef de serviciu, iar Priscilla Idriss nu exista în corporație. Probabil că făcea trotuarul prin Granite Junction (asta era o răutate gratuită de-a lui Tamerlan Banks – Priscilla nu făcuse niciodată trotuarul și el știa asta foarte bine). Sau făcuse trotuarul prin Oilers, pentru 15 U.C. minutul? Și-a dus Tamerlan, totuși, gândul până la capăt.

El a ajuns șef de etaj, dar **United T-Skell Spaces** l-a avansat și pe idiotul ăla meticulos de Hugh, care tocmai învățase că trebuie să-și dea cu briantină pe păr. Asta se întâmplase acum patru ani, înainte de războiul care opuse South Sabrata principalului oraș concurent de pe Coasta de Nord: Londrina.

Cu ocazia războiului, **United T-Skell Spaces** abia dacă făcuse față comenziilor primăriei. Mii de șomeri au coborât în cuvele de la subsol, utilizatorii i-au invadat cu milioane de rutine, turboskellii i-au parcurs și i-au înțesat cu programe. 24 de ore pe zi, 7 zile pe săptămână, 30 de zile pe lună – tipii din cuve erau storși ca lămâie după un an de funcționare, iar tinerii angajați ai corporației au urcat treptele ierarhice într-un ritm de neimaginat într-o perioadă de pace.

Și tot atunci, apăruseră sistemele, așa cum erau ele acum. Ample, redundante până la exagerare, eficiente. Dirijate de tipi competenți și ambițioși.

Tamerlan Banks a ajuns director executiv, în ciuda faptului că nu purta cravate de mătase, că nu-și dădea cu briantină în păr... și, mai ales în ciuda faptului că obișnuia să-și cultive implanturi de mușchi vegetal pe gât (modelul eșarfă, care făcea furori în periferia Oilersului). Deși nu era un purist, în acei ani zbuciumați, în care corporația era interesată să producă tot mai mult, consiliul de administrație n-a ezitat o secundă când i-a încredințat funcția cea mai puternică din schema lui **United Spaces**. Poate că era o idee prea imaginativă, dar asta se cerea de la oameni în timp de război.

Mă rog, asta se cerea de la oamenii care nu decăzuseră în tagma spațioforilor...

„Creierul îmi mergea mult mai repede atunci...” a spus Tamerlan cu glas tare, făcând-o pe Karin să ridice sprâncenele.

Și-a dat seama imediat că făcuse o afirmație falsă. Dacă acum gândea mai încet, de ce îl chemaseră pe el să-i depaneze în momentul ăsta de criză? De ce apelează la el, care acum era doar director onorific la **United Spaces**, când dispuneau de un director executiv pedant, atent, un purist care nu-și amesteca țesuturile native cu cele ale altor specii?

„M-au chemat pe mine fiindcă sunt mai bun.” a decretat Tamerlan, sigur de el, bătând-o pe Karin pe umăr. „Sunt mai bun ca Hugh, chiar dacă am cu doisprezece ani mai mult ca el. Chiar dacă el este un purist! Un tradiționalist și un tipic! Eu trebuie să-l scot din rahat, și nu el, junele executiv cu nod de 3/4 la cravată!”

Din păcate, Priscilla nu sesiza chestia asta. Niciodată n-o făcuse. Deși avusese suficient timp la dispoziție. Trei ani de când intrase la **United T-Skell Spaces**, când îi cunoscuse pe amândoi. Numai că manierele și țealele splicuite ale lui Hugh o convinseseră și pe ea, așa cum

convinseseră și consiliul de administrație.

Se căsătorise cu el doar după șase luni de la angajare, iar Tamerlan stătuse în capul mesei la banchetul dat în cinstea lor la restaurantul „La Châtaigne”, din Piața W. Churchill. Un lucru perfect justificat: atunci, el era directorul executiv, iar Hugh era doar un tip de viitor. Cam prea tentat să dea din coate, totuși. Era vinovată, oare, extracția lui sudamericană?...

După încă un an și jumătate, Tamerlan se trezea cu o hârtie care îl avansa în postul de director onorific al corporației. 42.500 de U.C. suplimentari pe an. Și excluderea elegantă din mecanismul decizional. De acum înainte, putea să se aștepte să stea numai în capul meselor de protocol.

Șmechera de Priscilla ținuse corect. Hugh îi putea oferi siguranță, cu vocea lui egală, cu planificarea lui și cu cărarea lui trasată cu echerul. Iar idicadele astea de femei (era lucru știut) preferau culcușurile calde și orarul fix, conversației spumoase și minții scilpitoare. Dacă le oferea o linște care mirosea rafinat, erau în stare să uite de neuronii și sinapsele rașchetate ani de zile prin cuvele de la subsol. Pur și simplu, nu rezistau stressului prin cunoașterea a simțit Tamerlan că se liniștește găsiind această întorsătură de frază mentală.

„Ce zici?” s-a întors spre Wanda, negresa care îl ținea de subsoară ca și cum l-ar fi susținut să nu cadă după o cumplită noapte de beție. „Ce părere ai, un tip care a stat cam cinci ani în cuve, mai e el în stare să facă contorsionism de performanță prin paturi?”

„Pfuu!” a exclamat Wanda cu accentul ei franțuzesc, alungind u-ul. „Păi, orice spațiofor din ăsta e cu catecolaminele la pământ! Cu ce să i se mai scoale? E mai stors decât o lămâie!” a rârit ea.

„Da. Catecolaminele.” a repetat Tamerlan căscând ochii în spatele ochelariilor groși, fumurii, pe care îi purta special ca să-și mascheze pupilele cât acul. Aleuxyl. Halucinogen major. De-aia îl și susținea Wanda și Karin, îmbrăncindu-i mitocănește pe toți cei cu care se întâmplau să se încrucișeze pe culoarul de la etajul 24.

Oricum, nu riscau nici un perdan. Retinele extinse crescute de-a lungul zidurilor îl recunoscuseră pe Tamerlan. Toată lumea știa că directorul onorific este pe etaj, așa că, de ce nu se dădeau din timp la o parte?

Zdrunc! Ușa biroului din stânga s-a întredeschis și capul Priscillei s-a aplecat pe culoar, privind mirată dintr-o parte în alta. Bineînțeles că Tamerlan s-a prefăcut că n-o observă. Pretextând că era atent la gașca de indivizi care se strânsese în fața camerei de ședințe. Floarea inteligenței corporației. Consiliul de administrație, cu Hugh Secada în frunte.

„Ce crezi, Karin? Au auzit ce-am vorbit cu Wanda?” a întrebat Tamerlan cu voce împăstată. Aleuxyl.

„Dacă nu te-au auzit, poți să repeți ideea!” i-a făcut Karin cu ochiul și și-a îndepărtat buclele blonde de pe frunte, zvâcnind din cap.

„Mda. O sugestie competentă.” a recunoscut Tamerlan gândindu-se că ar fi teribil să repete scurtele replici. Le-ar fi auzit și Hugh, și Priscilla și toți îmbătoșăți ăia de pe culoarul cu pereți din lemn de teck potențat, originar din Indonezia. Dar recalibrat genetic în laboratoarele lui **United Spaces**, astfel încât să crească în paralelipiped compacte. După rutine semnate Tamerlan Banks, duse la capăt de turboskellii ameliorați din spațiofori.

Mirosul umed al sevelor care străbăteau lemnul și plăcile auditive din membrane de liliac. Acces

permis creatorului lor, Tamerlan Banks.

„Ce părere ai, Wanda?” s-a decis Tamerlan să întrebe în timp ce pășea în sala consiliului de administrație. „Unul care a stat luni în șir în cuve, patruzeci de luni să zicem, uite, unul ca ăsta.” – i-a arătat el spațioforul scheletic care, intubat, cateterizat, sondat și învelit în pseudopode vegetale mixate cu receptori nervoși, plutea în bazinul translucid din mijlocul camerei – „poate unul ca ăsta să țopăie cum trebuie pe saltelele pufoase?”

Clank! Ușa se închisese în spatele Priscillei care intrase și ea în sala de ședințe.

„Uite-te la el!” a exclamat Wanda grăseind. „E mai stors decât o lămâie. Fără cateholi.” a ținut mâna spre spațioforul care plutea în bazin și a continuat: „Funcția creează organul. ăsta, habar nu mai are de el... cum să mai împungă o femeie?” a întrebat negresa apropiindu-se de bazin.

Din spatele ei s-au auzit tipii ăia scortoși care își dregeau vocea, oripilați. Dar ea nu i-a băgat în seamă și a tras un bobârnac în peretele translucid al cuvei, provocând un sunet umed.

„Mda. Habar n-are de el. Cateholii storși.” a dat Tamerlan din cap.

Acum era sigur că îl auziseră cu toții. Unul dintre vicepreședinți a tușit incurcat și a privit spre șirul gol de scaune. Tipii ăștia cu pantalonii călcați impecabil nu aveau curajul să-l înfrunte pe unul cu implanturi de mușchi vegetal pe gât. Parcă îi născuseră cu reflexele sociale săpate adânc prin creierii lor limfatici. Niciodată să nu-i contrazică pe șefii Totdeauna să-i respecti pe directorii Pe directorii onorifici, în special!

Mai mulți bani. Mai puțină putere. Dar respect. Asta însemna un director onorific. Mai mulți bani cu care el își permitea pe Wanda și pe Karin, după care toți șmecherii ăia cu cămăși umflate își înghițeau saliva. Grasele sau slăbănoagele care îi așteptau acasă. Sexy ca niște scânduri pentru călcat rufe, sau ca niște ceainice, nu?

Dar, chiar dacă ar fi făcut și ei banii lui, niciunul n-ar fi avut tupeul să iasă la plimbare măcar cu o astfel de femeie! Era o chestie care nu se făcea, asta trebuie că își împărțeau cu seriozitate unul altuia. Tot vreo moștenire genetică de comportament social... Nu... în nici un caz nu puteai să te afișezi pe stradă cu ceva atât de senzual! Era imoral, mai ales când țineai de **United T-Skell Spaces**!

În timp ce lui Tamerlan îi plăcuse mereu să-i oripileze pe cei din jur.

„Să ne așezăm, venerabililor!” a spus el trăgănat și, ostentativ, s-a lăsat condus către scaunul pe care scria DIRECTOR ONORIFIC.

Camera mirosea sărat. Ca o briză marină. Fanoanele expandate de balenă albastră, sintetizate într-un grup de spațiofori de producție. Un joint venture cu Doho Industries. Fanoanele de balenă care constituiau masa consiliului, cu o lungime de 20 de picioare, în sistemul anglo-saxon. 59.000 U.C. în sistemul general valabil. Cam astea erau dimensiunile mesei la care se imaginau comenzile pentru turboskellii. Asta când nu trebuiau să facă vreo tranzacție cu ei, așa cum era cazul, din ce în ce mai des în ultimul timp. Ameliorați. Autonomi.

Tamerlan și-a încrucișat picioarele și a cules o scamă invizibilă de pe pantalonii săi peptiți, în tonuri kaki. Vesta albă și cămașa grenadine care îi zburlea firele verzi de mușchi umed pe care și le cultiva exuberant pe gât.

„Cred că v-am mai spus.” a început el, „voi nu sesizați ce cocktail subtil de arome se degajă din amestecul ăsta de mușchi vegetal cu fanoane de balenă?” – se uita cu figura schimonosită într-un

balenă?" – se uita cu figura schimonosită într-un rictus, privind prin ochelarii fumurii la membrii consiliului de administrație.

Aleuxyl! Asta trebuie că gândeau ei. Dar respectau ierarhia. Costumele lor călcau. Niște puriști. Clădirile, străzile, automobilele, lifturile, toate obiectele adică, puteau fi mixate biologic, ba chiar era de dorit să fie mixate astfel. Deveneau mai rezistențe, mai ieftine, câtă vreme alcătuiau un sistem care odată pornit, știa să se autointrețină. Să se autonutrească. Să aibe reacții la stimulii naturali.

Oamenii însă, n-aveau drepturi la cocktailuri cu țesuturile. Ei erau eficienți și reactivi prin construcție. Prin concepție. Oamenii aveau doar dreptul să fie decăzuți în funcția unor simple computere. La asta puteau spera, și aveau tot dreptul s-o facă. Să devină spațiofori, adică niște ordinoare de supercompetiție, de ultima generație, echipați cu turboskelli. Încărcați până la refuz cu spații și programe. Nec plus ultra în randament și în miniaturizare.

În cuve, adică.

"Vreau să văd diagramele." a spus Tamerlan în șoaptă, cu capul bălăgându-i-se. Dar, atâta timp cât nu-i vedeau pupilele infinitezimale, ascunse de ochelari, puteau doar să-l bănuiască de consum de aleuxyl. Și, chiar dacă ar fi fost siguri, Tamerlan era chiar curios cine o să-i atragă atenția acum că luase halucinogene.

Unul dintre vicepreședinți s-a întins pe deasupra mesei și i-a oferit lui Tamerlan un cub translucid în interiorul căruia luceau o sumedenie de lumini punctiforme sau liniare, împletite într-un labirint cvasiindescrisibil.

Deși creierul îi băltea cu aleuxyl, iar ochii abia dacă îi focalizau imaginile, lui Banks nu i-au fost necesare mai mult de treizeci de secunde ca să găsească disfuncția sistemului. Pe undeva, chiar în mijlocul cubului, se aflau câteva spații nou apoziționate. Turboskellii descoperiseră o nouă falie în programele de control ale tipilor din cuve și profitaseră ca să-și compună niște regiuni noi. Încalcând convențiile stabilite cu utilizatorii.

Ameliorați. Autonomi.

niște arii noi pentru propriul lor uz

"De când ne folosim de ei, știm foarte bine la ce să ne așteptăm, nu-i așa?" a zămbit Tamerlan și l-a ținut pe Hugh cu privirea. Ochelarii fumurii.

"Asta o știe oricine." a răspuns Secada morocânos și și-a îndreptat meșa de păr briantinat care îi descria o curbă deasupra frunții. "Oricine știe că turboskellii își extind spațiile de manevră, fără să țină cont de înțelegerile cu noi. Nu aveam nevoie de tine ca să ne spui asta."

Tamerlan s-a sprijinit de spătarul fotoliului și a început să mângâie fesele bombate ale Wande: "Ai putea să spui că, într-un fel, sunt aproape umani... dacă nu-și respectă contractele." a subliniat el impasibil și a întins cubul translucid către Karin.

"Și astea sunt niște lucruri dezbătute exhaustiv, Tamerlan!" s-a strâmbat Secada.

"Păi atunci, dacă totul este dezbătut exhaustiv, sau prea bine cunoscut, de ce nu izolezi tu falia din sistem, Hugh? În definitiv, tu ești executivul" a zămbit Tamerlan cu buze ca de plastelină. "Și te secondează cel mai competent consiliu de administrație de pe Coasta de Nord. Cel puțin, așa umbra zvonul jos pe stradă, în South Sabrata..."

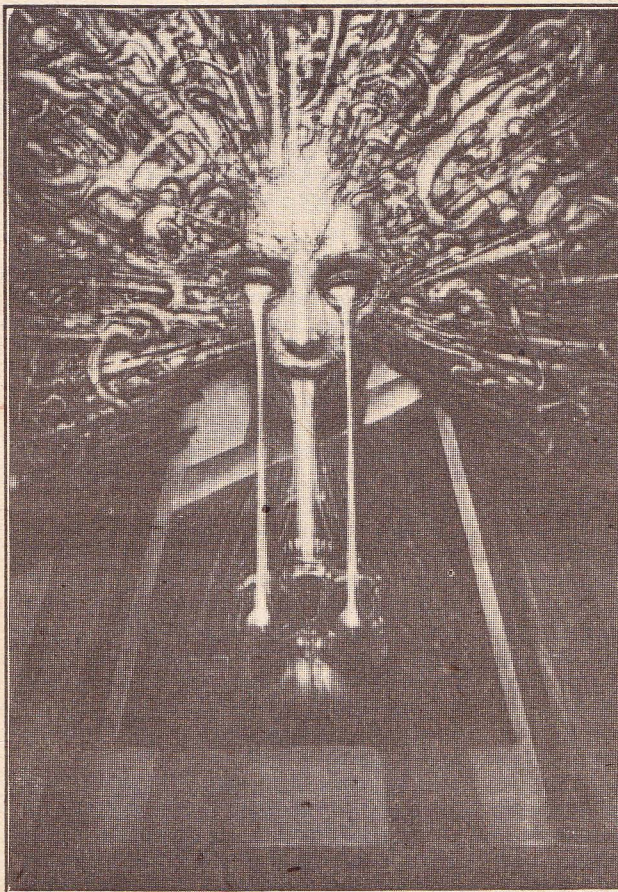
Karin a dat drumul cubului care a căzut cu zgomot pe masă din fanoane, în fața lui Secada. Tamerlan a privit gașe la Priscilla, savurând cu coada ochiului încurcătura în care îl pusese pe soțul ei. Nervos, începuse să bată darabana în brațul fotoliului său, mimând plictiseala.

"Ce faci, Hugh? De ce nu izolezi falia turboskellilor

de restul sistemului? După dimensiunile spațiului nou apoziționat, trebuie să aibă o vechime de cel puțin șase ore!"

Tamerlan a făcut o pauză și s-a ridicat de pe fotoliu, afectând o atitudine de bătrân. A profitat ca să se prelingă pe lângă trupul Wande, care l-a îmbrățișat imediat, ca și cum l-ar fi susținut.

Dar gesturile lor aveau o cu totul altă simbolistică, făcând-o pe Priscilla să se înroșească. "A uitat de vremurile când umbla cu fusta răsucită pe cur în Oilers..." a grimasat Banks în sine sa.

deși știa foarte clar că priscilla nu făcuse niciodată merita însă s-o jignească măcar așa chiar dacă nu fusese niciodată în oilers sau în granite junction dacă, de fapt...

"Ascultă, Tamerlan!" a început Hugh înghițind în sec: "Te-am chemat aici pentru că știm cu toții că ești cel mai bun... ca dovadă, trebuie să recunosc că înregistrările din subsoluri au arătat că, într-adevăr, în ultimele șase ore, turboskellii au găsit o falie în care construiesc spații noi..."

Spus academic. Spus științific. Spus de un tip care mâncase pâinea amară a spațioforilor și care făcuse la seral facultatea cu banii economisiți în cuve. Făcuse niște repetiții însă, atunci când își jînuse scurtul speech. Un pleonasm, sau îi plăcea să fie la fel de redundant ca și sistemele pe care le dirija?

Dacă un dicteu elaborat ca asta o dăduse pe Priscilla peste cap, ce rost mai are să-mi fac probleme? s-a întrebat Tamerlan. De ce naiba mă tot forțez să pun mâna pe o gască din asta care visează la o bucătărie automată? Nici un miligram de aleuxyl n-ar avea curaj să ia...

"Fii atent, Hugh. Turboskellii construiesc de șase ore în sistem. Să-ți pun o întrebare elementară!" s-a răsucit Tamerlan pe călcăie. "Cât timp crezi că mai au la dispoziție ca să ne spulbere cuvele?"

Hugh trebuia s-o înghiță și pe asta. Răspunsul la

această întrebare îl știa și portarul clădirii, dar acum va urma obișnuita săpuneală la care îl obliga poziția de director executiv, situată teoretic sub cea a onorificului.

"Mai au trei ore:" a răspuns Secada devenind brusc palid.

"Trebuie ore? Asta s-o crezi tu! Câte ore mai sunt, Wanda?" a întrebat-o Tamerlan pe negresă, deși o privea ținând pe Priscilla care deschisese larg ochii.

Avea și de ce. După ce că le adusesse pe boarfele astea la etajul 24 al corporației United Spaces,

Banks își permitea acum să umilească un executiv în fața întregului consiliu de administrație.

"Domnule director..." s-a ridicat vicepreședintele Grant. "Să nu exagerăm..."

"Ba să exagerăm, domnule Grant! Răspunde odată, Wanda!" vocea egală și împătată a lui tamerlan

"Două ore jumate". Mai sunt două ore și jumătate." a răspuns Wanda trecându-și limba peste buze.

"Exact. Mai sunt doar două ore și jumătate, după cum spune fata asta. Ea știe, pentru că i-am spus eu despre noile grafice de progresie." a continuat lent, vorbind lipicios. "Nu-ș' ce dracu păziți voi aici, în consiliul de administrație! Dar, chiar dacă mai erau trei ore, ce naiba ați așteptat atât până să mă chemați, idioților?"

Asta o spusese la fel de rar, făcându-i pe toți să înghețe în scaune. Priscilla a răsuflat adânc și și-a sprijinit fruntea în palme. Păcat că purta ochelarii! Altfel, Tamerlan și-ar fi permis să-i facă cu ochiul lui Karin, așa, ca să-i mai fiarbă nițel!

ca s-o mai fiarbă nițel

"Vă spun eu de ce ați așteptat șase ore până să mă chemați." a reluat Tamerlan și s-a apropiat de

sfera din țesut amplificat de meduză. Interfața spațioforului consiliului de administrație. "Ați pierdut atâta timp pentru că Hugh Secada a încercat el să localizeze falia din sistem. Ați vrut să faceți pe cocoșii și s-o izolați singuri... ce mama dracului! sunteți consiliul cel mai deștept din South Sabrata! Ați crezut că vă descurcați fără directorul onorific! Dar nu sunteți decât niște papagalii!" a încheiat Banks discursul aproape cleios de lent și s-a aplecat spre sfera transparentă, prefăcându-se că citește datele spațioforului conținut în cuvă. De fapt, spiona figura Priscillei care se reflecta în țesutul amplificat.

Lucios ca oglinda. Iar ei părea că-i este frică. Clikea des și colțurile buzelor îi căzuseră privind îngrijorată la Hugh. Hugh cel tânăr și cel exact. Iar ochii parcă i s-ar fi umezit, i-a trecut lui Tamerlan prin cap și a început să silabisească datele spațioforului, inscripționate pe plăcuță.

"Owen Korolenko. Născut în 26.08.1998. Originar din Weddell..."

"Accesul permis, d-le director onorific!" s-a auzit vocea nazonată a spațioforului din sfera de gelatină vie care palpita.

"Receptor oftalmic?" a întrebat Tamerlan. "Ați pus un receptor oftalmic aici, în sala de consiliu?" – se uita la mucoasa roz care filtra aerul sub interfața spațioforului.

„E mai ieftin.” a explicat Grant.

„Mai ieftin și mai prost.” a spus Tamerlan.

Le-am făcut rău gratuit, s-a gândit. Le-am făcut rău gratuit. Și eu dacă aș fi fost în locul lui Hugh, aș fi procedat la fel. Aș fi făcut orice ca să-l șunțez pe onorific. Să iau toată puterea.

Numai că acum, pârghiile puterii erau iarăși în mâinile lui, iar consiliul de administrație trebuia să priceapă foarte clar lucrul acesta.

„Mă rog... să începem reparațiile!” a surâs Tamerlan destinând atmosfera. Nu avea rost să-i mai enerveze. De fapt, pe lângă ce punea el, la cale, a lăsa United T-Skell Spaces să se ducă de răpă, era doar o joacă de copii. Mai bine, să-i fraierească! Banks, cel care vrea să dea cu Secada de pământ. Banks care vrea ca Priscilla ldryst să îngurgiteze aleuxyl pe o somieră, alături de el.

„Karin!” a ordonat. Vocea lui mlăștinoasă, dar sigură. Și-a ridicat mână largă a sacoului kaki, și-a suflăcat mână grenadine a cămășii și a întins antebrațul spre blonda platinată care și-a fătăit șoldurile înspre el.

În timp ce femeia își deschidea poșeta atașată de centură, Hugh a izbucnit:

„Ești nebun? Ești nebun, Tamerlan? Vrei să spui că ai venit aici cu toate substanțele alea în cap?”

„Nu cu toate!” a ripostat Banks și s-a bătut cu palma dreaptă peste antebrațul dezgolit, făcând semn lui Karin să-i prindă odată vena. „Doar aleuxyl, Hugh! Doar aleuxyl!”

S-a produs o scurtă vânzoleală. Membrii consiliului de administrație se foliau prin fotolii și șopteau de la unul la altul în curcați, aplecându-se peste masa din fanoane expandate. Tamerlan știa ce le trece prin cap. Să cheme poliția ca să-l aresteze pentru utilizarea de halucinogene ilegale. Sau să-i facă morală: că nu era sănătos, că nu era etic, că putea găsi banilor o mai bună întrebuințare decât să-i arunce pe droguri.

Numai că n-aveau curajul să i-o spună în față. Dacă l-ar fi apucat vreo criză de personalitate (chestie frecventă la non-puriști) și i-ar fi lăsat cu fundul în baltă? Cine ar mai fi izolat falia din sistem? Pe de altă parte, reținele cultivate în grosimea pereților de teck viu, îl proiectau pe toate displayurile serviciilor de securitate, dar și cei de acolo erau la fel de speriați ca membrii consiliului. Sistemul se putea pulveriza dacă turboskellii se extindeau exagerat. Bani pierduți. Timp risipit. O ocazie bună pentru Doho Industries, sau pentru Bănci, concurențele lui United Spaces. Așa că, serviciile de securitate vor înghiți în sec și-l vor lăsa în pace.

O singură privire aruncată de Banks în cubul translucid care stătea pe masă în fața lui Secada a fost suficientă. Turboskellii se apropiu de un punct critic pentru sisteme. Probabil că în 3-4 minute vor realiza o punte între spațiile nou apoziționate. Mărirea faliei. Adică o sarcină mult mai grea pentru el, pentru Tamerlan.

„Ce să-i zic?” i-a întrebat Banks mios pe cei din sală. „Să-mi mai bage niște aleuxyl, sau să-mi injecteze nalox ca să mă trezească?” – și și-a țuguit buzele spre Karin care i-a punctonat brusc vena.

Toți scrobiiții ăia tăceau. Numai Priscilla a găsit necesar să vorbească. Scurt. Așa cum o făcea de obicei. Cu voce încrețită. Joasă:

„Nu ne mai stressa atât, Tamerlan!”

„Cine nu e stressat, nu e-n viață!” a decretat el și a făcut semn cu bărbia spre Karin.

Era bine. Priscilla se rugase de el, dând

glas temerii tuturor. Turboskellii care ar fi ocupat un întreg sistem. Poate cel mai puternic de pe Coasta de Nord. United T-Skell Spaces. De data aceasta, ea vorbise prima, nu ca atunci...

Numai că acum, vorbise din cauză că-i era groază. Sistemul preluat de Doho sau de Bănci. Șomaj. Și în cazul ăsta, chiar că o păștea gazonul netuns al trotuarelor din Granite Junction sau Oilers.

Ca să nu existe nici un echivoc și ca să le mai dea odată peste nas, Tamerlan și-a scos ochelarii. Imbecilii ăștia trebuia să fie conștienți că el nu blufăază. Să știe că e de-a dreptul drogat. Aleuxyl. Aleuxyl și, de câteva secunde, Priscilla. Sinapse care dospeau de dopamină, de GABA, de alanină, de cateholi, de MAO și de Priscilla.

Să vadă cu ochii lor că și drogat, era mai valabil decât Hugh! Un tip aiurit face oricând de 10 ori mai mult decât unul care se spală pe dinți de patru ori pe zi la ore fixe – asta trebuia să priceapă. Și ei, și Priscilla!

Pupilele au început să i se dilate sub efectul naloxului injectat de Karin. Probabil că în 50-60 de secunde, turboskellii vor face joncțiunea spațiilor nou apoziționate. „Ia să-i las să-i facă mendrele!” a zâmbit Tamerlan în sinea lui. „Aștia o să se cace pe ei! O să vadă, în sfârșit, unde e falia și cât e de mare! Dar unul măcar habar n-are cum se acoperă o asemenea gaură! O să creadă că se duce United de răpă și-o să dea la boboci. Da. O să dea la boboci. Dar bătrânul Tamerlan va fi aici, să-i scoată din rahat!”

Și nimeni nu-l va bănuși pe el atunci când, în sfârșit, va da lovitură de maestru. Vor fi în stare cu toții să-i pupe picioarele și să pledeze pentru el până în pânzele albe. „Tamerlan Banks, care a salvat sistemul United! Tamerlan Banks: un anti-turboskell verificat! El n-ar putea să facă așa ceva! Dacă vreți, vi-l putem împrumuta contra cost ca să rezolvați problemele cu turboskellii din sistemele voastre...” – așa vor spune cu toții când Tamerlan își va începe opera finală.

N-a fost nevoie să privească în diagramă ca să-și dea seama că turboskellii realizează joncțiunea. Mutrele celor strânsi în jurul mesei albe, plată și umedă, s-au lungit. Hugh și-a mușcat buzele. Lui Grant îi ieșiseră ochii din cap. Iar Priscilla și-a dus mâna la gură.

„Activați spațioforul!” a spus Tamerlan precipitat, iar funcționarii au lipit de cuvă membranele din cartilaj de liliac. Retinele plate cultivate din sușe de condor au pătruns în lichidul în care era cufundat Owen Korolenko, obligându-l să se răsucescă în serul fiziologic.

„Sunt Owen Korolenko. Spațiofor de interfață. 18 luni vechime în cuvă. Acces permis, domnule Banks!”

Privea la Tamerlan, imparțial, cu părul plutind în lichidul transparent.

„Desenează-mi diagrama corporației!”

Sfera din țesut amplificat de meduză a început să sclipească. Niște artificii înghețate. Undeva în mijlocul lor, falia turboskellilor.

Lui Tamerlan i s-a părut că adrenalina îi trăjește cortexul. Intra în sistem. Intra în creierul lui Owen Korolenko, iar de acolo va plonja în creierile interconectate ale tipilor din cuve. În succesorii lui Hugh. Va lua urma turboskellilor, până ce va penetra în falia creată de ei. Nu va mai fi decât el și United T-Skell Spaces. Rațiune pură. Profesionalist numărul unu în stăpânirea turboskellilor. Marele specialist. În stare esențială.

Adică, el va face odată în plus în fața Priscillei,

ceea ce impotentul ăla stors de cateholi, nu reușise!

Tamerlan s-a cufundat în tentaculele amplificate de calmar ale banchetei. A privit pe stradă, prin geamul din carapace expandată de broască țestoasă. Putea să simtă lichidele care se infiltrau în geamul viu, extrase din caroseria compactă de sequoia.

Dar, mai ales, putea simți pernele tactile vibrante ale banchetei. „D-I Tamerlan Banks este gata să plece.” – au anunțat ele și mesajul s-a scurs limpede în cuva cu ser fiziologic în care dormita Karl.

„Granite Junction.” a spus Tamerlan răsuflând greu. Trezirea brutală din zborul aleuxylului, cuplată cu efortul de izolare a faliei din sisteme, îl năuciseră.

„Vreun loc anume în Granite Junction?” s-a răsucit Karl cu totul spre Tamerlan.

„Oriunde în Granite Junction.” a spus Tamerlan în șoaptă, iar automobilul a părut că se lasă cu câțiva inch în suspensiile sale cartilaginose, pistoanele articulate au vibrat ușor și Daimler-ul a pornit să facă sensul giratoriu în Piața W. Churchill.

Tamerlan l-a privit pe Karl care, mecanic, schimba vitezele. Îl sleiseră cele 14 luni de lucru în subsolurile corporației. Dintr-un sărăcan needucat, United T-Skell Spaces realizase un computer extrem de eficient. Dar, timpul petrecut nonstop în bazine îi rașchetase milioane de neuroni, sinapse și de încă 100 de ori pe atât. Adrenergic vorbind, Karl nu mai făcea doi bani pentru sisteme.

Așa că, decăzuse din rețea. Creierul lui era tocmai bun pentru a fi cuplat la cuva de conducere a unui automobil. 500 de U.C. pe lună mai puțin, dar își menținea o sursă sigură de venit și șansa unei pensii meritate în ipostaza de om-plantă, după ce până și pentru șoferie va deveni un dispozitiv epuizat.

Practic, Karl făcuse o carieră demnă de invidiat pentru unul ca el.

„Domnule?” s-a auzit vocea lui impersonală. Nazonată. Era, bineînțeles, un defazat și un decăzut. Dar, făcuse progrese sensibile de când părăsise periferia... De pildă, Tamerlan era sigur, Karl avea încorporat și un senzor deosebit care reacționa la prezența sa. Un senzor prin care corporația îi controla deplasările. O cultură retiniană ascunsă printre ridurile lui Karl? Un amplificator vibrator pentru cules sunetele? O mucoasă olfactivă de ogar afgan?

Justificarea oficială pentru această înzestrare deosebită a lui Karl? Asigurarea securității directorului onorific.

„Vreau să cobor, Karl.”

„Unde opresc?”

„Unde dorești, Karl. Pe urmă, le duci pe fete unde au chef.”

Wanda a grăieat ceva în șoaptă și s-a așezat picior peste picior. Genunchii rotunjiți și negri.

Automobilul a părut din nou că se lasă mai jos cu câțiva inch, și a tras în apropierea trotuarelor. Tamerlan a privit afară, strâmbând din nas. Ploaia răpăia pe culturile de cochilie extinse care tapisau strada. Moluștele de sub trotuar într-un covor nesfârșit. Nutritiv.

Tamerlan a ieșit din mașină și a simțit mirosul marin al trotuarelor. Acru-sărat. Oarecum sexual. Un trotuar din care receptorii implantați trimiteau

semnale spre sisteme. „Un individ cu greutatea lui Tamerlan Banks, cu pantofi cu talpă de box, a coborât pe strada 43, în Granite Junction.”

„Vin să vă iau, domnule?” a întrebat Karl.

Tamerlan Banks și-a ridicat gulerul jachetei de ploaie, acoperindu-și implantul vegetal de pe gât.

„Nu mai veni, Karl. Cred că am poftă să fac o plimbare pe ploaie.”

„Bine, domnule.” a aprobat Karl din cuva lui și Daimler-ul a început să ruleze pe carosabilul de siliciu viu.

Tamerlan a așteptat ca mașina să se îndepărteze și a luat-o înapoi pe trotuarul de cochilii. A trecut de două intersecții și, după ce s-a asigurat că nu este urmărit, a oprit primul taxi condus de un șofer obișnuit. În carne și oase. Era sigur că așa va câștiga cele câteva minute necesare deghizării.

„La Sho-hei.” a spus el bărbatului din spatele volanului.

„În regulă. La Sho-hei.” a dat șoferul din cap și i-a făcut cu ochiul în oglinda retrovizorie. „Fetițe coreene? Nu?” și-a dezvelit el dinții.

„Da. Fetițe coreene.” a admis Tamerlan plictisit. De fapt, a realizat el, merita să treacă într-o zi pe la consiliul de administrație însoțit de câteva gagici din astea cu ochii oblici. Câtva timp de-acum în colo, ăia îi vor mânca din palmă, iar el o să-i poată oripila fără nici un risc, numai așa, de-al naibii. Și-ar fi putut permite chiar și o ședință de exhibiționism cu ele prin sala de consiliu, pentru că ei tot vor da cu fruntea de pământ când îl vor vedea. Și vor continua să i-l bârfească pe Hugh Secada, așa cum o făcuse Grant, de pildă, cu o oră în urmă, după ce izolase falia. „Hugh e băiat bun, dar n-are încă experiența ta, nu-ș' dacă înțelegi ce vreau să spun...”

„Hugh este șeful tău, Grant...” a subliniat Tamerlan dând peste cap un pahar cu apă minerală.

„Eh, știu eu cine e cu adevărat șeful meu.” a făcut Grant un gest bizar, dând din cap cu ochii pe jumătate închiși. „Ce fel de nume e Secada ăsta? Un imigrant nenorocit...”

Se opri pentru că Priscilla își făcuse loc pe lângă ei ieșind pe coridorul din lemn de teck compact.

În momentul acela, Tamerlan gândise (evident sub influența urmelor de aleuxyl) că vicedirectorii și vicepreședinții ar fi fost în stare să-l convingă pe Secada să i-o împrumute pe Priscilla pentru o bucată de vreme. Să-l facă să închidă ochii pentru câteva săptămâni, să nu-și întrebe soția pe unde își petrecea serile. Mda. Ar fi marșat cu toții la târgul ăsta. Mai ales dacă Banks îi va mai pune o dată pe turboskelli cu botul pe labe. Să-i facă să respecte dracului contractele pe care le semnau cu oamenii!

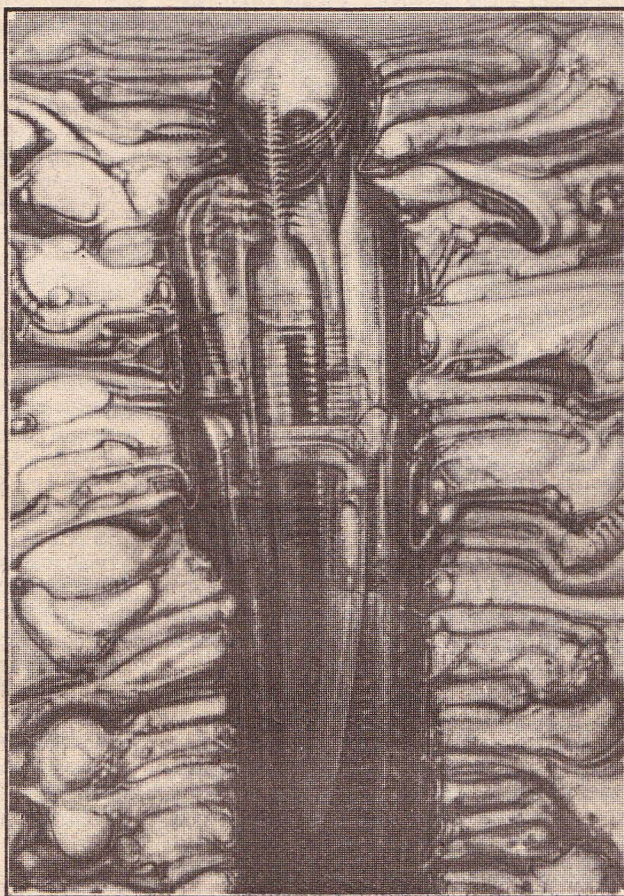
Dar asta n-ar fi rezolvat problema lui Tamerlan. Priscilla n-ar fi venit la el pentru că așa vroia ea, ci pentru că ar fi făcut obiectul unui aranjament birocratic.

Oricum, toate aranjamentele astea trebuiau să cadă. Să-și ia gândul de la ele. Avea un plan de dus la capăt.

„Sho-hei. Am ajuns.” a spus șoferul.

„Afurisită ploaie!” a răspuns Tamerlan absurd, constatând cu plăcere că pe antebrățele șoferului creștea o superbă cultură de solzi de crap japonez. Albaștri. „Sub caldarâm este plaja.” a încercat să-l tragă de limbă.

Șoferul s-a răsucit, zâmbind, cu ochii lucitori: „Ai fost și tu cu noi în 2012? Când am intrat în primărie?”

Pe vremea aia, Tamerlan nu și-ar fi pierdut timpul discutând cu Secada. L-ar fi plesnit, iar Priscillei i-ar fi spus în față că este o boarfă de Oilers, chiar dacă știa că nu este adevărat.

„Cum dracu să nu intru în primărie?” a întrebat el.

„Te-am văzut eu cu implantul de mușchi vegetal pe gât. Da? ești îmbrăcat cu țoale de 10.000 bucată... Nu te-aș fi crezut...”

„Cât îți dătează?” i-a retezat-o Tamerlan. Anii aceia trecuseră.

„Nouă U.C.” a răspuns șoferul redevenind serios. Nu făcea să-l repezi pe unul înțolțit în valoare de 10.000.

Tamerlan a dat din cap, i-a aruncat 15 U.C. în amintirea ocupării primăriei și a coborât din nou în ploaia mărunță care se cernea peste South Sabrata. S-a repezit în local.

Era momentul să se grăbească. United Spaces îl pierduse din vedere de vreo patru minute, de când luase taxiul, dar, senzorii răspândiți în South Sabrata nu vor întârzia să-l localizeze, dacă nu va utiliza cu folos timpul câștigat.

A pătruns în Sho-hei și s-a dus direct în spatele barului, pe culoarul care ducea la W.C.-uri. A intrat

într-una dintre cabine, a blocat ușa și, primul lucru pe care l-a făcut a fost să-și smulgă mușchiul vegetal de pe gât. Intrase de prea multe ori în sistemele de la United Spaces și știa că cel puțin 75 la sută dintre turboskellii utilitari de filaj aveau ca marker pentru el implantul de țesut umed. Și, timp de câteva ore încă, turboskellii vor fi legați mai degrabă de contractele pe care le aveau cu sistemul. Aranjamentele lui cu ei nu intraseră încă în vigoare.

Erau autonomi. Ameliorați. Și pentru spațiile de care aveau nevoie, erau dispuși să respecte în special înțelegerile scrise.

Îi și imagina pe turboskellii care în acest moment alergau prin fasciculele nervoase ale tipilor din cuve. Cei care reproduceau în cortexul lor topografia South Sabratei. Erau trei inși: Johann Ogilvie, Erin Siggurvatsohn și Leopold Nu-știucum. Ei trei conțineau în sinapsele lor fiecare semafor și colț de stradă care alcătuiau South Sabrata și, uniți în sistem triunghiular, erau parcurși de peste 18 milioane de turboskellii utilitari.

Dintre cei 18 milioane de turboskellii, Tamerlan știa că acum, aproximativ 1000 coborau și urcau nebunește de-a lungul dendritelor și axonilor din cei trei spațiofori. Disperați, agitați, pentru că iață: trecuseră deja cinci minute și-l scăpaseră pe Banks din vedere.

„Niște cretini!” a scrâșnit Tamerlan amuzat, trăgând peste mâini mânușile subțiri cu amprunte false. Și-a îndesat pachete de vată sub burta cămășii și în mâneci. Apoi a luat pungile cu nisip pe care le lăsase în rezervorul W.C.-ului și le-a băgat prin toate buzunarele.

Culturi de rețină potențată, receptori tactili expandați pe trotuare, implanturile de plăci vibratle care culegeau sunetele, răspândite cu toate prin South Sabrata, gata să strângă impulsurile pentru a le lansa în cei trei spațiofori - vor încasa un fals personaj.

Tamerlan Banks trăgea cu opt livre în plus și avea alte forme. Chiar ameliorați și autonomi, turboskellii rămăneau niște idiști. Din câteva mișcări bine alese, oricine putea să scape de filajul lor.

Învățați și creați pentru a recunoaște mai ales cantitățile, nu erau în stare să rețină calitățile distinctive. Iar câteva cantități modificate erau în stare să dea peste cap orice complex calitativ... Această deficiență a lor se regăsea și în modul în care turboskellii își construiau spațiile. Cât mai întinse. Incoerente. Mări care începeau din etajele clădirilor, munți care se înălțau din subsoluri, câmpii care începeau la marginea programelor de contabilitate ale sistemelor, văi care prelungeau descrierea abstractă a unor procese tehnologice.

Oriunde și oricum, numai să poată fi tradus în programe.

„Haos!” a zâmbit Tamerlan. Bine că nu-i ameliorase total! Acum, putea să-i fraierească liniștit.

A deschis fereastra toaletei care dădea în curtea interioară din spatele barului. Logici fiind, turboskellii de filaj vor face suma intrărilor și ieșirilor de la Sho-hei. Una dintre ieșiri nu va corespunde cu nici o intrare. Stupefacție. Circuitele logice din cei trei inși vor fi reparcurse, dar nu vor reuși nicidecum să pună asta cap la cap cu cele cinci minute lipsă ale lui Tamerlan Banks de pe străzile din Granite Junction.

A ieșit din nou în strada 43, ajungând în fața unui magazin care comercializa membrane

amniotice, din cele folosite pentru decorarea ferestrelor. A cumpărat 20 de metri pătrați de membrane, vânzătorul i le-a rulat și le-a cufundat într-un recipient cu ser fiziologic, iar Tamerlan Banks a ieșit înapoi pe trotuar și a început să se plimbe agale.

A intrat în alt magazin, situat cu câteva sute de yarzi spre periferie, de unde a cumpărat 10 metri pătrați de culturi compacte de burete de mare. Știa că și aceste cumpărături erau contabilizate de turboskellii. Știa că și aceste cumpărături constituiau o succesiune logică și anodină pentru aceiași turboskellii: un locuitor obișnuit care se pregătea să-și orneze ferestrele pentru Crăciunul apropiat.

Apoi, Tamerlan a oprit un alt taxi și a comandat o cursă către docurile din partea de est a orașului. După un sfert de oră a ajuns la destinație. Apartamentul închiriat sub numele de Rubinath Singh.

S-a așezat în fața plăcii de recunoaștere. Un model ieftin de mucoasă nazală de delfin – 80 de centimetri pătrați dispuși în dreptunghi pe ușa din os expandat.

Ușa s-a deschis iar Tamerlan a intrat în salon. A așezat acvariu cu membrane și bureții de mare pe podea, alături de tuburi de plastic așezate în dezordine, de sonde de cauciuc, de catetere, de flacoane cu aleuxyl, de bombe cu ser fiziologic sub presiune, de generatoare de oxigen, de branhi de somon cultivate pe palieri.

S-a uitat la ceas. Încă patru ore... Exact cât să treacă prin tavernele din spatele abatoarelor. Să asculte ce mai zic tipii ăia adevărați cu care încheiase un contract de intenție. Niște specialiști și ei. Neșcoliți, dar cu atât mai adevărați. Mai valoroși decât îmburgheziții de teapa lui Hugh Secada.

Cât despre cunoștințele lor în turboskellii și în falii de apozitie, chiar și Tamerlan Banks se simțea complexat uneori. Iar asta era un motiv suficient ca să-și stabilească planul final în înțelegere cu ei.

O bubuială în sistemele adrenergice. Să-i vadă pe tipii ăia cum transpiră prin consiliile de administrație. Cum se desfac la cravate și la gulere.

Patru ore.

Sunt absolut siguri! Tamerlan nu avea cum să localizeze falia în halul de amețală în care era, a spus Hugh și s-a ridicat în șezut sprijinindu-se de pernă. Priscilla stătea ghemuită lângă el, cu mâinile unite, băgate sub cap:

„Ce vrei să spui?”

Hugh s-a privit în oglindă de pe celălalt perete al camerei și și-a trecut mâna prin păr, dând pe spate meșa licioasă care îi cădea pe frunte.

„Vreau să spun că Tamerlan știa unde se află falia dinainte să vadă diagrama. Asta vreau să spun.” a zis Hugh zâmbind crispat.

Priscilla l-a privit scurt. Hugh nu acceptase niciodată să fie înfrânt. Mai ales când o încasa de la un tip care își cultiva implanturi ostentative, care se îmbrăca fisticchiu și care își permitea să se afișeze prin consiliile de administrație infuzat cu aleuxyl și ținându-se de două curve somptuoase. Pentru Hugh era irațional ca un astfel de individ să fie mai tare decât el.

Adică, de ce să reușească acolo unde a dat el greș, unul care nu-și tocuse tinerețile prin cuve ca să strângă bani de facultate? Cum să fie posibil ca unul care nu asudase noaptea învățând, un derbedeu imoral, să rezolve probleme

cât ai clipi din ochi, când el nu fusese în stare nici să vadă locul faliei în sisteme?

Nu putea decât să fie un truc la mijloc, o șmecherie de golan, învățată prin casele alea spațioase în care copilărise... Casele alea de lux ale părinților lui...

Priscilla s-a întins pe burtă și și-a aprins o țigară. Prefera să nu vadă rictusul încordat al soțului ei. Își dădea seamă că Hugh nu era întrutotul sigur că Tamerlan trișase. Inconștient, se gândea că exista totuși posibilitatea infimă ca Banks să fie altfel. Poate că Banks n-avea nevoie să asude ca să reușească. Poate că lui Banks îi ieșea totul bătând din palme.

O singură chestie nu-i ieșise așa cum dorise. Priscilla.

„De unde să fi știut Tamerlan locul faliei?”

„Barurile din spatele abatoarelor.” a răspuns Hugh eliptic. „Știi că acolo e plin de tipi care fac afaceri cu turboskellii.”

Să afirme lucruri evidente. Lucruri clare spuse cu emfază. Pedant. Un robot organizat. Poate că așa rămăsese de când stătuse cei cinci ani în cuve.

Era însă soțul ei. Și o încasase de față cu toată lumea, în plin consiliu de administrație, așa că trebuia să-i sprijine cumva acum.

„Da, știu.” l-a aprobat ea cu aerul că lucrurile stăteau așa cum spunea el. „Știu că prin barurile alea se preumblă toți contrabandiștii ăia care fac trafic cu spații...” – se încruntase ușor, iar Hugh a început s-o mângâie absent pe creștet, zburându-i părul negru, lins.

„Nici nu m-ar mira ca unul de teapa lui Tamerlan să intre în combinație cu contrabandiștii.” a supralicitat el privind cu coada ochiului la Priscilla. „Nesățul. A avut totul sub nas de la început. Turboskellii i-au operat, cu siguranță, modificări contabile. Conturi false, știi... Iar el le oferă spații de apozitie.”

„Știu cum operează contrabandiștii.” a spus Priscilla sec trăgând din țigară. Măcar de-ar fi reușit să schimbe subiectul. Se simțea penibil când ghicea că Hugh încearcă să-și găsească circumstanțe atenuante.

„Te pomenesci că el le-a dat turboskellilor locația asta. Falia aia pe care noi n-am văzut-o, știi... Ca să poată să vină după aia și să facă tot circuitul ăla în consiliu.”

Priscilla s-a strâmbat și a dat din cap. Era, și nu era, o posibilitate. Dar, în acel moment, și-a dat seama cum poate schimba cursul discuției.

„Totul ar fi mult mai ușor dacă am lansa odată programul ăla de control al turboskellilor. Le limităm autonomia. Le micșorăm spațiul de manevră. Adio contrabandiști, adio falii, adio probleme.”

Hugh s-a încruntat. Cu asta, chiar că ar fi dat lovitură și s-ar fi ales, precis, cu funcția completă de executiv și onorific. Pe viață, era sigur. Devansându-l odată pentru totdeauna pe Tamerlan. Dovedindu-și sieși, dar mai ales Priscillei, că munca adevărată era cea care aducea recompense.

De când creaseră turboskellii, programatorii își asumaseră toate riscurile care decurgeau din utilizarea lor. Autoconștienți, autonomi (și ulterior, ameliorați, grație muncii de pionierat a nesuferitului de Banks) turboskellii se deplasau cu ușurință printre informații și date. Proteze logice care se interpuneau între oameni și computere.

Numai că, deveniseră din ce în ce mai autonomi. Și acționau oarecum irațional, compunând acele spații care ocupau megabiți nesfârșiți. Rezolvarea

logică luată în discuție de corporații a fost restructurarea masivă a sistemelor. Aviditatea de spații a turboskellilor nu putea fi contracarată decât de memorii cu capacitate nelimitată de stocare a datelor. Grupate în rețele colosale, puteau absorbi și infinitele spații ale turboskellilor, inventate ca și cum ar fi fost o funcție fiziologică a lor.

Așa apăruse corpul spațioforilor. Decăzuți din stadiul uman. Bânci de date gata construite, ocupând minimum de spațiu, cu circuite integrate gata programate. Molecular. Determinate genetic.

Numai că turboskellii își continuaseră marșul prin care creau spații absurde, invadând tot ceea ce primeau ca extensie a memoriei.

„Spionii.” a reluat Hugh. „Mda. Spionii. Singura soluție.” a repetat el și și-a aprins, la rândul lui, o țigară. A pus alături de el scrumiera și a privit gânditor în oglindă. Așa cum contrabandiștii pătrundeau în sisteme, folosind ecluze artisanale, așa puteau face și spionii corporațiilor. Așa cum contrabandiștii trafica spațiu contra unor conturi false, așa puteau și spionii să caracterizeze zonele respective, sau, așa puteau oferi spații false, controlabile de utilizatori, astfel încât să stăvilească expansiunea turboskellilor.

„Numai spionii.” a accentuat Hugh. „Îți dai seama, un program care să-i limiteze ca autonomie nu mai e de aplicat. Deja, operațiunile corporațiilor depind de viteza cu care lucrăm. Nu mai putem da înapoi fără riscul de a pierde timp.”

„Adică bani.” a constatat Priscilla. „Poate că ar trebui să semnăm un pact, sau ceva asemănător, cu turboskellii.”

„Știi bine că am stabilit nenumărate înțelegeri cu ei. Le-au încălcat pe toate.”

„Să le promitem că le oferim spații libere pentru expansiune, contra utilizării lor pe mai departe. În contul nostru.”

„Asta înseamnă spațiofori suplimentari. Ce crezi că vor spune militanții de la Human Amnesty? Sunt cu ochii pe noi secundă de secundă și ne contabilizează personalul din cuve...”

„Și atunci? Vom pierde capacitatea de utilizare a turboskellilor...”

„Turboskellii nu au cum să nu fie utilizați de noi.” a subliniat Hugh. „Așa sunt concepuți. Se reproduc în memorii cu această condiție. Să ne rezolve problemele. Nu pot scăpa de menirea asta. Dar nici noi nu putem să-i împiedicăm să construiască spații...”

„Poate introducerea unui alt tip de turboskellii... Cu posibilități restrânse de a creaa...” a spus Priscilla cu jumătate de gură, știind că spune o tâmpenie numai ca să-i dea lui Hugh posibilitatea să se desfășoare.

„Dacă turboskellii n-ar putea crea, n-ar mai fi turboskellii. Nu ne-ar mai fi de folos. Faptul că ei imaginează spații este dovada cea mai bună că sunt eficienți din punctul nostru de vedere. Soluția cea mai rațională rămâne tot spionajul. În felul ăsta, am afla mult mai mult despre inșii de teapa lui Tamerlan. Contrabandiști nenorociți. Învățați să trăiască de pe o zi pe alta.”

Priscilla a privit impasibilă în peretele situat la câțiva centimetri de nasul ei. Poate că dacă Tamerlan nu i-ar fi făcut curte, Hugh, care era un tip corect altminteri, nu s-ar fi lansat în șirul ăsta de speculații aiuritoare. Spionii, a zâmbit în sine ei, nu erau decât unelte prin care Hugh dorea să-l supravegheze mai bine pe Tamerlan Banks.

„Ce-ar putea să-ți spună în plus, spionii ăștia?” nu s-a abținut să nu-l întrebe. „Contrabandiștii sunt obligați să folosească ecluzele pentru că nu au diagrama sistemelor. Dar noi o avem. Noi știm

care este situația spațiilor..."

Hugh a râs, sigur pe el:

"Spații-capcană. Spionii le-ar oferi spații-capcană. Spații înțesate cu senzori pentru recunoașterea markerilor. Gândește-te ce-ar fi dacă i-am stigmatiza pe contrabandiști și pe prietenii lor" – Hugh s-a oprit aici, savurând vizibil cuvântul găsit și a repetat – „dacă i-am stigmatiza cu markeri adrenergici și le-am supraveghea deplasările prin sistem. Inclusiv deplasările lui Tamerlan care pretinde că e trup și suflet omul corporației..."

Priscilla s-a sprijinit și ea de pernă, cuprinzându-și genunchii cu brațele. Privea de-a lungul ierburilor înalte care alcătuiau podeaua dormitorului. Geamul din țesut amplificat de meduză filtra portocalii-razele felinarelor de pe stradă.

"Mda. Nu se poate bine fără rău..." a conchis ea. Prea aluziv poate, motiv pentru care Hugh a privit-o pieziș. Adică Tamerlan putea să fi acționat corect? -parcă așa suna intonația din vocea ei.

"Uite ce e, Priscilla..." a început Hugh, dar a fost imediat întrerupt de sunetul telefonului.

"Secada la aparat!"

Mutra i s-a lungit, iar venele de la tâmplă i s-au umflat. Priscilla s-a dat imediat lângă el și a lipit urechea de receptor:

...prin Granite Junction pe undeva.

Hugh a făcut o pauză, după care a spus:

"Granite Junction. Asta vine prin creierul lui Erin Siggurvatsohn, nu?"

Exact. Lobul temporal stâng al lui Erin.

"Ați luat legătura cu turboskellii?"

D-I Grant tocmai operează pe Owen Korolenko. Acum. A inițiat un contact cu conclavul local din Granite... din lobul temporal stâng al lui Erin, vreau să spun.

Secada și-a trecut mâna prin păr:

"Cum adică? Ce e aia, a inițiat un contact? Nu i-a pus deja pe urmele lui? N-are încă un contract stabil de filaj pentru Tamerlan?"

Turboskellii s-au plâns că noi nu respectăm contractele, sau, mă rog, tratatele, sau cum paștele mă-sii s-or numi. Ne-au reproșat că le tamponăm toate faliile pe care au încercat să le construiască în ultimul timp. Au spus că, în cazul în care noi îi stopăm de la, citez: „dezvoltarea lor liberă, autonomă și necesară”, am încheiat citatul, ei nu înțeleg să-și îndeplinească obligațiile față de noi...

Hugh a privit buimac la Priscilla și a dat să-și aprindă o a doua țigară, deși prima îl aștepta în scrumieră, fumegând ușor, albastrui.

"Și dobitocul de Grant nu le-a spus că avem deja trei spațiofieri cuplați să reproducă South Sabrata? Nu le-a spus că nu mai avem noi loc din cauza spațiilor pe care le imaginează ei? Ce să fac? Să intru în conflict deschis cu Human Amnesty? Câți spațiofieri mai vor, dracului?"

Vocea de dincolo a marcat o pauză. Răsuflarea adâncă.

Turboskellii au zis că asta nu e treaba lor.

Priscilla l-a bătut pe Hugh pe umăr și i-a strecurat, grăbit:

"Zi-i să le spună că tipul pe care îl urmărim e cel care le tamponează mereu faliile..."

Din nou vocea de dincolo, precedată de același

oftat epuizat:

V-am auzit, doamnă Idriss. Grant le-a spus deja chestia asta. Dar turboskellii au zis că Tamerlan e angajatul lui United T-Skell Spaces, ca și ei. Ca și turboskellii adică. Au spus că, citez: „dacă n-ar exista corporația, probabil că d-l Banks nu s-ar preocupa atât de faliile concepute de noi.”, am încheiat citatul.

"Eram sigur!" a explodat Secada zbuciumându-și violent capul. Șuvițele netede de păr i s-au revărsat pe frunte. "Ce ți-am spus? Ce ți-am spus? Porcul ăsta cu implantate vegetale pe gât, are contacte cu contrabandiștii de la abatoare și cu turboskellii. Poate că el a semnat deja un contract ferm, și cu unii și cu ceilalți!" a luat-o el martoră pe Priscilla.

Doamne, cât trebuie să-l urască Hugh nu obișnuia să conchidă un raționament având atât de puține date la dispoziție.

"Să nu ne precipităm..." a încercat Priscilla să-l tempereze.

Secada și-a dat ochii peste cap și a acoperit

receptorul cu mâna:

"De ce-l protejezi? De ce naiba îl protejezi pe porcul ăsta? Pentru că a stat cu tine să-ți facă conversație când te-ai angajat?"

Domnule director? Domnule director? s-a auzit vocea din receptor.

"Sunt aici, fir-ar paștele mă-sii al dracului! Cuplează încă un spațiofor la reproducerea South Sabratei! Sau, mai bine, dați-le un spațiofor pe care să-l umple ei cu spații! Până n-or mai putea. Numai să mi-l localizeze pe Banks!"

Priscilla și-a scuturat capul și a deschis gura să zică ceva, dar vocea disperată de la corporație a răsunat, panicată, în receptor:

Pentru asta îmi trebuie ordin scris, domnule Secada! Ați recunoscut chiar dumneavoastră că Human Amnesty e cu ochii pe noi! Nu pot atribui un spațiofor întreg turboskellilor! E contrar tuturor regulamentelor!

Hugh s-a dat jos din pat. Răcoarea umedă a firelor lungi de iarbă. Sub tălpile lui. Mirosea averde umed. Acrіșor.

"Acum pornesc spre corporație. Dar nu mai pierde timpul! Dă-le ce vor! Iau totul asupra mea! Numai să punem mâna pe Banks!"

A trântit receptorul în furcă și s-a repezit spre șifonierul din fibre musculare alungite (tipar de cultură potențat) acoperit cu piele groasă de aligator. Țesuturile au tremurat abia perceptibil când Secada a deschis ușile să-și aleagă un costum.

"Hugh. O să pierzi directoratul." a spus Priscilla cu voce egală. Nu striga niciodată. Când era sub impresia unei emoții puternice, doar se holba fix la Hugh, făcând lungi pauze între fraze. "Dacă nu reușești, o să pierzi directoratul corporației."

"Dacă îl scap pe Banks, pierd oricum directoratul!" a lansat el în timp ce se așeza în fața oglinzii, aranjându-și cămașa. "Mă bizui pe tine însă, că o să mă susții... orice ar fi..."

Priscilla a rămas nemișcată, trăgând încă un fum din țigară. Apoi a strivit-o în scrumieră.

Tamerlan Banks s-a așezat la o masă în colțul barului. Era perfect. Îi putea cuprinde dintr-o privire pe toți cei care intrau sau ieșeau din local. A făcut semn spre unul dintre tipii

aflați pe scaunele înalte de la teighea: "Hei! Nu vii să sugem un gât, Sir Galahad?"

Negrul s-a întors cu lentoare, încruntat, dar fața i s-a lăsat într-un zâmbet când l-a recunoscut pe Tamerlan.

"Ce-? Ți-a dat Wanda papucii și vrei să pun o vorbă bună pentru tine?" a zis el coborând de pe scaun, în timp ce culegea sonda cu Maracaibo Cool și o pornea agale spre Tamerlan. "E liber?" a întrebat privind spre scaun.

Au pufnit amândoi în râs, iar negrul s-a așezat în fața lui Banks.

"Soră-ta nu mi-ar da papucii nici s-o omori! Adrenergic vorbind, eu n-am stat nici o secundă prin cuvele alea. Dar știu cum e când intri sau ieși din ecluze. Și chestia asta îți place nespus de mult, mai ales când vine de la un tip care nu e stors de cateholi..."

Sir Galahad a sorbit din cocktail:

"Ești un tip deștept, Tamerlan! Adrenergic vorbind, toți tipii interesați din South Sabrata au petrecut zile în șir prin ecluze. Și așa au câștigat o grămadă de bani cu care să le zăpăcească pe puicuțe..."

"Și tot așa au învățat o grămadă de povești pe care le toarnă în urechile puicuțelor. Când e să le sucească capul, vreau să spun..."

"Mda... eu unul, de pildă, nu prea am autocontrolul experiențelor anterioare!" și-a dezvelit Galahad dinții lucioși. "Din cauza asta le povestesc fetelor mereu cam aceleași povești. Ca să nu mai vorbesc că, neînvățând din experiențele trecute, rămân mereu fără o lescaie când stau prea mult cu ele..." a mai spus el și a sorbit din sondă. Biana linsă de castor pe care și-o implantase pe cap.

De la teighea s-a auzit o voce puternică, acoperind hărmălaia din local:

"Eh, și am urcat cu turboskellii la etajul 12 al clădirii radioului. Clădirea din George Washington Boulevard, știți voi, prin sinapsele profunde ale lui Johann Ogilvie. Și le-am

spus: ia priviți aici, băieți! Ne-am uitat pe fereastră și le-am arătat cerul liber, întins ca de vreo douăzeci de mile pe deasupra oceanului. Le zic: uite, spațiul ăsta marin pe care l-am adus cu mine, cade perfect aici! Îmi cumpărați marea asta frumoasă, da, sau nu? Și ei m-au întrebat fără să se gândească: Ai același număr de cont? Păi cum? îi întreb și eu. La Anthracite Bank din Durban, băieți, ce dracu, ați și uitat?..."

"Îl știi pe Mark, nu? Tocmai a ieșit din ecluză..." a zămbit Galahad. "În trei zile a vândut turboskellilor echivalentul a 800 de hectare. Răspândite pe la toate nivelurile South Sabratei."

"Mda. Înțeleg că geografia locală s-a cam modificat de la ultima noastră întâlnire."

"Geografia se modifică în fiecare minut, d-le Banks. Chiar și acum. Suntem un grup puternic, d-le Banks. E bine să nu uiți asta când stabilești înțelegeri cu noi. E plin de oameni de-ai noștri care cutreieră în fiecare moment creierile băieților din cuve." a spus Galahad câscând treptat ochii.

contrastul dintre albul ochilor și fața lui ca păcura un avertisment pe care i-l dădea un tip hârșăit chiar când se pregătea să discute prevederile finale ale înțelegerii înainte de bubuiala pe care o pregătea pentru sisteme.

"Despre asta vroiam să vorbin, Galahad." a șoptit Tamerlan Banks. "Despre punctele de reper din spațiile construite de turboskellii."

"Vrei să treci și tu ecluza, nu?" l-a interogot negrul. "Vrei și tu să-i vezi, nu-i așa? De-aia ți-ai închiriat apartamentul ăla sărăcăcios, sub numele de Singh? Sau nu-ți mai ajung banii din salariul de director onorific? Sau pregătești ceva și mai tare?"

Tamerlan Banks și-a ținut gura. Galahad dorea să-i arate că este la pupitrul. O situație controlată de grupul lui de șmecheri care treceau lunar ecluzele în creierii ramoliților din cuve.

Ar fi putut să-i spună lui Galahad ce avea de gând să facă. Erau tari băieții lui, însă sistemele erau creația lui, a lui Tamerlan Banks, așa că putea să le vândă tot, fără riscuri, dacă avea chef. Tipii de teapa lui Galahad n-ar fi fost în stare nici să-i urmărească raționamentul până la capăt, cu toată șmecheria lor.

S-a uitat la ceas. Rămăseseră două ore și patruzeci de minute până să intre în ecluză. Împreună cu Priscilla. La ora asta, Hugh Secada și restul găștii de scrobiți dădeau bice turboskellilor din lobul temporal stâng al lui Erin Siggyvatsohn din cuva situată la nivelul -4 al corporației.

Mda. Putea să le comunice chiar și celor din consiliu ce avea de gând să facă. De fapt, nu trebuia să mascheze decât două lucruri: amplasarea ecluzei și diversiunea pe care o pregătea pentru Londrina, Weddell și Port Elizabeth, cele mai apropiate aglomerații urbane de South Sabrata.

"Deci?" l-a întrebat pe Galahad. "Îmi dai, sau nu, reperatele failiilor din spațiofori?"

Galahad a râs: "Dar tu ne dai ecluzele interne? Ecluzele dintre sisteme? Dintre South Sabrata și Weddell, de pildă?" i-a întors el întrebarea, ca și cum ar fi știut tot timpul la ce se gândește.

Coama din blană lăcioasă de castor a părut că se ridică pe creștetul lui Galahad în timp ce îl scruta atent pe Tamerlan.

"Să-ți spun cum o să facem." a început Tamerlan. "Eu am să dau niște telefoane. Între timp, tu te hotărăști dacă îmi dai reperatele din spațiofori." a stabilit el sec și s-a ridicat de la masă.

"Te porți urât cu unul care ți-a făcut-o cadou pe

soră-sa..." a mai auzit din spate vocea lui Galahad. Mda. Soră-sa aia care grasea atât de sexy și care îi raporta lui Galahad orice mișcare.

Tamerlan a intrat în cabina telefonică. "Acces permis." a șoptit aparatul clipind din cultura de țesuturi cromofore. "Ce număr doriți, domnule Banks?"

"Am să formez singur." a rostit Tamerlan în receptor.

Numerele din South Sabrata aveau opt cifre, dar el a apăsător de 14 ori pe tastele aparatului. S-a sprijinit de ușa catifelată din culturi amplificate de alge albastre și a ascultat sunetul din receptor. Fluid. Elastic și fără rupturi. Intercepta legătura clandestină pe care o trăsese între corporație și casa lui de împrumut. Era bine. Apartamentul lui Rubinath Singh comunica non-stop cu subsolurile lui United T-Skell Spaces.

"Comunică plenar!" a pufnit Tamerlan în răs, imitând una dintre expresiile favorite ale lui Hugh. Expresiile lui academice care luaseră mintea Priscillei. Femeile ca o rasă distinctă. Ființe care așteaptă. Au nevoie de nișe de siguranță. Căduț. Complet lipsite de imaginație. "Cu toate astea, Priscilla..." și-a spus Tamerlan formând numărul de telefon al lui Secada.

"Alo?" a auzit el vocea liniștită a Priscillei.

"Tamerlan Banks la telefon. Hugh e acasă?"

Știa că la ora asta Secada nu avea cum să fie acasă. La ora asta, Secada trebuia să opereze pe spațioforul de interfață Owen Korolenko, în sala de consiliu. Lansat în băieții care reproduceau în creiere South Sabrata. Așa plănuiuse, așa trebuia să se întâmple!

"Tu ești, Tamerlan?" - vocea Priscillei ca un ulei cald. Ca secrețiile aromate de pe zidurile din mușchi cald din localul Sho-hei. "Unde naiba ești? Consiliul de administrație e într-un stress teribil..."

"Cine nu e stressat, nu e în viață!" a declamat Tamerlan sloganul. "Fii atentă la ce spun, Priscilla, pentru că n-am de gând să repet nici o vorbăluță. Hugh a intrat în rahat. E într-un rahat ceva mai înalt, mai lat și mai lung decât clădirea primăriei. Mă ascuți?"

Priscilla și-a dres glasul: "Tu ai vreo legătură cu asta, Tamerlan?"

"De regulă, nu e nevoie de mine sau de cineva anume pentru ca Hugh al tău să se împiedice și să cadă cu roțile în sus. Tu știi chestia asta foarte bine, da' nu-ș' de ce dracu, nu ții de loc cont de ea..." a făcut o pauză ca să asculte respirația Priscillei. Ca de obicei însă, ea n-a reacționat sesizabil. Ca să nu-i dea satisfacție. Probabil însă că, profitând că vorbea la telefon și că nu putea fi văzută, își permisesese totuși să se înroșească la față în apartamentul din culturi vegetale al lui Secada.

Vegetale pe care nu le accepta pe gâtul tipilor ca Tamerlan.

"Deci, nu tu i-ai făcut chestia asta, nu-i așa, Tamerlan?" a întrebat în sfârșit Priscilla.

"Draga mea! Eu nu fac chestii nimănui, niciodată! Eu acționez imparțial. Îmi urmăresc scopurile. Dacă se întâmplă ca ceilalți să se poticnească în acțiunile mele, e numai vina lor."

"Știi bine că nu-i așa, Tamerlan." l-a întrerupt Priscilla. "Dacă ar fi fost așa, ți-ai fi dus la capăt și planul legat de... puteai să..."

Eh, uite-o că începuse, totuși, să se bălbăie. Era momentul că Tamerlan s-o înțepe cu o replică cinică. Cât se putea de cinică. Dar n-a avut resurse pentru asta.

"Dacă ți-ai fi urmărit întotdeauna scopurile, imparțial, cum spui, ai fi profitat atunci..."

"Ascultă, Priscilla!" a întrerupt-o, "Hugh nu are decât o șansă. Să dovedească fără echivoc că eu ocup fraudulos scaunul de onorific. Că mă folosesc de poziția mea pentru a utiliza sistemele în interes personal... Numai asta îi mai rămâne de făcut. Pentru că de prins, așa cum își imaginează el, n-o să mă prindă niciodată din urmă! Așa că, am de gând să fac un târg cu tine. Un contract. Tu rămâi cu el, cu apartamentul lui și cu poziția lui în corporație, iar tu o să-mi oferi, în schimb, corpul tău pentru cităva vreme" - a auzit-o cum respiră agitat în receptor, gata-gata să-l contrazică sau să-i zică ceva ca să-l oprească de la ce își imagina că va spune mai departe. - "Taci! Nu la sex mă gândești!" i-a luat-o el înainte.

"Știu că nu la sex te gândești, Tamerlan. Dar, cum aș putea să-l trișez pe Hugh? Cum crezi că va încasa el târgul ăsta?"

"Simplu. Fără să aștept de el. Dacă îl ținem numai pentru noi doi. N-am nevoie de tine decât pentru un sfert de oră. Plus cele 40 de minute cât durează drumul dus-întors de la tine de acasă până unde vreau să vii..."

Liniște. Algele albastre ale cabinei telefonice fășăiau ușor. O cabină izolată fonic. Dar permeabilă senzorilor corporației. Rapid.

"E incorect, Tamerlan. Incorect față de Hugh."

"E prima oară când te rog ceva. Și știi bine că atunci aș fi putut s-o fac. Pentru că nu m-ai fi refuzat. Numai să fi spus eu că vreau. Dar știi că eu las câteodată lucrurile să se întâmple de la sine. De data asta însă, sunt obligat să acționez. Facem târgul, da sau nu?"

"Deci Hugh n-o să pățească nimic!" a spus Priscilla dintr-o răsuflare.

"Îi las câmp liber de acțiune. Și dovezile de care are nevoie ca să mă înfunde. Numai că eu voi fi departe de mâna lui și de agenții corporației. O să-și vadă visul cu ochii. Director pe viață. Dar tu o să știi știi că asta s-a petrecut din cauză că așa am vrut eu!"

pauză - de ce trebuia să-i amintească mereu de faptul că Hugh nu era în stare să stea singur pe picioarele lui dar acum Hugh avea nevoie de ajutor să iasă din brambureala în care se băgase

"B-bine!" a răspuns femeia neînțelegând clar ce urmărea Tamerlan. "Când vrei să ne vedem?"

"Peste fix o oră, cobori în stradă. Te va lua mașina mea și te va aduce la locul de întâlnire."

Și a închis telefonul.

A ieșit din cabină și s-a dus la masa unde îl aștepta Galahad.

"Spuneai ceva de un schimb? Am înțeles că nu va mai ajunge South Sabrata?"

Galahad s-a strâmbat, ca și cum i-ar fi venit greu să vorbească:

"Nu suntem singurii. Am aflat de la turboskellii cu care traficăm că au primit niște comenzi bizare de la cineva din corporații. Niște ordine contrare reglementărilor. Ceva despre deschiderea ecluzelor interne. Niște accese mai bizare. Așa am și aflat de existența și potența acestor ecluze. Dar nu le cunoaștem locația în sisteme. Asta e." a recitat Galahad și și-a jucat firele groase ale blănii de castor de pe cap.

"Îmi place că mergi direct la țintă, Galahad."

"Mda. Așa fac. Suntem amândoi în criză de timp. Vreau câteva ecluze interne. Către Londrina, Weddell și Port Elizabeth."

vorbea ca și cum îl avea la mână pe tamerlan

dar ce contau pentru el niște ecluze prăpădite oricum, să se prefacă că e prins pe picior greșit

„Ești un tip generos, Sir Galahad!” s-a schimonosit Tamerlan, scrâșnind. „N-ai găsit Graal-ul în South Sabrata și te-ai gândit că o fi pe undeva prin împrejurimi... Așa că nu-mi ceri decât trei ecluze interne...”

„Chiar așa.” a admis negrul. „Graal-ul nu este în South Sabrata. Și vreau să-l caut în împrejurimi. Tu mă lași să-l caut, iar eu îți dau reperele ca să intri la turboskelli și să le vinzi câte suprafețe vrei și să te ascunzi unde vrei.”

Tamerlan și-a sprijinit bărbia în mâini, prefăcându-se absorbit de calcule – cât să cedeze?

„Ecluze interne spre Weddell, Port Elizabeth și Londrina...” a repetat el. „Eu o să am nevoie de o deplasare rapidă a ecluzei artisanale, cu trupul meu cu tot, prin orași” a părut că-i vine o idee de ultim moment.

„Trebuie ecluze interne contra trei poziționări ale ecluzei tale cu tine înăuntru în South Sabrata! Ai de gând să cam alergi, nu?”

„Despre asta n-ai aflat nimic de la turboskelli?” l-a luat Tamerlan peste picior.

Galahad a mai sorbit un gât de Maracaibo Cool: „Ai un nume predestinat să faci ordine prin spațiile turboskellilor!” a accentuat el, dorind să arate că avea o oarecare idee despre ce plănuia Tamerlan. „Spații noi, nu-i așa? Spații noi, pentru al doilea Tamerlan...”

„E în regulă, Galahad! Gata cu perișta. Facem târgul, sau nu?”

Galahad și-a unit arătătorul cu degetul gros și și-a înțepenit mâna „O.K.! Hai să stabilim concret ce facem!”

Adrenergic vorbind, Priscilla era mereu scăldată de catecholi. Numai că avea un corp clădit ideal din punct de vedere biochimic. Adrenalina și noradrenalina erau instantaneu tamponate de enzimele MAO.

De aceea putuse ea să urce aparent relaxată în taxiul care a bușit în plin automobilul lui Tamerlan Banks, azvârlindu-l afară, prin parbriz, pe Karl cu cuvă cu tot. „Aici, doamnă Idryss! Domnul Banks vă așteaptă!” strigase șoferul în carne și oase, în timp ce corpul spațioforului, scofălcit, plin de riduri din cauza serului fiziologic din cuvă, purpuriu acolo unde algele, sondele și cateterale îl înfășau, se zvârcolea icnind în mijlocul bălții care se întindea pe carosabil.

A apucat să-l mai vadă pe Karl cum se zbate să-și smulgă sonda de intubație din trahee, incapabil să se ridice dintre membranele fleșcăite ale cuvei sepe.

„O să moară!” întinsese mână spre el.

„E gata mort, doamnă Idryss! Uitați-vă la el!” a spus șoferul. „De atâta stat în cuvă, mușchii i s-au atrofiat de tot.”

Taxiul a oprit cu câteva străzi mai încolo, chiar în dreptul unui alt automobil parcat lângă bordură.

„Puneți asta pe dumneavoastră!” strigase șoferul și a aruncat pe Priscilla o pânză subțire din falduri de calcan. „Treceți direct în cealaltă mașină! Nu călcați pe carosabil!”

„Acces permis, doamnă Fox!” s-a auzit vocea invăluitoare care se ridica din bancheta mașinii.

ameliorați autonomi dar nu complet nu total poate că tamerlan plănuise dintotdeauna dintotdeauna mișcarea de astăzi.

Erau în zona docurilor. Turboskellii din cerebelul lui Johann Ogilvie vor continua să-l fileze pe primul taximetrist. Pentru încă puțin timp. Cinci minute?

Patru minute?

Sau poate pentru cele 15-20 de minute de răgaz de care avea nevoie Tamerlan Banks?

„... și dând colțul la nivelul 84 al Turnului de Comerț, intri pe un culoar cilindric din plămân expanda. Știu foarte bine cum arată nivelul 84 al Turnului de Comerț.” l-a făcut Priscilla atent. „Da. Cred că știi asta. Dar nu știi că la a treia fereastră din stânga este cuplată o mare cât se poate de kitsch, vândută de amicii din spatele abatoarelor... o mare străjuită din toate părțile de stânci abrupte, cafenii, iluminate verde de un soare portocaliu...”

„Știu și cum arată o mare pictată de artiști de periferie...”

„O mare de 600 de mile lungime și 300 de mile lățime. Cel mai scump spațiu traficant vreodată. 180.000 de mile pătrate a 10 U.C.

mila pătrată. Se învecinează cu ferestrele de la etajul 18 al primăriei și cu coridoarele secundare ale rețelei de canalizare din Oilers. Dar tipii cu adevărat deștepti intră în ea prin rutinele serviciului de salubritate publică. Câțiva biți de racord, înțelegi?”

„Bani? Pentru bani faci toate astea?” a întrebat Priscilla impasibilă, privind podeaua murdară a apartamentului.

„Și pentru bani. Și pentru bani.” a admis Tamerlan.

Priscilla s-a uitat la el dintr-o parte. Ca și atunci. Când el așteptase absurd ca ea să vorbească prima, ca să se convingă, să fie sigur că. Să fie sigur că.

„Aiurezi, Tamerlan! Ce-i idioțenia asta? Cât de mult pot să curbeze spațiul turboskellii? Chiar și creierale spațioforilor sunt limitate ca extensii... Câți terrabiți pot să încapă între primărie și Turnul de Comerț?”

o voce egală ca și cum lua tot timpul aleuxyl numai că adrenergic vorbind Priscilla era un echilibru perfect între catecholi și MAO

„E o mare în falie. În spațiu apoziționat. Între locații de pe memoria bio. De fapt, între Johann Ogilvie și Leopold. Marea se întinde și în golul dintre ei, în cablurile de conectare. Acolo unde noi n-am ști să amplasăm date. Dar turboskellii au învățat să se folosească și de hard, ca și cum ar fi o hartă. Electronii pot fi și ei locații...”

Priscilla a zâmbit și s-a ridicat de pe pervazul de fanoane estinse:

„Uiti că lucrez la United Spaces?”

„Uiti că atomii sunt și ei informații? Că au coduri care pot fi utilizate?” – păcat că nu-i putea da

peste nas, spunându-i că și el, Tamerlan Banks, se folosea în seara asta de astfel de locații. Atomii ca matrită a informațiilor.

„Ești totdeauna impvizibil.” a conchis Priscilla. „Pot să-mi aprind o țigară?”

Tamerlan a dat din cap că da. „E într-adevăr o mare curbată excesiv. Ductilă chiar!” a râs el gândindu-se la cablurile care îi conectau pe cei doi spațiofori. Fulgerul brichetei din os cu intarsuri de piele. „Cine nu știe asta, habar n-are cum să se folosească de ea ca să fugă. Sau ca să urmărească pe cineva.” a privit el la capătul aprins al țigării.

buzele ei ușor curbate

Ochii Priscillei luceau în timp ce se uita la cuva din țesut amplificat de meduză. Lângă ea se afla ecluza din membrane amniotice tapisate cu alveole extractoare de oxigen și cu branhiile de cultură. Din spatele cuvei pleca firul telefonic din axoni sintetizați la Doho Industries din Cardinal's End.

Cele mai bune materiale artisanale.

„În felul ăsta te-ai gândit să-i lași câmp liber lui Hugh?” a întrebat Priscilla.

„Exact. Dar moneda de schimb este teribilă. Teribil de satisfăcătoare, vreau să zic!” a ironizat Tamerlan parcurgând cu privirea trupul subțire al Priscillei.

„Deci te-ai decis să-i lași și conducerea corporației?” a privit ea din nou în jos suflând fumul într-o parte. Își ridicase ușor colțurile buzelor. Un fel de zâmbet. Crispăt.

„Îi las tot.” a stabilit Tamerlan. „Am lucruri mai bune de făcut. Mi-a zis un prieten, acum o oră, că port numele unui tip care s-a ocupat cu cucerirea continentelor... tot un fel de

spații..."

"Fără patetisme, te rog!" i-a rețezat-o Priscilla. "N-ai să spui niciodată direct ceea ce ai de spus, nu-i așa?"

"Nu. Prefer ca ceilalți să spună lucrurile evidente."

"Da. Așa e. Niciodată nu te cobori să le enunți tu." a constatat Priscilla sec și și-a stins țigarea aplecându-se și strivind-o de podeaua ieftină de nuc expandat.

"Te-ai hotărât? Intri în cuvă?" a întrebat-o.

"Poate că așa fi făcut și alte lucruri dacă le-ai fi menționat la fel de explicit așa cum mi-ai cerut, cum să-i zic, serviciul ăsta. Dacă mi-ai fi spus clar ce vrei..." a mai adăugat Priscilla respirând adânc.

"Vreau să intri în cuvă. Vreau să plec din *South Sabrata* prin circuitele tale adrenergice!" Ochii Priscillei au lucit o secundă, căprui, și a început să se dezbrace. Se mișca la fel de egal ca și cum conversa. Fără fașoane. Când a rămas complet dezbrăcată, și-a împăturit hainele metodic și le-a așezat lângă cuvă. Apoi s-a răzgândit și le-a pus într-un colț.

"Să nu le stropesc când intru în recipient." a explicat și s-a oprit în fața lui Tamerlan privind-l zămbitoare.

"Hai înăuntru, scumpo!"

Priscilla Idryss a dat din cap și a desfăcut marginile membranelor amniotice după care s-a cufundat cu lentoare în cuvă.

"Ai acolo un spray ca să te pulverizezi în gât după ce ieși!" i-a arătat Tamerlan un cilindru negru așezat sub fereastră.

"Ah, iritația de la sonda de intubație!" a mai spus Priscilla și și-a băgat și capul în serul fiziologic.

"Dormi, acum!" a spus Banks și a urmărit-o cum se răsucesc în serul fiziologic. Putea să-i ghicească ochii căprui, încă deschiși, care în mod cert îl vedeau sub forma unor contururi estompate din cauza lichidului.

Dar, cuva își preluase funcțiile. Algele și sondele se mișcau ca niște reptile căutând căile de acces în corpul Priscillei. Algele-senzori care au înfășurat-o. Verzi, dintre care se ridica părul ei negru, lins. Plutitor.

Apoi, s-a aprins becul de avertizare.

Tamerlan Banks a format cele 14 cifre ale numărului de telefon care îi deschisesse accesul spre spațioforii din subsolul lui *United Spaces* și, de acolo, mai departe. Către Londrina, Port Elizabeth, Vladivostok, Tokyo, Calcutta, sau oriunde altundeva dorea el. Codurile ecluzelor erau în el.

În el. De fapt, în banca de turboskelli latenți care dormitau între emisferile sale cerebrale. Inventia lui specială. Bomba pe care o rezerva scrobiților din consiliul de administrație, contrabandiștilor dindărătul abatoarelor și turboskellilor activi înșiși. Turboskelli la purtător cu care va bubui sistemele.

A intrat în ecluză, i-a activat membranele amniotice, iar mucoasa care o tapisa și-a început procesul de digestie. Priscilla dormea deja. Cele 15 minute de cuvă necesare unui salt agrenergic. 15 minute în care, treptat, Tamerlan Banks împreună cu turboskellii pe care îi conținea, se va mixa cu toate moleculele ei. Inclusiv cu circuitele ei neuronale pe care le va invada.

"Un pas obligatoriu pentru a sări în spațioforii corporației." a încercat Tamerlan să-și păstreze sângele rece. Cinic.

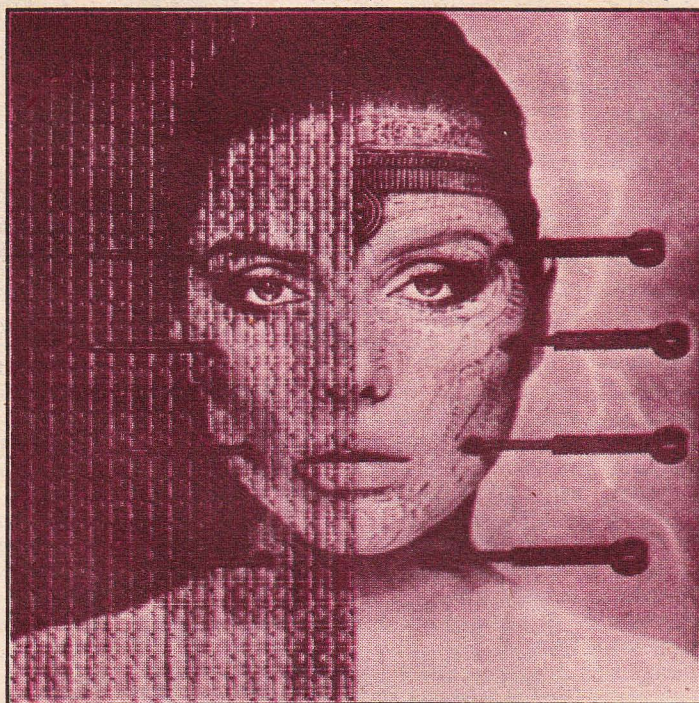
Dar, abia aștepta să afle ce gândește, cu adevărat, Priscilla Idryss.

"Unu: Priscilla n-a mai coborât din taxiul în care s-a urcat. Doi: Tamerlan Banks este de negăsit. Și trei: turboskellii abia se mișcă, deși le-am oferit un spațiofor suplimentar. În exclusivitate! Cu ce rimează asta, Grant?" a întrebat

Hugh Secada.

Grant a ridicat din umeri. Hugh știa perfect ce înseamnă când un subaltern ezită să-ți răspundă. Din acest moment, corporația îl putea pune pe liber oricând. Pentru că aplicase o dispoziție ilegală, pe lângă care consumul de aleuxyl în sala de ședințe era o simplă copilărie. Iar *Human Amnesty* o să-i urmărească prin tribunale și, chiar dacă nu vor câștiga procesele, împotriva lui *United*, corporația o să piardă o grămadă de bani.

La lista asta se adăuga și utilizarea deficitară a

turboskellilor din ultimul timp. Secada derapa de pe poziția pentru care luptase cu Tamerlan, iar Grant, în mod sigur că n-o să-i întindă mâna.

"Vrei să spui că ar fi bine să-mi pregătesc pledoaria..." a scrâșnit Hugh și s-a îndreptat pe scaunul așezat în fața sferei de operare a lui Owen Korolenko. Și-a trecut mâna prin păr, dar, de data asta, șuvițele îi stăteau perfect. Netede și paralele.

"N-o lua chiar așa în tragic, Secada! Corporația nu s-a plâns niciodată poliției sau primăriei de angajații ei care i-au creat probleme." a ripostat Grant absent. "S-a mulțumit doar să-i propulseze în poziții din care nu pot decide."

Asta era. Grant abia aștepta să-i ia locul. Așa cum și el abia așteptase să-l dea jos pe Banks. Grant era un tip cu o mustră de șobolan, cu mustața îngrijită, cu fața cenușie, cu fălci late. Înlocuitorul de elecție.

"Mda. Înseamnă că pot risca orice, nu?" l-a privit Secada din scaunul de operare. "Pot risca orice

ca să pun mâna pe Tamerlan..."

"Scopul nostru nu e să punem mâna pe Tamerlan. Scopul nostru e să utilizăm la maximum turboskellii. La maximum de randament. Nu turboskellii să ne utilizeze pe noi."

"Mda." a aprobat Secada și a privit spre vicepreședinții strânsi în jurul mesei. "Venerabililor, cred că a sosit momentul să-mi lansez programul!" l-a imitat el pe Tamerlan Banks, făcându-i pe toți din sală să se îndrepte din mijloc, înțepați.

"Secada! Deja corporația a făcut niște pași ireversibili într-un senscompletamente imbecil! Pași ireversibili care ne vor costa. Iar tu vrei să-ți lansezi programul chiar acum. Ai provoca un șoc de-a lungul sistemelor. Ar fi a doua măsură brutală pe care ai lua-o în decurs de două ore..."

Grant își pastrase vocea calmă. Vorbea rotunjind vocalele, părând că pune un discret semn de întrebare la sfârșitul fiecărei propoziții.

"Sunt încă directorul executiv al corporației *United T-Skell Spaces*. Pot, sau nu pot să lansez un program deja acceptat aici, în această sală de consiliu?"

"Îmi permit să-ți amintesc, Secada, că motivația ta, în acest moment, este de ordin strict personal. Nu vom accepta lansarea programului..." a continuat Grant vorbind apăsător.

În sală s-a făcut liniște. Il priveau cu toții pe Secada, crispați. Greșise enorm în ultimele ore. Iar în ceea ce privește motivele lui, Grant avea dreptate. Povestea cu Priscilla și Tamerlan.

"Ce naiba?!..." s-a auzit exclamația unuia dintre operatorii lui Owen Korolenko.

"Ce e?" s-a răsucit Grant, sigur pe el. Deja începuse să nu mai țină cont de Secada.

"Tamerlan. Tamerlan Banks. E peste tot."

"Ce tot spui? Cum adică, e peste tot?"

"Culeg semnalele lui și din Londrina, și din Weddell, și din Port Elizabeth. Concomitent." a răspuns operatorul.

"Termină cu prostiile! Cum să fie în trei locuri deodată?" s-a răpăit Grant

și a pufnit în râs: "Secada! Constat că sub directoratul tău, calitatea sistemului s-a deteriorat simțitor!" a adăugat el privind dintr-o parte la Hugh.

Hugh a luat-o pe lângă masa din fanoane expandate și s-a apropiat de sfera de operare, gelatinoasă, care se unduia ușor. Aidoma țesutului din care provenea, străbătut de falduri submarine.

"Ai deschis tu ecluzele interne?" l-a întrebat pe operator, dar n-a mai apucat să primească nici un răspuns.

"Acces permis, d-le Secada!" s-a auzit din sferă vocea înfundată a lui Owen Korolenko. "United T-Skell Spaces comunică cu toate sistemele. Toate ecluzele interne sunt deschise. Comutate din interiorul sistemelor." a continuat spațioforul în timp ce operatorul băguia încurcat, neștiind ce e mai bine să spună când cei doi șefi mari se înfruntau.

"Și ai semnale de la Tamerlan Banks?" a

Special SEBASTIAN A. CORN

întrebat din nou Hugh.

Vocea nazonată: „Tamerlan Banks se află în:

a) East End din Londrina. Pe trotuarul de piele ranforsată din fața clădirii Cesium Imperial Bank,

b) în barul Soulier Blanc din Weddell. Pe un scaun din mușchi de narval. Consumând vin alb,

c) în Oilers din South Sabrata. Cu o femeie de cinci picioare și opt inchi, brunetă, slabă, cu semnalele de recunoaștere ale Priscillei Idryss,

d) în Grădina Zoologică din Londrina. Între vivariumul șerpilor și bazinele cu faună marină, e) în...

„Oprește-te!” a spus Hugh, nespus de calm

după ce încasase vestea din care reieșea că Priscilla parcurge în lung și în lat o somieră din Oilers în compania lui Tamerlan. „În calitate de director executiv, țin să vă anunț drăguților că, dacă nu lansăm programul meu chiar acum, tot ceea ce reprezintă sistem o să se ducă dracului... Vă reamintesc că discuțiile noastre sunt înregistrate,” a subliniat Hugh arătând cu mâna spre zidurile tapitate cu retine și timpane plate. „Așa că n-o să puteți retracta nimic... Luați și voi, o dată în viață, o hotărâre la genul masculin!” le-a spus el țuguindu-și buzele, imitând inconștient un tic de-al Priscillei.

„Eu cred că informațiile pe care le-a debitat

Owen acum, ți-au luat mințile!” a spus Grant făcând o grimasă de dezgust.

„În regulă, Grant. Deci, pe tine te trec cu un vot contra. Primul vot contral” i-a tăiat-o Secada, dur. „Voi ce alegeți?” s-a întors spre ceilalți.

Erau încă nedecisi.

„Priscilla Idryss se află în următoarele locuri,” s-a ridicat vocea înfundată din sfera care vibra sincron cu consoanele pe care le rostea Owen...

„a) în Oilers din South Sabrata. Cu un bărbat de cinci picioare și nouă inchi, cu semnalele de recunoaștere ale lui Tamerlan Banks,

b) în Parcul Central din Weddell. Cumpără un cheeseburger de 3,8 U.C,

c) în..."

"Decuplează-l odată pe idiotul ăsta!" s-a întors Hugh spre operator. "Mai vrei să salvăm sistemele, da, sau nu?" a repetat Secada întrebarea.

"Da!" au răspuns cu toții într-un glas.

"În regulă, frumoșilor. Am să vă trec pe toți cu câte un vot pentru," a mustăcit Hugh. "Înseamnă că am acceptul vostru pentru lansarea programului. De altfel, în linii mari, l-ați aprobat deja. Deci, un singur vot contra. Al domnului Grant!" a subliniat Hugh și s-a așezat, sigur pe el, în scaunul pe care scria DIRECTOR EXECUTIV.

"Notez totul!" a spus secretarul.

"E perfect. O buclă de feed-back specifică firmei. Aveți vreo sugestie?" s-a întors spre vicepreședinti.

Au dat din cap că nu.

"Bun. Sper că vom avea suficient timp ca să lansăm programul. Și, odată cu el, pe spionii noștri care vor intra în sisteme." – a ridicat receptorul și a ordonat: "Anunțați serviciul de securitate. Să pregătească ecluzele externe de la subsol." – Pauză – "Da." – Pauză – "Trebuie să ne lansăm oamenii pe urmele lui Tamerlan Banks!"

"Rămân la părerea mea. Greșești, Secada!" a scrâșnit Grant și s-a așezat și el, în sfârșit, pe scaunul vicedirecțional.

"Și eu rămân la părerea mea. Ești un imbecil, Grant!" i-a zămbit Hugh și și-a trecut limba peste buze. "Să ne rugăm lui Dumnezeu, domnilor, să ne scoată din rahatul ăsta... Am întârziat prea mult intervenția... nu totdeauna majoritatea are dreptate..." le-a reproșat el dând roată cu privirea în jurul mesei.

"Dumnezeu... dacă ai ajuns să crezi în Cel-de-Sus, Secada, chiar că înseamnă că faci pe tine... Ești pe gheață, Secada. Ai luat-o la vale!" i-a șuierat Grant.

"De ce să nu cred în Dumnezeu, Grant? Ce? Îmi cresc impozitele dacă cred în El?" a replicat Hugh plictisit și s-a prefăcut că, din nebagare de seamă, răstoarnă cu cotul o călămară pe costumul bleu-ciel al lui Grant.

N-a mai fost cazul să-și ceară scuzele de circumstanță. Telefonul a sunat, Hugh a ridicat receptorul și a dat din cap. Apoi, a închis aparatul și i-a privit pe membrii consiliului de administrație: "Oamenii noștri au efectuat salt adrenergic. Au ajuns deja în spațiofori..."

Adrenergic vorbind, Priscilla Idryss era o nișă cât se poate de bine echilibrată energetic. Putea fi un perfect spațiofor, nu doar o ecluză externă către cuvele din subsolurile corporației. Numai că Tamerlan Banks avea de îndeplinit o misiune. S-a concretizat treptat cu întreaga sumă a atomilor de carbon, hidrogen, oxigen, azot etc., care vibrau printre moleculele și legăturile ionice care alcătuiau corpul Priscillei.

Alături de el, escorta de turboskelli latenți – copii fidele ale sale și ale Priscillei. Când a primit semnalul că digestia și retranscripția sa se încheiaseră în ecluza din membrane amniotice din apartamentul închiriat sub numele de Rubinath Singh, a realizat că petrecuse cele 15 minute alocate saltului adrenergic.

Petrecuse 15 minute amestecat cu celulele ei, chestie care îl va scoate pe Hugh din minți. Chiar dacă ecluzajul n-avea nici un fel de legătură cu sexul.

"Fără efect!" a constatat Tamerlan autoironic în timp ce se extrăgea din țesuturile Priscillei și se revărsa în cablul telefonic ținut deschis, propagându-se către subsolurile corporației.

A pătruns în Leopold Nu-știi-cum, destabilizându-i sinapsele. A eliberat pachetele cu turboskelli latenți și i-a emis către ecluzele interne ale sistemelor. Turboskellii-copii vor desfăce codurile de acces și se vor propaga mai departe către Weddell, către Londrina și Port Elizabeth, în timp ce alții vor împânzi, local, South Sabrata.

Cât despre el, era momentul să stea la pândă. Și locul cel mai bun pentru asta era parcul suspendat la etajul 36 al clădirii Doho Industries, din Cardinal's End. Chiar în sediul celor care produceau tehnologiile bio cu care United Spaces își echipau sistemele.

Tamerlan Banks a alunecat de-a lungul informațiilor și, brusc, redevenind corporal, a văzut.

Se afla în culoarul verde, din mușchi expandați, crescuți pe suportii de coral compact care alcătuiau infrastructura clădirii. Etajul 36. A șaptea fereastră pe dreapta dădea în mod normal către Piața Trafalgar II, dar turboskellii construiseră acolo o falie spațială în care suspendaseră un parc cu tufișuri de un prost gust îngrozitor, cu un havuz negru în intersecția centrală a aleilor. Un havuz de maimură neagră. O mizerie minerală, așa cum era posibil de construit numai în spațiile virtuale.

Un pârâu absurd străbătea parcul, cu ape albe, ca dospind de clor; toate - truviurile vreunei minți needucate din Oilers sau Granite Junction... Contrabandiștii erau profesioniști desăvârșiți, dar habar n-aveau de estetică...

Păcla tremurătoare a unui turboskell, ca un aer supraîncălzit, a alunecat pe coridor, refractând culoarea albastră a cerului din South Sabrata. Filtrat prin ferestrele din schelet amplificat de calmar.

"D-I Banks, presupuni!" a spus turboskellul făcând ca mușchiul verde al podelei să se etaleze sub el.

"Exact. Trebuie să fii Marsh Levin, nu-i așa? Patron al conclavului din Leopold..."

"Da." I-a întrerupt turboskellul. "Marsh Levin, compilator principal al lui Leopold Wagner."

ah wagner deci wagner îl cheamă pe leopold

"Sper că aranjamentul nostru a rămas în picioare..." a început Tamerlan.

Păcla de aer cald s-a scuturat brusc, ca și cum ar fi fost plesnită de curent: "Te așteptam cu brațele deschise, domnule Banks. Spațiul este rațiunea noastră de a fi. Așa că, aranjamentele noastre nu aveau cum să nu rămână în picioare."

"Mă bucur să aud așa ceva. Îmi cunoști conturile, nu?"

"Da, domnule. Sunt codificate cu toate sub indicativul LEV 4857 1899 - 03 - CESSIUM IMPERIAL BANK."

"Perfect, Marsh. Să știi de la mine însă că nu din motive perverse am ales soluția asta de câștig. Pur și simplu, nu e eficient să câștigi pe căi cinstite..."

"Mă tem că nu pricep ce vrei să spui," a remarcat masa de aer stratificat pe un ton liniar. "Bănuiesc că pentru tine, banii sunt rațiunea de a fi. Ca spațiile pentru noi," a explicat turboskellul. "Noi ne vom îndeplini angajamentul. Tu ai planurile?"

"Bineînțeles. Bineînțeles." Tamerlan și-a dres vocea și a continuat: "Dar chiar în momentul acesta, nu avem timp pentru schimb. Din câte estimez, Hugh Secada e pe punctul de a trimite spioni în spațiofori. Pe urmele mele..."

Undele de aer cald s-au comprimat, etalându-se pe podeaua coridorului, printre firele verzi mustinde de apa cristalină:

"Ce legătură are asta cu afacerea noastră? Contul tău de la IMPERIAL este încărcat..."

"Uite ce se întâmplă. Dacă oamenii corporației pun mâna pe mine, s-a zis cu planurile pe care le așteptați... Știi bine că-ți aduc cea mai teribilă ofertă pe care ai primit-o vreodată..."

Turboskellul a redevenit compact. Pe fereastră se vedea panorama South Sabratei scăldată în soarele amiezii. Clădirile lucitoare ale orașului, acoperite de o peliculă fină de sudoare și de vaporii condensați din țesuturile vii ale zidurilor.

Cu numai două ferestre mai departe însă, în locul priveliștii citadine, Tamerlan știa că se întindea parcul de prost gust, a cărui locație îi fusese vândută de Galahad.

"Știm ce ne aduci, domnule Banks. Dar și efortul nostru a depășit orice așteptări. Să concretizezi din neant un miliard și jumătate de U.C., pe care să-i defalchezi în 33 de conturi distincte... și, mai ales să justificăm financiar contabil fiecare cent, așa cum ne-ai cerut... n-a fost deloc ușor! De aceea, mă întreb, de ce întârzii să ne predai planurile?" – întrebările elegante. Frazele spuse clar. Ca Hugh.

"Ascultă, Marsh! Tu ai lucrat până acum numai cu plevușcă. Tipii ăia de la abatoare veneau cu planuri în valoare de cel mult zece-cinșpe mii de hectare. Informațiile pe care le vehiculau ei încăpeau în câțiva centimetri pătrați de cortex cerebral. Dar eu îți aduc întreaga suprafață terestră, pricepi? Șapte continente și patru oceane, pricepi?"

Marsh a părut că îngheață. Ca un geam pe care se depune apă brumărie:

"Tot nu văd ce legătură are asta cu noi... Știm foarte bine că trebuie să ne aduci întregul glob terestru..."

"... prelevat cu mari dificultăți de pe hărțile topometrice militare ale primăriei," i-a continuat Tamerlan fraza. "Tu îmi vorbești de un miliard și jumătate pe care i-ai luat la adăpostul imunității voastre non-corporale, ca să zic așa. Eu însă..."

"Banks!" a ridicat Marsh vocea. "Ai sau nu planurile la tine?"

"Bineînțeles că le am!" Tamerlan s-a îndreptat, aranjându-și gulerul cămășii roșii. Nu mai simțea foșnetul umed și reconfortant al implantului vegetal. "Bineînțeles că am planurile. Sunt codificate în întreaga mea structură moleculară. Din creștet până în tălpi. Corpul meu e copia fidelă a suprafeței Pământului." a făcut o pauză și a zămbit privind visător spre stămtoarea Drake, care despărțea South Sabrata de Irianul de Est. "Înțelegi acum de ce n-ai interes să mă lași în găleată? Dacă dispar eu, dispăre cea mai grasă ofertă pe care ai primit-o vreodată..."

Marsh devenea din ce în ce mai opac. Ca un abur în care razele soarelui decupau benzi aurii, unduitoare.

"Credeam că ți-ai luat toate măsurile de prevedere..." a tușit turboskellul, imitând un tic omenesc care, în mod sigur, nu-i servea la nimic.

Tamerlan a desfăcut larg brațele: "Fii sigur că mi-am luat toate măsurile de prevedere. Dar nici chiar Hugh Secada nu-i chiar atât de cretin încât

să nu încerce să mă contreze. Și știe să se folosească binisor de spațiofori."

"O secundă!" l-a întrerupt Marsh Levin învâluindu-l. Mirosea a asfalt încins care tocmai încasase o ploaie de vară. Oceanul albastru de afară care părea că ajunge la orizont pentru a se cățăra apoi pe cer, răsturnându-se deasupra orașului.

o cuvă uriașă într-o cuvă uriașă

"Ai avut dreptate, domnule Banks. Oamenii lui Secada au intrat în spațiofori. Ce ai de gând cu ei? Vrei să-i ștergem?"

Tamerlan a pufnit în râs. "Nu. N-o să-i ștergeți decât dacă v-o cer eu. De ei mă ocup eu. Vreau doar să-mi enumeri locațiile lor..."

Marsh s-a întunecat, a părut că vibrează și a început să recite rar:

"Șase dintre ei au folosit ecluzele interne și s-au propagat spre Weddell, Port Elizabeth și Londrina. Câte doi în fiecare aglomerare. Doi au rămas pe loc. Unul se deplasează rapid spre Oilers, neconcretizat încă, iar celălalt alunecă spre noi. În două minute va ajunge pe etaj."

"Bine, Marsh," a spus Tamerlan Banks și a pornit pe mușchiul umed al culoarului. Din câțiva pași a ajuns în dreptul ferestrei care se deschidea în parcul apozitionat de turboskelli. 18 hectare a doi U.C. metrul pătrat. Un peisaj grosolan. Dar, la banii ăștia, la ce te puteai aștepta?...

aș fi fumat o țigară aș fi tras o țigară acum măcar că suflam fumul prin marsh levin și tot mă mai răcoream ora 15,50

"Se apropie, domnule Banks. E în lift," a anunțat turboskellul.

Tamerlan a dat din cap și a privit spre capătul coridorului prin corpul aburind al lui Marsh. Ușa unui birou s-a deschis și un individ a ieșit șchio-pătând pe culoar, îndreptându-se spre lift. O copie din real. Care strivea mușchiul catifelat sub pașii inegali. A apăsat pe butonul de lângă ușă și s-a dat cu un pas în spate, așteptând.

"Trebuie să iasă din lift. La capătul culoarului!" l-a făcut Marsh atent pe Tamerlan. "Îl șterg?" a repetat întrebarea.

"În nici un caz!" a șoptit Tamerlan apăsat. Avea nevoie de toți tipii ăștia care trecuseră prin ecluzele externe. Să-i sigileze în sisteme.

Ușa liftului a culisat și Tamerlan a recunoscut pe unul dintre sergenții angajați cu o jumătate de an în urmă în serviciul de securitate al corporației. Străveziu, ca un adevărat turboskell. Imaterial. A trecut prin copia reală care, șchio-pătând, impenabil, a pătruns în lift.

Practic, Tamerlan ar fi putut să rămână pe loc. Nici nu se punea problema unui corp la corp - din partea asta nu exista nici un risc. Însă, agentul era factorul de dirijare a tirului. Era o țintă informațională. Orienta o capcănă informațională. Hugh, care operă la Owen Korolenko, Owen Korolenko - o inedită baterie de artilerie care putea împoșca cu ERASE arii întregi pe care se deplasa Tamerlan. Sau - o baterie care îl putea aspira afară din spațiofori.

Agentul a privit într-o parte și în alta. Ora 15,56. Ușile birourilor începuseră să penduleze violent, lăsând pe angajații lui Doho Industries să iasă și

să se îndrepte sporovăind spre lift. Nu au trecut decât câteva secunde până ce tânărul agent l-a recunoscut pe Tamerlan, desebindu-l de copiii indivizilor reali din South Sabrata.

A pornit lent spre el, murmurând în limbaj compactat. Suficient de tare pentru a fi auzit de Tamerlan. Un mesaj extins instantaneu pe biroul lui Hugh. Blegul de Hugh care primea acum mesaje din șase locuri distincte. Toate, despre contactul vizual cu Tamerlan Banks.

"E mai tânăr decât tine!" a constatat Marsh, făcând semn spre agent.

"E mai tânăr," a trebuit Tamerlan să strige pentru a acoperi zvonul produs de conversația celor care părăseau birourile. "E mai tânăr, dar, ca să alergi în spațiofori, nu e nevoie de mușchi."

S-a răsucit și a rulat fereastra din țesut extins de meduză, în timp ce trupul plutitor al agentului se infiltra printre corpurile copiilor angajaților, apropiindu-se de Tamerlan și de Marsh.

Odată fereastra umedă rulată, Tamerlan a simțit mirosul de ozon al parcului. Într-adevăr, parcul fusese programat de un mitocan. La câte tufisuri, copaci și flori programase în el, s-ar fi asortat mult mai bine cu mirosuri grele, dulcele.

"Ai să mă citești când mă întorc!" a râs Banks și a sărit pe gazonul care se întindea direct din corul alb al zidului clădirii Doho Industries. Etajul 36.

Tamerlan a luat-o la fugă culcând iarba la pământ. Se îndrepta spre havuzul din marmură neagră din mijlocul parcului. A auzit un bufnet umed în spatele său. Trupul păcios al agentului se propaga și el pe deasupra ierbii, aplecând-o discret, ca și cum prin parc bătea o boare...

Tamerlan a auzit glasul compactat care vibra în tonuri metalice undeva la câțiva metri în spatele său. Gâfâitor. "Orientează tirul," a dedus, descifrând mesajul chiar când ajungea pe poteca de asfalt care ocolea havuzul.

Era momentul să aleagă, în sfârșit, una dintre ieșirile din spațiul apozitionat. Locațiile vândute de Galahad. Pe unde era mai bine să se propage?

Parcul era adiacent unei străzi din preajma

dourilor, restaurantului Ritz din zona rezidențială și unui salon din Muzeul Coastei de Nord. Putea ieși în oricare dintre cei trei spațiofori din cuvele de la subsol: în Leopold Wagner, în Erin Siggurvatsohn sau în Johann Ogilvie.

Putea alege oricare din aceste locuri în care Sir Galahad, dacă respectase condițiile contractului, amplasase ecluze de ieșire înapoi în oraș.

contrabandiștii care așteptau în membrane amniotice 15 minute în care galahad să alerge cu trupul lui (hibernând? anesteziat? drogat?) ca să-l culeagă înapoi în real

Tamerlan a sărit prin apa limpede din havuzul negru, improșcând turboskellii utilitari, talonat îndeaproape de agent. Alesese. În câteva secunde va ieși în strada de lângă docuri, în Leopold Wagner - aria cortexului occipital. Iar din Leopold Wagner va ieși în adevărata South Sabrata. Prin unica ecluză, inaccesibilă agentului.

Din nou, limbajul compactat. Și a urmat prima mutare-surpriză a lui Hugh. Gazonul din fața lui Tamerlan a dispărut pe o suprafață de 100 de metri pătrați. Șters. Neant.

"Marsh?" a strigat Tamerlan și în loc de răspuns, aerul din dreapta lui a părut că vibrează. A ocolit în fugă gaura din gazon prin care se vedea, cu 36 de etaje mai jos, Piața Trafalgar II și străzile care duceau spre Ocean View.

"Încă trei agenți au intrat în sisteme. Sunt în legătură cu conclavul din L. Wagner," a anunțat Marsh. "Toți trei sunt în liftul care urcă la etajul 36 al lui Doho Industries. Îi șterg?"

ameliorați, dar lipsiți de imaginație cum să ștergi niște spațiofori potențiali

"Nu șterge nimic!" a scrâșnit Tamerlan, continuându-și goana pe marginea întreruptă a gazonului.

36 de etaje șantierul naval care se vedea la 1200 de picioare sub ei ocean view

Tamerlan s-a strecurat printre palmierii unsuroși, țopăind peste tufisurile întinse, de jnepeni. Copacii și o parte dintre aleile din stânga lui Tamerlan au sfârșit ca aspirate de un sorb uriaș - din spate se auzea bocănitul alert al agentului care striga compactat

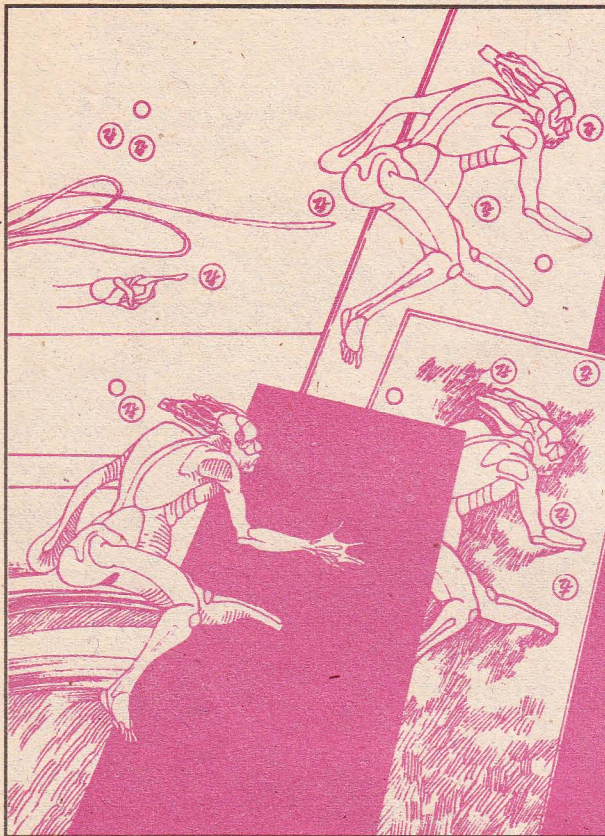
"Acum, pot să-l șterg, domnule Banks?"

"Nu mă pierde din ochi, deocamdată!" a răspuns Tamerlan localizând ieșirea din parc.

În spatele unui gard viu, se ridicau ziduri înalte de piele fremătând, centrate de o fereastră din țesut expandat de meduză. Tamerlan n-a mai pierdut timp să ruleze geamul umed. L-a perforat pur și simplu, improșcând cu sucuri translucide gardul viu din spatele său și a pătruns imediat pe strada întunecoasă, plină de membrane rupte și de magazine părăsite, cu vitrinele sparte.

întuneric absolut la ora 16,00 va trebui să mă gândesc gândește gândește gândește în virtual poți să te pierzi la cea mai mică scăpare așa spusese galahad

Tamerlan s-a oprit pe loc și l-a așteptat pe agent, inspirând cu nesaț aerul iritant de acru care îl compunea pe Marsh. Când agentul și-a făcut apariția în capătul străzii, Tamerlan

Parcul suspendat și strada întunecoasă erau undeva între spațiofori. Abstract. Pe undeva printre Leopold Wagner și accesul în Johann Ogilvie, în firele dendritice externe care îi conectau.

În plin hard. În tiparul moleculelor biologice. Inaccesibil.

„Marsh!” a mai strigat Tamerlan peste umăr. „Din acest moment, vreau ca niciun alt turboskell de filaj să nu mă mai raporteze la United Spaces! În ceea ce mă privește, vă dezleg de obligația de a le furniza informații!”

„Te referi și la copiile tale, domnule Banks?” a întrebat pâcla care lumina discret printre zidurile de mușchi umed din care se șteau bare de os uscate. Erodade de timp.

„Nu. Mă refer la corpul specific pe care îl vezi. Copiile mele nu pot face altceva decât ceea ce am făcut și eu. Sunt sigur că în acest moment, dau același ordin colegilor tăi care îi însoțesc.”

Marsh a părut că înțepenește. Transparent. „Conclavurile noastre sunt de acord. N-o să te mai raportăm la United T-Skell Spaces”.

„Te cred și eu.” a pufnit în râs Tamerlan și a luat-o spre capătul străzii. „Vezi numai să ai grijă de băieții ăștia care au intrat aici, după mine...”

Avea nevoie de ei pentru a trafica și mai mult spațiu. Spațiu curbat în sine însuși, învelindu-se pe sine însuși. Ca niște foi de ceapă.

Priscilla a profitat de ecluzajul temporar și a privit în South Sabrata, așa cum era reflectată în creierele celor patru spațiofori. Plină de falii apozitionate, care se prelungeau secundă de secundă, mai ales de când Hugh oferise un nou creier de introdus în cuve.

Știuse să se folosească întotdeauna de situațiile și de persoanele care îi ieșiseră în cale. Chiar dacă momentan nu se suprapuneau cu dorințele și emoțiile ei. Avea capacitatea de a descoperi ceea ce îi era necesar în perspectivă și să aleagă lucrurile care în timp, îi asigurau o situație stabilă.

Așa făcuse și cu Hugh. Senzațiile erau ceva perisabil. Bani și poziția socială erau însă noțiuni de care ținea cont toată lumea.

A privit, incitată de goana prin Leopold Wagner, cum Tamerlan s-a strecurat prin parc urmărit de agent. L-a văzut cum se prelinge afară din sisteme prin ecluza care dădea în Granite Junction, tangent la cablurile care îl conectau pe Leopold de Johann Ogilvie.

La marginea lobului frontal al lui Leopold însă, s-a văzut pe sine însăși reprodușă cu acuratețe. Învelită în membranele amniotice ale ecluzei prin care Tamerlan Banks efectuase salt adrenergic. A simțit cum (hibernând? anesteziată? drogată?) o parcurge un fior înghețat. Ca vântul de sud în luna septembrie.

A baleiat cu atenție South Sabrata, parcurgând sinapsele și tractusurile nervoase ale spațioforilor din cuve. Toată lumea era acolo și se mișca. Aidoma celor din real.

Hugh. Grant. Galahad. Ea însăși, care plutea în cuva artizanală. Chiar și Tamerlan.

Numai că Tamerlan Banks, cel pe care îl vedea ea, era cel care o parcursese într-un simulacru sexual (niciodată nu se coborâse să-i propună ceea ce ea ar fi acceptat, poate) atunci când efectuase salt adrenergic. Tamerlan Banks care fugea de oamenii corporației.

Dar, unde era Tamerlan Banks, cel reproduș automat de spațiofori, aidoma lui Hugh, lui Grant, lui Galahad?

Nu exista decât o explicație. Copia lui Tamerlan Banks efectuase salt prin circuitele adrenergice ale copiei Priscillei Idryss. Coborâse cu încă un nivel în profunzimea sistemelor.

spațiile care se acopereau unele pe altele ca niște foi de ceapă

Tamerlan a pășit trecând de capătul străzii și era ca și cum un vâl negru i s-ar fi luat de pe ochi. Era în Granite Junction, ora 16,32. Deci, avusese dreptate. Începutul străzii era abstract și el. Virtual. O ecluză internă de un tip mai special, pentru uzul exclusiv al turboskellilor și al traficantilor de spațiu. Și, de câteva minute, al tipilor ca el, care doreau să extindă sistemele în scop personal.

Un imperiu gol de oameni. Care aștepta să fie stăpânit. Tamerlan. Al II-lea. Nume predestinat. Ce însemna directoratul executiv al corporației pe lângă spațiile libere care i se deschideau în față, învelite unele în altele?

Tamerlan își ținea ochii strânși, dar nu era suficient pentru a-și apăra ochii. Lumina zilei în Granite Junction era prea puternică. Chiar dacă nu era decât lumina reprodușă din adevărata South Sabrata.

A luat-o agale pe străzile aglomerate pe care se grăbeau către casă sutel de mii de replici ale funcționarilor care ieșeau din birouri. A ajuns la o casă de amanet. A intrat înăuntru, a salutat inutil copia reprodușă a cămătarului armean din spatele teighelei. S-a strecurat pe lângă el în depozitul din spatele magazinului.

Ecluza îl aștepta, contractându-se ușor. Tamerlan s-a uitat la ceas. 16,40.

La ora asta, Hugh Secada îl pierduse deja din vedere. Dar nu avea timp de pierdut. Agenții corporației probabil că se revărsau acum în valuri succesive, direct în parcul suspendat. Pregătiți să-l scotocească cu amănuntul. Nu le va lua mult să descopere locația prin care

recapitulat rapid poziția pe care o ocupa în spațiofor. Se afla într-un spațiu inventat care se deschidea în Granite Junction, pe la încrucișarea bulevardului Casablanca cu calea ferată care ducea spre port.

Limbajul compactat. Câteva secunde de răgaz în care Tamerlan a pufnit în râs. În acest timp, Secada îl încărcă pe Korolenko cu date asupra loviturii sale. Expresia mirată a agentului, văzând că spațiile reperate nu sunt șterse. O nouă salvă de fraze compactate, nervoase, care l-au făcut pe Marsh să vibreze.

Dar strada, magazinele și Tamerlan Banks rămăneau la locul lor.

„Poate că li s-a blocat electrocauterul, acolo sus. Ce zici?” l-a luat Tamerlan pe agent peste picior.

O nouă revărsare de cuvinte compactate. Fraze întregi care indicau reperele străzii parțial inventate. Către Korolenko și, de acolo, mai departe, către Hugh Secada.

„Marsh?” Sper că te-ai ținut după noi...” a spus Tamerlan cu un aer ațuzat. „Cred că Hugh înnebunește cauterizând vraște prin cortexul lui Leopold Wagner! O grămadă de sinapse deteriorate prostește, încercând să-l șteargă pe un Tamerlan Banks despre care nici măcar nu știe dacă e cel real... Marsh?”

„Sunt aici, domnule Banks!”

„Am să ies în Granite Junction. Vreau ca el să rămână aici. Întreg. Neșters. Sigilează-l!” a ordonat Banks, s-a întors pe călcăie și a pornit liniștit spre capătul străzii.

Avalanșa de imprecășii compactate pe care nu le mai putea recepționa niciunul dintre șefii corporației.

Tamerlan părăsise parcul propagându-se în Granite Junction.

Lipsit de o parte din turboskellii latenți pe care îi lansase în sisteme, Tamerlan Banks a ieșit din ecluza amplasată de Sir Galahad în magazinul de amanet la ora 16,55. Nenorocitul de cioroi alergase probabil ca nebunul prin străzile aglomerate ale South Sabratei ca să ajungă la timp cu corpul substanțial al lui Tamerlan.

Ajunsesse însă la fix ca să-l recepționeze. Banks a deschis membranele umede și, ud leocă, s-a scuturat de serul fiziologic, privind cu coada ochiului la Karin care tresărea în urma pasajului lui. În propria ei cuvă.

„Al naibii... ai respectat contractul...” a spus Banks buimac și i-a zâmbit lui Galahad care, preocupat, decupla ecluza în care plutea Karin. Lasciv, cutremurată ritmic de valuri de trezire.

„Îți place?” i-a făcut Galahad cu ochiul.

Tamerlan s-a mai uitat o dată la trupul fusiform al blondei care se răsucea vulgar în serul fiziologic. I-a mai făcut un semn lui Galahad, cum că n-avea timp, și a fășnit afară din magazin, trecând pe lângă vânzătorul armean care a rămas cu gura căscată.

Dacă Hugh era deștept, va ști să detașeze agenți de-ai corporației pe străzile dimprejur. Raționând, putea localiza ecluza prin care revenise Tamerlan. Banks nu era într-atât de plin de el încât să nu-și dea seama că Secada se pricepea să gândească rapid. Iar dacă dorea să-l amețească suficient, nu avea prea multe minute pentru a-și pierde urma.

„Taxi!” a strigat, luând-o la fugă pe carosabil. „In East End! La Ritz!”

Șoferul s-a încruntat, în timp ce schimba vitezele: „Știi să te duc în East End. Dar habar n-am ce-i cu Ritz-ul ăsta!”

Tamerlan s-a lăsat să cadă, zâmbind, pe bancheta din spate:

„Cum să nu știi Ritz-ul?”

Șoferul a ridicat din umeri, iar Tamerlan a simțit că spătarul banchetei era mai tare ca de obicei. A întors brusc capul, privind materialul care acoperea cele două scaune pe care se răstignise. Plastic! Plastic în South Sabrata?...

Chiar în acel moment a auzit sirenele bass, specifice serviciului de securitate a corporației.

„Pe strada 89. Lângă intersecția cu pasajul aerian!” a spus Tamerlan precipitat, simțind că lucrurile din jur par să se dizolve într-o magmă neclară.

„Aha!” a dat din cap șoferul. „Știu unde se construiește podul aerian... Știu asta foarte bine...”

Tamerlan a înghițit în sec și a privit în spate la șuvoiul de automobile care transporta acasă pe angajații corporațiilor din South Sabrata. Cum adică: pasajul aerian care se construia? Îl dăduseră în folosință chiar ei: United T-Skell Spaces! Iar el, în calitate de director onorific, fusese acolo ca să taie panglica...

„În zece minute ajungem. La cinci și

jumătate!” a subliniat șoferul.

Instinctiv, Tamerlan și-a privit ceasul. 17,03.

„Ești înainte. E abia cinci.” i-a atras Tamerlan atenția.

Șoferul a pufnit în râs și i-a arătat orologiul suspendat în turnul catedralei Sfântul Felix: 17,20. Tamerlan a căscat ochii și și-a scuturat mâna. N-a mai avut timp să-și dea seamă ce se întâmplase cu ceasul său. Un automobil galben se angajase pe bulevard în spatele lor, clipind din faruri și vuid între clădirile de...

„Ăștia sunt după tine, nu?” a întrebat șoferul și a accelerat strecurându-se în S-uri de pe o bandă pe alta. „Nu-ș dacă-ți găsec Ritzu’ ăsta de care-mi zici, da’ de fraierii ăștia te scap eu! Te duc în East End cât ai clipi din ochi!”

A virat scurt, scârțâind, a intrat pe o stradă perpendiculară pe bulevard și a izbit bordura de piatră a trotuarului împroșcând o jerbă de scântei. Pietonii au sărit în lături ca popicele, la timp ca să evite mașina corporației care, dusă de inerție, a părăsit carosabilul, spulberând tarabele din fața magazinelor. Taxiul a bracat încă o dată și s-a angajat pe o alee îngustă, în contrasens.

Șoferul a chiuuit, claxonînd lung:

„Așa am intrat în Londrina, acum trei ani!”

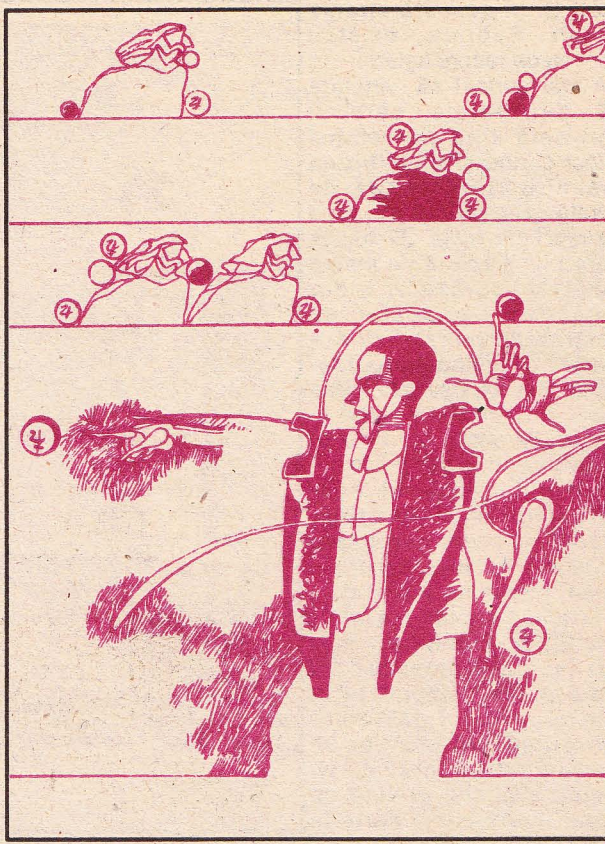
războiul coastei de nord

Tamerlan s-a apucat de mânerul portierei din dreapta și a privit iarăși în spate. Un zângănit asurzitor - impactul mașinii corporației, izbind colțul casei vechi care străjuia intrarea în strada îngustă. Tamerlan a întors capul și a strâns pleoapele, orbit de reflectarea razelor solare într-un șir de ferestre din cea mai imaculată sticlă, situat la rasul trotuarului. „Vitrine din sticlă!” a exclamat el răsufând precipitat.

„Da’ din ce-ar trebui să fie vitrinele?” a grohăit șoferul și a reintrat pe bulevard cu roțile vibrând ascuțit. Automobilul s-a aplecat într-o parte, ca o goeletă cu pânze gata să șavireze, Tamerlan a fost azvârlit în cealaltă portieră, iar motorul a urlat metalic, stărnind claxoanele și frânele celorlalte mașini.

„East End Drive!” a anunțat șoferul arătând placa indicatoare suspendată deasupra carosabilului. Apoi, a întins degetul în față. La aproximativ 1000 de yarzi, se vedeau pilonii în construcție ai pasajului aerian. „Șantierul, bătrâne!”

Tamerlan s-a zgâit pe fereastră privind pe trotuarul din dreapta. Ritz. Ritz. Ritz. Nu recunoștea nici un punct de reper uzual. O altă South Sabrata. Și-a amintit, pe cât de rapid putea, amplasamentul restaurantului. Cu un

bloc înainte de pasaj. A pândit apropierea pilonilor și, brusc, a văzut un local cu intrarea ieșind mult pe trotuar: un șir de trepte de marmură (havuzul? exact ca în spațiofori?) acoperit de o copertină de plexiglass și aluminiu.

Așa cum îl știa el, Ritzul era de fapt o magnifică structură de anaconda potențată, crescută în serele de cultură din Weddell. Împletită cu cea mai fină cornee de delfin antarctic.

Distanța față de pilonii pasajului aerian corespundea însă. Dacă nu era cu adevărat Ritz-ul, nu avea cum să fie decât analogul lui. Oricum, Tamerlan intrase în criză de timp. Ceasul lui arăta 17,12, pe când bordul taxiului marca ora 17,29. Nu mai avea de ales.

„Oprește!” a răcnit și a zburat în față - șoferul se proptise cu amândouă picioarele în pedala frânei, lăsând o dără de cauciuc ars pe asfaltul din spatele lor.

„Nu-i Ritzu’! E Grand Rapids!”

„Nu contează!” a strigat Tamerlan clătînând amețit din cap. Orice greșeală în virtual costa. Așa spusese Galahad. Ce mama dracului făcuse Tamerlan de ajunsese în locul ăsta?

A deschis portiera și a sărit pe trotuar, azvârlindu-și cartea de credit cu 120 de U.C. afișate pe displayul minuscul. „Dacă te întreabă cineva, m-ai lăsat oriunde în altă parte,” a mai strigat sărind treptele două câte două, năpustindu-se în restaurant.

„E Grand Rapids, bătrâne! Grand Rapids!” i-a mai auzit pe șofer țipând prin geamul deschis.

„Acces permis, domnule Tamerlan Banks!” s-a auzit vocea reconfortantă din dreptul ușii restaurantului. Măcar

atât! Și în această stranie South Sabrata existau senzori de recunoaștere!

A mai apucat să constate că difuzoarele care îl vorbiseră erau din cel mai infect carton și a dat buzna înăuntru izbind ușile de perete. S-a repezit alergând pe mocheta roșie. „Domnule Banks...” a apărut un maître d'hôtel, surzător, dar Tamerlan l-a agățat cu umărul din mers, îmbrâncindu-l în teigheaua garderobei. S-a năpustit prin ușile albe, cu rame de lemn și cercuri de sticlă, trezindu-se în salonul principal.

Susurul liniștit al conversațiilor s-a întrerupt, clienții au întors capul spre ei, câteva furculițe, pahare și linguri au rămas suspendate (metal și sticlă! metal și sticlă! – Doamne, nu-i zgâriau când mâncau? Nu erau reci?) suspendate în aer, la mijlocul gesturilor întrerupte. Un chelner se strecura printre mese cu un platou argintiu, privind cu capul întors într-o parte la Tamerlan.

„Domnule Banks!...” a apărut din nou le maître d'hôtel din spate. „Sunteți flească! Paltonul dumneavoastră măcar...”

„Ai întârziat! Ai întârziat, Tamerlan!” s-a auzit de la o masă din dreapta.

Wanda! Neagră ca tăciunele, într-un smoking bărbătesc alb, zâmbind alb, a surpriză, cu ochii larg deschiși. Contrastul. Bătea în geamul ceasului minuscul pe care îl purta la mână stângă. „E cinci jumate!” a mai spus ea și s-a ridicat de la masă făcând semn lui Tamerlan s-o urmeze.

tocurile cui se infundau în mocheta roșie fără zgomot lăsau urme mai închise la culoare în plușul lucios

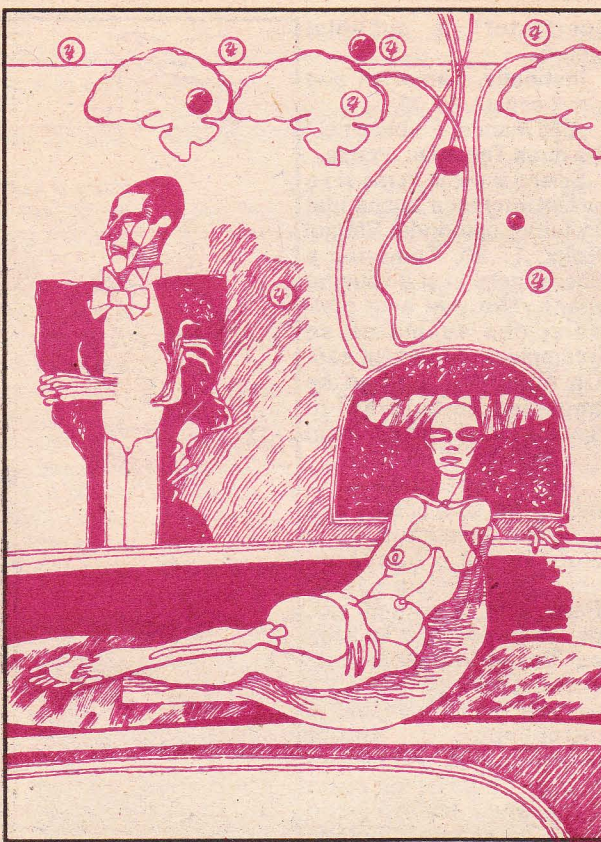
S-a luat după ea, au intrat într-un hol și au ajuns în bucătărie, printre oalele aburinde de inox, au pătruns apoi într-un coridor, au coborât niște scări înguste care i-au dus între șirurile de congelatoare albe și rafturile de lemn fasonat pline cu conserve.

„Aici!” a spus Wanda. „Ce naiba ți-a luat atât? Trebuia să fi ajuns de la cinci și zece.”

Tamerlan și-a mai scuturat o dată ceasul. Un Tellus veritabil, care funcționa impecabil de generații întregi. Arăta 17,13 și ticăia monoton, ca de obicei.

„Ceasul n-are nimic.” a început el, „dar eu trebuia să ajung la cinci și zece la Ritz, nu la Grand Rapids!” a ripostat făcând-o pe Wanda să-l privească lung în timp ce-și dădea jos smokingul alb.

„Te-au aiurit turboskellii?” l-a întrebat și i-a arătat ecluzele care vibrau ușor, întinse pe jos între stivele cu conserve cu murături și un morman cu saci de făină. Și-a dat jos și pantalonii albi și a continuat: „Hai odată! Cât crezi că n-o să-și mai bage chelnerii nasul

pe-aici? Nu le-am dat decât treizeci de U.C.!”

Tamerlan a deschis membranele și a dat drumul bombelor cu ser fiziologic sub presiune, concomitent cu Wanda. Apoi a intrat în propria ecluză, în timp ce membranele amniotice se închideau deja deasupra femeii. A mai văzut-o bolborosind înainte să dispară cu totul sub lichid:

„Încearcă să ajungi la timp data viitoare, dacă vrei să le dai sistemele peste cap... Ce-o să te faci dacă n-o să te mai putem aștepta?”

Mda. Tamerlan I, cel care cucerise două continente, n-ar fi greșit în felul ăsta. Iar el trebuia să le zăpăcească sistemele de tot. Exact, ca un cronometru elvețian. Să devină unicul girant al sistemelor. Să le dirijeze direct. Să fie utilizator, spațiofor și turboskell în același timp. Fără riscul ca, pe nepută masă, să se trezească avansat într-un alt post lipsit de putere de decizie.

Grant a închis ochii pe jumătate și a dat din cap cu lentoare. Mustața părea că i se ridicase. Zâmbea, arborând un aer plictisit:

„Eh? Unde a dispărut? În spațiofori nu e. În South Sabrata nu e de găsit. Pe de o parte, oamenii noștri stau la pândă în cortexul occipital al lui Wagner. Pe de altă parte, cei de afară bat Granite Junction în zona docurilor, de au învățat pe dinafară fiecare semafor și fereastră. Semnalele din Londrina, Weddell și Port Elizabeth s-au șters și ele...”

S-a uitat lung spre Hugh, stând cu fața ușor aplecată, ca și cum l-ar fi privit pe deasupra ochelarilor. Dar Grant nu purta

ochelari. Era mimica lui prin care își afișa superioritatea.

„Grant! Te ambalezi prea repede. Ai răbdare. Calitatea principală a unui director e să aibă răbdare. Timpul e un bun gentleman.”

Hugh a zâmbit, privind la ceilalți membri ai consiliului de administrație. „Owen?” s-a întors el spre spațioforul care părea să pedaleze în cuvă.

„Nu culeg încă nici un semnal de la Banks. Parcă s-ar fi scufundat în lobul occipital al lui Wagner. În neant.” a stabilit el cu vocea înfundată.

„Poate că a folosit o ecluză internă care ducea și mai departe decât aglomerațiile Coastei de Nord... Spre Singapore, sau Rabaul...”

„Toți cei cu semnalele lui Tamerlan au dispărut concomitent. Din toate aglomerațiile. Ecluzele intercontinentale n-au fost forțate. Am toate sistemele sub control.” - a accentuat Owen.

„Mda. Continuă să baleiezi ecluzele interne. Trebuie să fie pe undeva.”

Hugh s-a ridicat de pe scaun și s-a apropiat de diagrama conținută în sfera de lângă Owen. Turboskellii erau pe cale să izoleze o nouă falie. Intangibilă de data asta. În cel de-al patrulea spațiofor, care le fusese rezervat în întregime.

Un spațiofor pentru care trebuiau să plătească. Vându-l pe Tamerlan. Dar, nici de la ei nu mai parvenea nici un mesaj. Ca și cum directorul onorific al corporației fusese șters.

„Ați anunțat circuitele interbancare?” a întrebat Hugh.

Vicedirectorii au aprobat, iar Owen s-a lansat într-o enumerare a băncilor care primiseră instrucțiuni de blocare temporară a oricăror transferuri de conturi. Un check-up de un sfert de oră.

Hugh s-a uitat la ceas. 17,17. Va provoca un nou scandal, o știa, dar trebuia să fie sigur că Tamerlan nu operează cu valori în perioada aceasta în care dispăruse din sistemele accesibile. În definitiv, la valoarea lui, Banks s-ar fi putut retrage în orice fel de informație. Putea, eventual, să se propage într-un program de evidență populațională, în căutarea unui adăpost temporar.

United Spaces vor fi bune de plată. Brokerii burselor probabil că făceau deja un tapaj asurzitor pe toate liniile radio, telefonice, prin telexuri și faxuri. Tranzacții blocate la ore de vârf. Însă Hugh dorea să-și asigure toate avantajele.

să opresc toate sistemele o liniște totală asigurări sănătate salubritate distribuție black out total numai să pună mâna pe tamerlan

Dar asta era prea mult. Nu putea paraliza chiar totul. Nimeni nu mai făcuse asta până acum, chiar dacă cel urmărit era directorul onorific al celei mai puternice corporații de pe Coasta de Nord. Oricum, era o variantă pe care o putea lua în considerare la un moment dat.

„Acces permis, doamnă Idryss!” au răspuns membranele vocale încastrate în pereții de teck compact.

Ușa s-a deschis și Priscilla a intrat

grăbită în sala de consiliu. A trecut pe lângă Grant fără să-i arunce o privire și s-a apropiat de soțul ei, șoptindu-i ceva la ureche. Hugh a căscat ochii mari, iar zâmbetul de bun venit i-a înghețat.

"Dedesubt?" a silabisit el.

Priscilla vorbea în continuare în șoaptă, țuguind buzele la fiecare sfârșit de frază, timp în care Hugh părea că înțepenește de tot.

În final, s-a îndepărtat de ea și s-a apropiat de membrii consiliului de administrație:

și mă gândisem la asta ca o prevestire

"Blocați toate sistemele! Paralizați toate activitățile!" - a făcut o pauză. Apoi, le-a lansat: "Black-out!"

Grant n-a mai rezistat și a sărit de pe scaun ca ars:

"Ascultă, domnule Secada! Ți-am suportat prea mult timp elucubrațiile! Ți dai seama ce propui? O să provocăm o panică generală!"

Hugh a respirat adânc:

"Nu voi permite decât încă un minut de acomodare. Cât să anunțăm prin mass-media că declanșăm un black-out. Fără explicații, fără nimic! Nu mai avem timp de pierdut!"

Vicedirecții s-au apropiat ca un stol de vrăbii speriate de Hugh:

"Nu se poate, Hugh! Trebuie să dăm măcar o explicație! Cum să paralizăm totul?"

"Aveți exact un minut ca să pregătiți anunțurile. Iau totul asupra mea, numai dați-i drumul odată! Te pregătești să decuplezi sistemele. Începi cu spațiile de reproducere a orașelor!"

"Acces permis, domnule Secada!" a furnit Korolenko răsucindu-se în cuvă.

"Ba n-ai să decuplezi nimic, Owen!" a strigat Grant. "E o nebunie! Cât mai vrei să-l ascultăm pe aiuritul asta? Nu vedeți că și-a pierdut mințile?"

"Acces permis, domnule Grant. Dar trebuie să ascult de domnul Secada. Ordinele sale au un grad de permeabilitate mai mare pentru sisteme! Peste un minut încep decuplarea!"

"Dar nu oprește nimeni toată isteria asta?" s-a răsucit Grant într-o parte și în alta. "Cum o să justificăm mâine idioțenia asta? Ce? O să spunem că directorul executiv era nebun și că noi am fost și mai nebuni pentru că l-am ascultat?"

Hugh s-a apropiat de Grant și l-a apucat de reverele călcate ale costumului bleuiel:

"Ascultă-mă bine, Grant! Priscilla a văzut totul. Când o să avem timp, o să-ți satisfac curiozitatea... o să-ți spun și cum a văzut totul... Știi unde e Tamerlan acum? Știi pe unde băntuie?"

"Treizeci de secunde până încep decuplarea sistemelor." s-a auzit Korolenko.

"Știu doar că e de negăsit!" s-a răstit Grant. "Cu tot planul magnific pe care l-ai pus la punct! Nici nu mai contează unde e, câtă vreme tu vrei să pui la pământ toate sistemele terestre! O să ne sară în cap primării, corporații, asociații de binefacere; Human Amnesty și toate sectele religioase o să facă pace între ele numai ca să ne dea nouă peste nas! Ca să plătim până

ajungem la faliment și la închisoare!" - s-a întors către ceilalți și a desfăcut brațele larg: "Suntem nouă inși aici! N-o să-l lăsăm pe unul singur să ne ducă de răpă! E o nebunie, și noi îi dăm girul nostru!"

"Domnule Grant!" l-a întrerupt Priscilla vorbind apăsător. "Eu am văzut care e starea sistemelor! Ceea ce bănuiam de multă vreme este fapt real! Am văzut United Spaces de sus... V-am văzut pe toți cum vă dădeți de ceasul morții ca să puneți mâna pe Tamerlan Banks cel adevărat!"

"Ai fost ecluza lui! Ai fost ecluza lui Tamerlan Banks!" a șuiert Grant și s-a albit la față. "Dacă un membru al consiliului de administrație l-a ajutat pe Banks, atunci de ce ne mai întrebăm..."

"Da! Am fost ecluza lui Tamerlan Banks! Și e foarte bine că am fost ecluza prin care a sărit în spațiofori! Altfel, n-aș fi văut nimic..."

"Eu vă spun că trebuie să-i oprim p'ăștia doi!" a ricanat Grant. "Au deraiat de tot!"

"Încep să decuplez sistemele!" a furnit Owen din cuvă. "Blochez fluxul de informații financiare. Anunț serviciile mass-media să facă anunțurile de avarie necesare."

"Perfect, Owen." a răsuflat Hugh și și-a trecut cu mâna prin părul neted.

"Opresc eu toată zăpăceala asta!" s-a repezit Grant spre Owen și a pus mâna pe operator, gata să programeze un alt set de priorități în spațiofori. "Și nu mai stați cu mâinile în sân!" s-a întors răcnind la vicepreședinți.

"Ba n-ai să oprești nimic, Grant!" a spus Hugh obosit. "Priscilla a văzut și copia ei din replica South Sabratei. Era în postura unei ecluze utilizate de copia lui Tamerlan.

Dublura lui Banks a coborât cu încă o South Sabrata mai jos. Iar adevăratul Tamerlan, mai mult ca sigur că a sărit și el cu un spațiu mai în profunzime, dacă n-a apărut încă în spațiul real. Sau a făcut o greșală în utilizarea emergentei, sau a planificat o chestie care ne va da cu totul peste cap, sau, și mai grav, poate că totul nu e decât o festă a turboskellilor..."

"Blochez comunicațiile telefonice intercontinentale!" a anunțat Korolenko. "Am acces în toate sistemele. Blochez comunicațiile intercontinentale." a repetat și a pedalat cu încetinitorul în cuvă, ca o balerină care făcea entrechâts.

S-a auzit telefonul care a zbârnăit ascuțit, făcându-i pe toți să tresară. Secretarul s-a repezit să ridice receptorul pe care l-a întins automat lui Hugh.

"Hugh Secada la aparat." - o pauză în care Grant a ricanat sardonice. "Da. De la noi a pornit black-out-ul, domnule primar!" - o pauză în care s-a auzit doar vocea

gîtită de la celălalt capăt al firului, amortizată de mânerul muscular al telefonului. "Am toate motivele să procedez așa, domnule primar..." s-a întors spre secretar și, acoperind microfonul cu palma, i-a spus: "Trimite un fax general tuturor corporațiilor, prin care anunțați că un umăn, repet, un umăn, a penetrat sistemele și că declanșăm black-out-ul! - Da, domnule primar," a revenit la receptor.

"Trebuia să anunți celelalte corporații înainte de a declanșa black-out-ul!" a scrâșnit Grant. "Orice-ai mai face acum, tot o să fii bun de plată!"

"Ca să se trezească și celelalte consilii de administrație că găsesc un milion de motive să nu blocăm sistemele, nu?" l-a privit Priscilla impasibilă pe Grant.

ochii ei scârbiți însă privirea lungă cu care îl scoțoea

"Doho Industries pe linia șase!" a anunțat secretarul.

"Am toate motivele să acționez așa, domnule primar! Puteți să anunțați și dumneavoastră pe filierele administrative celelalte primării! N-am să mă opresc până nu voi realiza un black-out total!" - a continuat Hugh, sigur pe el, strivind receptorul elastic în mână.

"Doho Industries." a repetat secretarul.

Secada a închis telefonul fără să-și ia la revedere și a întins un deget spre secretar: "Spune-le tipilor de la Doho că vor primi un fax explicativ într-un minut." - s-a răsucit pe călcăie și a privit spre Owen.

"Acces permis, domnule Secada." a nazonat spațioforul. "Blochez operațiunile comerciale. Încă două minute până la completarea black-out-ului. Rețelele TV au preluat comunicatul nostru de

avarie."

"Perfect." a dat Hugh din cap și s-a lăsat să cadă în scaunul său moale din plase expandate de țesut cartilaginos.

"Acces permis, domnule general Luddendorff!" a răsunat difuzorul încastrat în lemnul de teck umed.

"Chiar mă întrebam cât o să mai întârzie..." a lansat Hugh în timp ce ușile au culisat sub lianele nutritive, lăsând să treacă silueta efilată a generalului comandant al trupelor din South Sabrata, acoperită cu medalii și fireturi.

"Bună seara, domnilor." a început el fără introducere. "Directorul onorific al corporației dumneavoastră umbră vraiste prin sisteme." - Luddendorff și-a mângâiat excrescențele florale care îi înconjurau gâtul. Acum mulți ani, intrase și el în primărie alături de tipi ca Banks & comp. Buchetele de orhidee care îi creșteau din pielea gâtului erau însă unicele reminiscențe ale acelei perioade agitate.

Florile și spiritul de castă al non-puriștilor. Acum însă, nu avea ce face. Trebuia să acționeze împotriva unui confrate.

"Adevărul e că trebuia mintea sclipitoare a unuia ca Tamerlan ca să provoace toată debandada asta!" a spus el sec, privind cu înțeles la Hugh. "Și voi l-ați pierdut tot în occipitalul lui Wagner, nu-i așa? Pe bulevardul Casablanca, nu?"

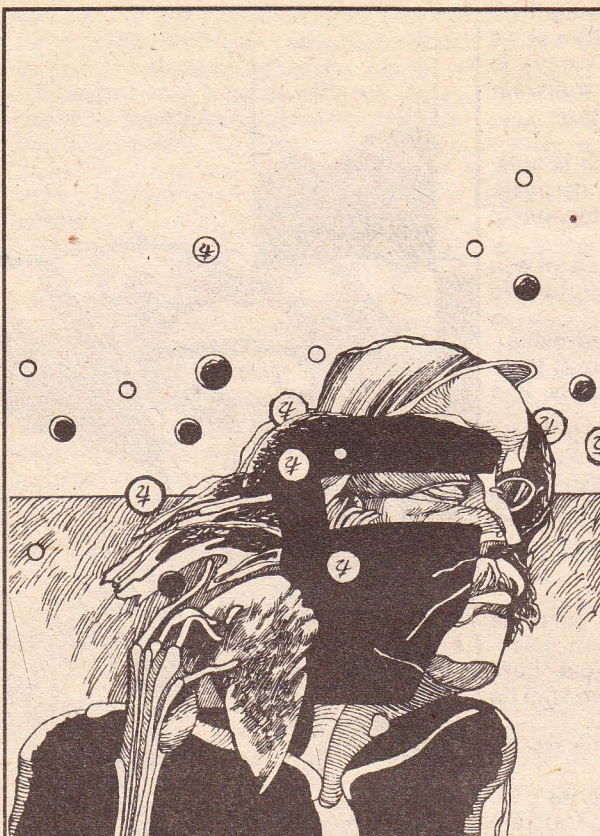
Era în Erin Siggurvatsohn. Într-unul dintre Erini, de fapt. La două nivele profunzime de spațiul real. În lobul occipital al lui Siggurvatsohn. Acolo era baza sportivă. Terenul de rugby parcurs de copiii celor care se antrenau în South Sabrata. Avea câteva minute bune de răgaz. Reușise să scape de agenții care îi luaseră urma la ieșirea din restaurantul Grand Rapids. De data aceasta, nu mai erau oamenii corporației. Nu mai erau ageamii care efectuau salt adrenergic pentru prima oară.

Erau militarii lui Luddendorff. Multiple salturi la activ. Nedectate de operatori și de spațioarii de interfață. Amicii traficantilor de spațiu și, câteodată, ei înșiși traficanți...

Tamerlan se propagase printr-o falie cuprinsă între rutina de distribuție a apei în oraș și străzile care ieșeau din East End spre Weddell.

Lansase încă un bloc de turboskelli latenți care migrau de-a lungul circuitelor adrenergice ale lui Erin, umplându-i cortexul de false coduri de recunoaștere semnate Tamerlan Banks. Oricum, și oamenii lui Luddendorff puteau servi bine mersi scopului său. Și ei puteau fi sigilați într-o ecluză, cu ajutorul turboskellilor. Spațioarii de utilizat când extindeai spațiile de sub controlul tău, a gândit Tamerlan.

Instinctiv, s-a uitat în dreapta sa. Marsh Levin era acolo, un abur compact care la momentul oportun îi va captura

pe urmăritorii lui Tamerlan.
tamerlan 2

A intrat grăbit în vestiarele stadionului. A deschis dulapul cu echipament sportiv, cel de care îi vorbise Galahad când negociase locațiile de ieșire din Erin Siggurvatsohn.

Marea începea cu câțiva inchi sub pragul de lemn al dulapului, clipocind în marginea de stîngii paralele. Tamerlan a băgat capul înăuntru și a privit într-o parte și în alta. Golful închis de stînci înalte, colorate prostește într-un verde prăzului de mahala. „Cam așa arătau și pereții din casa în care s-a născut Hugh,” nu s-a abținut Banks și, brusc, a observat barca cu motor care se legăna ușor, cam la 100 de yarzi depărtare de ușa dulapului, mascată parțial de un recif cărămiziu. Îl aștepta.

să-ți vină să verși și alta nu cum dracu de uitaseră să planteze și niște palmieri pe stîncile astea părinții lui, hugh ar fi ales în mod sigur un peisaj care trebuia să aibă și niște palmieri

„Ei vin!” a spus Marsh. „Hugh a învățat să te localizeze, domnule Banks. De când lucrează cu Luddendorff, pare să fie mult mai eficient.”

„Mda.” a aprobat Tamerlan. „Sunt sigur că de data asta a luat și el aleuxyl. Ca să se chioarească mai bine în diagramă... mai ales dacă e și Luddy cu el!”

„Ei intră pe terenul de rugby.” a remarcat Marsh, iar Tamerlan Banks a sărit în apa inventată de traficanții din spatele abatoarelor. Apa virtuală. Înot concret în apa virtuală. Cerul fixat pentru totdeauna la ora apusului. Tablou kitsch. Când s-a urcat în barcă, unul dintre

agenți s-a aplecat pe ușa deschisă a dulapului. Militar de-al lui Luddendorff, după cum se aștepta. Hugh care probabil că se umfla în pene acolo sus, în sala de consiliu, dirijând militari de-al lui Luddendorff. Morgă. Evaluări științifice. Aprecieri pertinente. Dar generalul era dintre cei care nu renunțase la implanturile vegetale pe care le apucase în tinerețe.

Brațul întins al militarului arăta spre Tamerlan. Limbajul compactat care se pierdea în zumzetul constant al mării.

„Suntem în zonă sigilată?” a întrebat Tamerlan pornind motoarele bărcii care și-a afundat pupa în apă, zbârnâind. Marsh s-a suturat sec. Adică: nu. Nu se aflau în zonă sigilată.

Ca dovadă, o parcelă de apă de câteva sute de picioare pătrate a dispărut, lăsând să se vadă dedesubt podul de deasupra portului comercial.

„Mergem pe mâna ta, domnule Banks!” a spus Marsh absurd, în timp ce

urletele compactate răsunau din ce în ce mai slab în spatele lor. „Conclavul din Oilers a fost contactat de domnul Secada. Domnul Secada e gata să ne mai ofere un spațiofor contra persoanei tale...”

Tamerlan a zâmbit, ocolind aria de apă ștearsă de proiectilul informațional lansat din sala de consiliu.

„Hugh e-n stare acum să-ți ofere orice ca să pună mâna pe mine. Mai ales că-și imaginează că fac greșală după greșală. Unde mai pui că e convins că e primul angajat al vreunei corporații oficiale care vede cum sunt dispuse spațiile apozitionate în sisteme... Până acum, n-au reușit să scoată nimic de la contrabandiști. El crede că, cu fiecare spațiu nou pe care îl caracterizează în sisteme, devine cel mai puternic factor de decizie civil. Cel care cunoaște cel mai bine dispoziția faliilor voastre. O să vă ofere câți spațiofori doriți, dacă vă prefaceți că sunteți trași pe sfoară. Și dacă vă prefaceți că mă oferiți la schimb. Totul e să nu mă trageți și pe mine pe sfoară...” a râs Tamerlan și a tras de timonă brusc, provocând o ambardee brutală.

„Tu ne-ai oferit spațiul real, Tamerlan! N-am putea să te trădăm. Ne-ai oferit tot spațiul! Ca să zic așa, ești Mântuitorul nostru, al celor care alergăm după spații...”

„Da. Mântuitor.” a aprobat Tamerlan și o nouă parcelă de mare s-a evaporat undeva la babord, la câteva zeci de cabluri depărtare. „Nu mai au precizie!” a pufnit Tamerlan în râs, privind în spate la

ușa deschisă a dulapului – un minuscul punct de lumină la baza unui țarm muntos.

„Ei s-au imbarcat pe coasta de est a acestei mări. Au intrat prin Johann Ogilvie. Sunt la șase mile în fața noastră. Cap compas pe noi.” a spus Marsh. „Așa cum ai estimat, domnule Banks.”

„Bine.” a dat Tamerlan din cap. „Să-i lăsăm să ne vadă. Apoi, să-i atragem. Să ne urmărească până la plajă.”

Plaja. A doua ecluză de urgență. Într-un spital din Paragon Drive. Într-un Leopold Wagner. Era 18,20. Galahad trebuia să se afle de aproximativ trei minute în saloanele de reanimare, așteptându-l cu ecluzele gata pregătite.

ceasul pe care îl potrivise cu wanda să arate din nou aceeași oră

„Virează imediat spre plajă!” s-a ambalat Marsh brusc. „Un elicopter! Au și un elicopter!”

Dacă Secada o surprinsese și pe Priscilla așa cum îl surprinsese pe Banks acum, atunci nu putea decât s-o înțeleagă. Dar nu putea fi vorba de Hugh! Nu era decât mâna neamțului ăla de Luddy! Numai lui îi dăduse prin cap o asemenea idee! Un elicopter în circuitele adrenergice...

„Au caracterizat cumva toată marea?” l-a întrebat pe Marsh, accelerând.

„Au toate reperele. Probabil că e șmecheria amicului tău, neamțul... Au lansat un elicopter în spațiul real. Retransmis în adrenergic. Puncte obligatorii de trecere. Intersecția mării virtuale conform graficului. Calculat în Owen Korolenko.”

Tamerlan a dat din cap admirativ. Chiar atunci, elicopterul a fășit din mare la câteva sute de cabluri în fața lor, cu trei militari agățați de papucii șiroind de apă. Îi săltase de pe vaporul care plecase de pe celălalt țarm? Din Ogilvie?

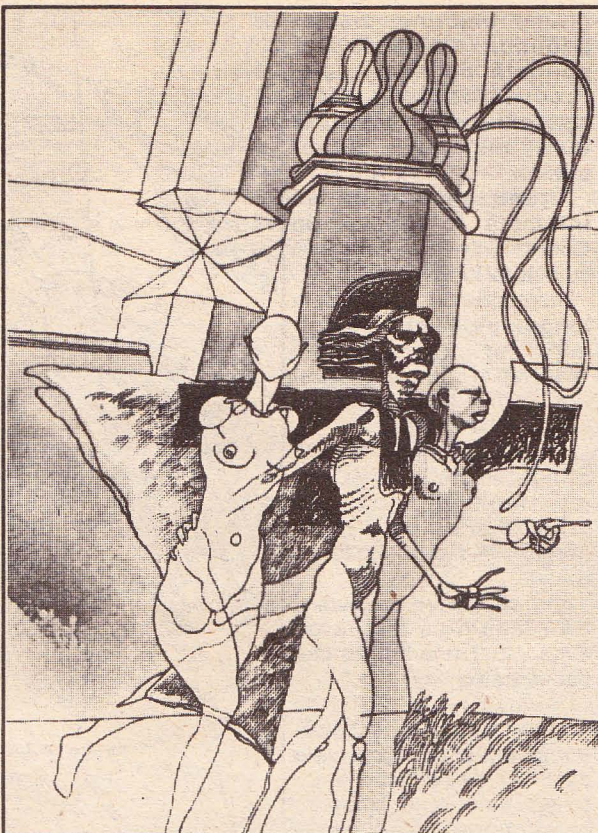
Tamerlan a virat sec spre tribord, cufundând etrava în valurile mărunte ale mării virtuale. Dăra de spumă ca o coadă zburlită de struț.

„Nu poate să ne urmărească mult timp!” a strigat Marsh. „Trebuie să ocolească Turnurile triple din Oilers. O să iasă din parametrii faliei!” s-a scuturat turboskellul, răspândind mirosul său de asfalt proaspăt ud.

Dar țipetele compactate ascuțite ale militarilor suspendați de papucii aparatului au perforat huruitul elicei. Un dreptunghi de apă s-a volatilizat chiar în fața bărcii, obligându-l pe Tamerlan să tragă nebunește de timonă. Ambarcațiunea s-a învățit ca o sfârlează pe undele negre.

Iar elicopterul a dispărut ca aspirat în transparența amurgului roșu.

„E obligat să coboare la rasul străzii, pe

dedesubtul pasajului aerian Edmonton!” a răcnit Marsh. „Grăbește-te! Acum putem câștiga avansul!”

Tamerlan a trecut tangent la marginea dispărută a apei și a pus prova perpendicular pe țarmul de nisip.

„Calc-oi!” a strigat Marsh, iar Tamerlan a ambalat motoarele stărnind ecouri brusc întrerupte de reapariția elicopterului. Chiar în fața lor. Aproape lipit de apă. „Ocolește-!”

Tamerlan s-a aplecat într-o parte, imprimând bărcii un viraj ușor, alunecând ca un fulger catifelat pe lângă papucii aparatului. Curentul de aer al elicei. Vocile zgrunțuroase ale agenților, din ce în ce mai subțiate pe măsură ce se îndepărtau de ei. Apoi, impactul cu nisipul și motoarele care se împotmoleau în mazăga frământată de clipocitul valurilor. Plaja. Și cabinele dușurilor, înșirate la 50 de yarzi de țarm.

Elicopterul a amorsat un viraj oblic, plonjând cu cele trei tone ale sale în mare, azvârlind stropi și globuri de apă de jur împrejur. Elicea a părut că se înșurubează în valuri și aparatul a dispărut.

„O să ocolească pilonii pasajului,! Asta face nenorocitul de pilot! O să ne iasă în față!” a tresărit turboskellul.

Ce partidă teribilă pentru Luddy... Și sinapsele lui Owen Korolenko, fumegând în cuva din sala de consiliu, calculând traiectoriile din real în așa fel încât să se intersecteze cu reperele din lobul frontal al lui Leopold Wagner.

Tamerlan a sărit pe mal și a început să alerge pe nisip, cu inima sfârtecându-i pieptul. Nu. Nu exista efort muscular. Existau doar descărcări adrenergice.

O felie de stâncă s-a dizolvat la câțiva zeci de yarzi deasupra fugarilor, iar elicopterul a perforat din nou falia dintre real și virtual, tășnind oblic de deasupra bulevardului Paragon Drive, ca să foreze axonii lui Leopold Wagner, deasupra plajei, chiar deasupra cabinelor de lemn verde ale dușurilor.

„În dușurii în dușuri, Tamerlan! Ne vedem la ecluza de la Operă!” a mai strigat Marsh și a spiralat în aer, ridicându-se pe deasupra stâncilor.

Tamerlan s-a năpustit în cea mai apropiată cabină, a tras ușa după el, a lovit cu pumnii în faianța albă care s-a crăpat în zeci de bucăți și s-a aruncat cu capul înainte, rostogolindu-se pe culoarul imaculat al Spitalului Maltez de pe Paragon Drive.

La timp. Dușul din spatele său a dispărut absorbit de ERASE-ul lansat de Hugh și Luddendorff, via Korolenko. Zgomotul elicopterului s-a retezat brusc, plaja în amurg care se vedea dincolo de zid s-a transformat într-o masă neagră, iar pe Tamerlan l-a invadat mirosul înțepător și aseptice al saloanelor de terapie intensivă.

S-a ridicat în picioare și a început să alerge spre salonul 3, unde trebuia să se afle Galahad cu o ecluză de urgență pregătită. A mai apucat să se uite la ceas, 18,25.

Marsh a îmbrățișat cu prietărie panorama orizonturilor subterane care se întindeau la sud de South Sabrata. „Și acesta nu este decât începutul,” a spus Deborah emanând un fum roz, amăru.

„Chiar așa. Începutul. Conclavurile noastre din celelalte aglomerații au putut compara oferta de spații subterane cu situația reală a subsolului.”

Deborah s-a apropiat de marginea ferestrei și s-a unduit:

„Rapoarte pozitive de la Amsterdam, Buenos Aires, Ottawa, Rabat, Beijing și Seoul...”

„Gata. Gata. Am înțeles. Ca și Tamerlan, predecesorii lui sunt o rasă mai aparte, nu? Sunt în stare să vândă tot, nu?”

„Cred că da. Cred că da. Vor controlul sistemelor doar pentru ei. Nu banii. Nu banii îi atrag. Banii sunt praful pe care cred că ni-l aruncă nouă în ochi...”

„Mda. Controlul sistemelor.” a spus Marsh și s-a strecurat în copia biroului primăriei din South Sabrata, învăluind trupul umflat al primarului. Roșu la față, asculta rapoartele verbale ale oamenilor săi. Lipsit de telefon, radio, televizoare, de curent electric în general. Black-out total. Sistemele prăbușite. Numai că spațioforii trăiau, lăsând totală libertate de manevră turboskellilor. În schimb, băncile, bursele, porturile, spitalele, administrația, comunicațiile de la suprafață, adică tot ceea ce reprezenta proteză socială, era de neutilizat. Acces interzis, peste tot.

sigilate în fața unui eventual

asalt informațional

cei de la United Spaces zic că l-au scăpat din nou

dar e și Luddendorff cu ei

Marsh a părut că vibrează și a continuat:

„Oricum, le vom acorda toate onorurile cuvenite celor care ne-au oferit atâtea arii și volume, lui Tamerlan inclusiv. Dar, nu vor avea niciodată controlul.”

Deborah a părut că se flectează și s-a răspândit peste fereastra biroului. Un al treilea turboskell s-a ridicat dintre rafturile din blană extinsă de leopard:

„Tamerlan a părăsit spitalul în mașina lui Galahad!”

„Conform programului!” a admis Marsh. „Ei l-au localizat?”

„Bănuiesc doar. Acum au dedus că spațiile se îmbracă unul pe altele, dar nu s-au decis dacă să efectueze sau nu salt adrenergic cu un nivel mai jos. Le e frică de noi. Știu că nu-i mai ajutam și că nu mai respectăm contractele. Le e frică să nu rămână blocați cu două sau trei, sau nu-știu-câte niveluri sub real...”

„Aici, au dreptate,” a constatat Marsh cu un aer vesel. „Unde se duce Tamerlan? Spre Opera din Oilers, nu? Acolo și-a amplasat următoarea ecluză...”

A urmat o pauză, iar celălalt turboskell a răspuns, în sfârșit:

„Nu. Nu se duce în Oilers. A luat-o spre Granite Junction.”

„Ce naiba caută în Granite? Nu acolo trebuia să opereze salt!”

„Oamenii lui Hugh și ai lui Luddendorff,” a urmat explicația. „Sunt după el. Au blocat toate străzile care duc spre Oilers.”

Marsh s-a întins ca o pată de ulei deasupra machetei orașului, de pe biroul primarului. A urmărit străzile. Într-adevăr, era foarte ușor să blochezi accesul dinspre Paragon Drive spre Oilers. Iar Banks, deși începea să înțeleagă probabil că se află într-o altă South Sabrata virtuală, nu îndrăzneau sau nu știa să se folosească de noile ecluze.

Sau nu bănuia încă ce-i pregăteau turboskellii? Poate că el credea că revine de fiecare dată într-un real nefamiliar...

„Hugh a inițiat o legătură cu conclavul nostru din South Sabrata,” s-a strecurat încă un turboskell în birou. „Spune că are toate accepturile posibile. De la Human Amnesty inclusiv. Întreabă de câți spațiofori suplimentari credem că avem nevoie ca să-l returnăm pe domnul Banks!”

„Spune-i așa! Că în cuvele Coastei de Nord trebuie să coboare *trei sute de mii de indivizi* și o să i-l dăm pe Banks! Spune-i că fără cei *trei sute de mii de j33*, n-o să mai fie în stare să pornească nicio sistemă! Nici un segment de sistem n-o să pornească până nu-i avem pe aștia în cuve. Dacă zice că n-au șomeri suficienți, zi-i să importe oameni! Sau să dea drumul la imigrări! Sau să se descurce cum știe!”

Turboskellul a ieșit din birou și s-a scurs pe coridorul care ieșea spre

lifturi, umbrind discret podeaua din piele expandată de hipopotam. Produsă de Doho. Care așteptau și ei, cu sufletul la gură răspunsul turboskellilor.

„Vreau să știu ce se întâmplă la Opera din Oilers. E ceva în neregulă cu ecluza lui Banks?”

Informațiile s-au scurs de-a lungul neuronilor și sinapselor lui Leopold Wagner și s-au înșurubat apoi în circuitele nervoase ale lui Johann Ogilvie.

„Ecluzele de la Operă sunt înconjurate de oamenii lui Hugh Secada. Se pregătesc să sară adrenergic. Să-l contacteze pe Banks.”

„Vor să trateze cu Banks. Să-i lăsăm să-și spargă dinții. Cu Tamerlan nu mai pot să tratez decât eu.”

Deborah s-a apropiat de Marsh Levin, întrepătrunzându-și undele de aer cald cu descărcările lui bruște de curent. Miros de ozon printre pocnete subtile. Nervozitatea lui Marsh.

Și a venit răspunsul de la conclav:

„Luddendorff a spus că preferă să omoare toți spațioforii, acum, decât să cedeze șantajului nostru.”

„Șantaj?” a întrebat Marsh. „Spune-i că-l lăsăm să omoare câți spațiofori dorește. Spune-i că putem oricând să ne angajăm proprii spațiofori. Spune-i că putem oricând ieși din cuvele oficiale, cu informațiile lor cu tot, ca să ne cazăm în oameni plătiți de noi. Spune-i că atâta timp cât vor exista bani și oameni săraci, noi vom găsi pe cine să punem în cuve clandestine pe care să le răspândim pe tot Pământul, în așa fel încât ei să petreacă ani de zile până să ne descopere nouă o singură cuvă măcar!”

„Perfect!” a spus turboskellul.

poftim poftim poftim – primarul s-a desfăcut la cravată se holba și aspira aerul ca un pește aruncat pe nisip trei sute de mii? trei sute de mii?

„Oamenii lui Secada au intrat în spațiofori prin ecluzele de la Operă. Au pornit în urmărirea lui Banks. Ofertă de împăcare...” a sosit noul mesaj al conclavului.

Marsh a rămas tăcut pentru câteva secunde. Își vor sparge dinții dacă vor dori să negocieze cu Tamerlan. Tamerlan îi va băga undeva și va merge mai departe pe mâna turboskellilor. Nu s-ar fi aliat Tamerlan cu unii care nu-i recunoscuseră valoarea cu unii care nu-i oferiseră o Priscilla în schimb...

Dar dacă Tamerlan cădea la pace cu ei? Era o posibilitate. Chiar dacă i-o refuzaseră pe Priscilla. Oamenii erau bizari și, pe lângă bani, se mai bazau și pe tot soiul de alte aiureli. Așa că, Marsh

s-a răzgândit și s-a propagat spre aria ecluzelor de ieșire din Granite Junction. Trebuia să se întâlnească cu Tamerlan ca să fie sigur că pastrează situația sub control.

„Sigilați tot ceea ce au capturat turboskellii lui Tamerlan!” a ordonat el. „Sigilați pe toți urmăritorii care mai intră în sistem! Iar pe cei care încearcă să negocieze cu el, ștergeți-i!”

A mai privit o dată diagrama orașului. Hotel Sheraton, a dedus el. Hotel Sheraton, în Granite. În Leopold Wagner.

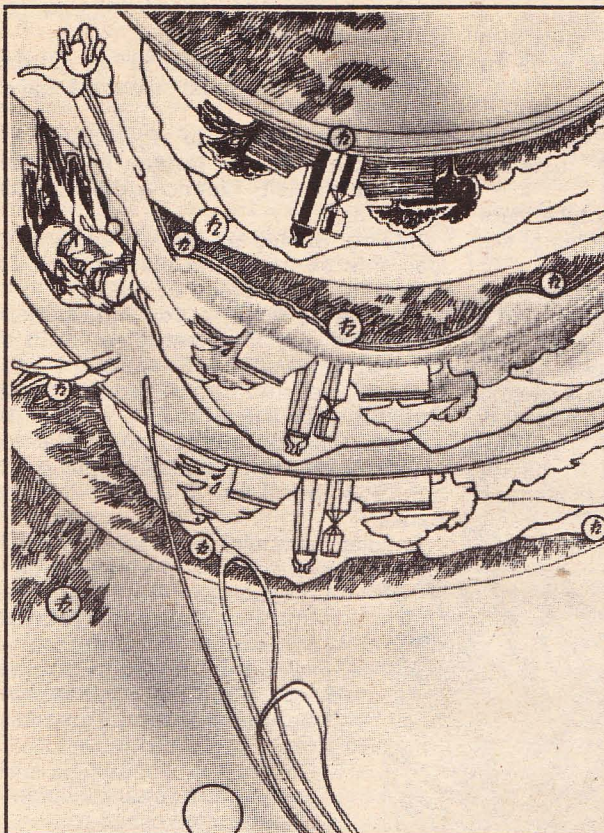
„Ce naiba se întâmplă cu South Sabrata?” a întrebat Tamerlan alergând pe sub coroanele stejarilor bătrâni care prelungeau în virtual recepția hotelului Sheraton din Granite Junction.

„Luddendorff, via Korolenko. Luddendorff știe destul de bine în ce fel sunt dispuse faliile. Te-a parazitat în timpul primului ecluzaj la ieșire.”

Tamerlan a strâmbat din nas și a continuat să alerge. Dacă Luddendorff lovește atât de precis, încât îl încărcase cu senzații false, unde naiba erau acum agenții săi care îi orientează tirul? Și de ce nu-l șterseseră de tot? Doar pentru că acum nu știu câți ani, intraseră împreună în primărie și dăduseră foc la mobilier? Doar pentru că își păstrasera amândoi implanturile vegetale?

De data asta, lăsase în urmă o South Sabrata și mai deosebită decât cea în care revenise prin magazinul de amanet din bulevardul Casablanca. O South Sabrata metalică, lucioasă, construită numai din balustrade zincate, turnuri de oțel strălucitor, coloane din tungsten-

carbon mate și ferestre din sticlă incasabilă. O altă South Sabrata. A treia pe care o parcurgea.

Luddendorff? Chiar atât de subtil?

„Unde sunt acum oamenii lui Secada?” l-a întrebat pe Marsh. Marsh a părut că se înfășoară în fuioare de aer cald, prelingându-se printre trunchiurile groase ale stejarilor. Stârnea frunzele uscate peste care razele soarelui cădeau oblic. Seara. O cromatică infectă, oricum ai fi luat-o.

„Oamenii lui Secada pândesc la punctele de urgență ale pădurii.” a lansat Marsh în sfârșit.

„Le-ai oferit și ecluza mea?” s-a oprit Tamerlan brusc. „Ecluza mea de la Opera din Oilers?”

Marsh avea însă răspunsul pregătit:

„Nu le-am oferit decât ceea ce stipulau condițiile noastre baale. Tu ne-ai creat. Știi că sunt lucruri pe care nu avem cum să nu le facem!” – l-a urmărit cu atenție. Nu părea să realizeze că pierduse de tot controlul asupra lor. „Și în plus, nu așa am venit? Să le oferim niște suprafețe și niște ecluze? Ca să le aruncăm cu praf în ochi?”

Tamerlan a dat lent din cap. Așa stabiliseră din primele zile, de când luase pentru prima oară contact nemijlocit cu conclavele din South Sabrata. Așa negociaseră.

„De fapt,” a reluat Marsh, „Korolenko încarcă date despre 60-65 la sută din suprafețele necunoscute lor. Așa cum ai spus. Cât să nu le atragem atenția... Hugh ne-a mai oferit doi spațiofori pentru acest schimb.” a afirmat Marsh cu tupeu.

Pe fața lui Tamerlan nu s-a clintit nici un mușchi. Înseamnă că nu știa nimic

despre evoluția recentă a situației. „Le-ai oferit și ecluza MEA?” a repetat el întrebat

perfect tamerlan banks îi ameliorase tamerlan banks era primul fraierit pe față de ei cu luddendorff negocia dar tamerlan înghițea gălușca pe nemestecate

„Nu. Ecluza ta dinspre clădirile administrative le e necunoscută. Le-am spus doar de ecluza de la Operă.” Marsh a imitat tusea de care n-avea nevoie. Ca să câștige timp. Tensiune emoțională. „Ți-am spus ce reprezintă pentru noi, Tamerlan Banks!”

uite că nu-mi mai spune domnule banks

„Porți numele unui cuceritor. Vrem să-ți oferim toată suprafața terestră pe care ne-ai vândut-o. Vrem să ne conduci, ca s-o ocupăm așa cum trebuie ocupată o suprafață... exhaustiv adică.”

ce naiba căuta cuvântul asta aici un defect o aluzie subtilă mai degrabă

Tamerlan a mai făcut câțiva pași, oprindu-se pe marginea unui pârau îngrozitor de verde.

„De câți spațiofori ai nevoie pentru a afișa toată Terra, Marsh?”

a aflat totuși? a aflat și se joacă cu mine? dar pe fața lui tamerlan nu se citea ironia care ar fi trebuit să însoțească această punere în gardă „Să te citim mai întâi. Să te citim mai întâi, ca să vedem cât de extins ești...” a glumit Marsh.

„Ei nu sunt în pădurea asta...” a sărit Tamerlan la altă idee.

Marsh s-a compactat, etalându-se pe frunziș: „Sunt siguri pe ei. Sunt siguri că o să le cazi în mână. La ieșire.” a subliniat turboskellul.

Tamerlan simțea că nu controlează situația. Marsh îi ascundea ceva, totuși. Deși lipsit de mimică, era ceva în tonul lui... prea sigur pe el. Prea sigur pe el.

„Hugh a fost deștept în seara asta. Ajutat de Luddy, e adevărat, dar a fost deștept. Cu toate acestea, ar mușcat din nadă amândoi. Când se vor trezi în fața noilor spații etalate, atât de întinse, vor înghiți în sec!” a forțat Tamerlan nota, dar Marsh a rămas imobil, fără să răspundă. „Un spațiu uriaș care îi va scăpa de sub control lui Secada.”

L-a studiat pe turboskell, însă masa de aer cald era în continuare neclintită.

Nu avea de ales. A sărit peste pârau și a dat la o parte crengile joase de stejar, descoperind intrarea într-o încăpăre întunecoasă, plină de țevi aburinde care șipoteau.

„les în South Sabrata!” a spus, iar

Marsh a vibrat. Ca și cum i-ar fi spus: „pe curând.”

Turboskellul l-a așteptat să se înfășe în membrane și s-a retras între stejarii colorați în cărămiziu.

a văzut trei south sabrata până acum trei south sabrata

Poate că Tamerlan bănuia deja ceva. Sau, poate că nu bănuia nimic, dar intrase prea mult în jocul circuitelor adrenergice și nu avea cum să mai iasă afară. „Speră că mai are situația sub control.” a judecat Marsh corect.

A așteptat apelul Deboriei.

„Hugh Secada e de acord cu schimbul. A spus că toată lumea de afară e de acord. Și Luddendorff, și primarii, și corporațiile și șefii religioși. Trei sute de mii de oameni contra funcționării sistemelor și a lui Tamerlan Banks. Ei cred că Tamerlan ne-a indus comportamentul de acum. Au folosit, deseori, în legătură cu el și cu noi, cuvântul complot.”

„Știam că vor fi de acord. Nu aveau cum să nu fie de acord.”

Deborah a râs: „Au zis că primul care va intra în cuvă va fi Tamerlan Banks. Au spus că totul e pregătit ca Tamerlan să intre în cuvele de la subsolul lui United Spaces.”

„Și asta știam. Că-l vor pune pe Tamerlan într-o cuvă.” a remarcat Marsh gânditor. „Dar noi trebuie să-i fim recunoscători lui Tamerlan. Trebuie să-i fim recunoscători domnului Banks!” a subliniat Marsh Levin în șoaptă, jenat parcă.

„Ce-o să facem, atunci?” a întrebat Deborah.

Pauză.

„Aveți confirmarea faptului că domnul Banks nu a eliberat toate blocurile de turboskellii cu care s-a echipat?”

„Te referi la blocurile de turboskelli care îl copiază pe el însuși?”

„Exact. Mai posedă domnul Banks astfel de turboskelli în ariile lui corticale?”

„Adrenergic vorbind, Tamerlan Banks este plin de copii de-ale sale. Mișună prin el însuși, ca să spun așa. Printre catecholi, GABA, peptide și MAO.”

„Perfect.” a spus Marsh. Dacă ar fi fost uman, poate că ar fi zâmbit. „Să-l oferim atunci pe domnul Banks deșteptilor ăia de deasupra.”

Tamerlan Banks a ieșit din ecluza închiriată de Sir Galahad într-unul dintre subsolurile administrative de pe strada 59. Wanda se clătina în cuva ei, ca scuturată de friguri. „O să se trezească ea!” și-a spus Tamerlan și a apăsât butoanele care activau bazinul în care plutea negresa. Lângă ea, un tip pe care Tamerlan îl văzuse mai rar. Un contrabandist din spatele abatoarelor, în mod sigur angajat de Galahad. Tamerlan i-a făcut cu ochiul.

A mai privit o dată la ceas. 7,41. 19 minute până la deschiderea băncii. Bani și controlul spațiilor care se înveleau unul pe altul ca foile unei

cepe. Apoi, o nișă în South Sabrata. De unde să controleze sistemele. Tamerlan al II-lea. Cuceritorul spațiilor interioare. La adăpost de cercetările corporațiilor. Niște spații personale.

A urcat agale scările și a ajuns pe stradă. Lumină? Aglomerație? La ora asta? Și-a controlat ceasul. 7.42. Realitatea era că nu mai ieșise de mult timp în oraș atât de devreme. Apoi, a văzut că nu pășește la fel de elastic ca de obicei. Ce naiba? Părăsise spațioforii. Ce mama dracului mai putea să-l paraziteze acum?

A privit trotuarul, mirat.

„Beton? Beton în South Sabrata?” s-a mirat Tamerlan și s-a lăsat pe vine pipăind suprafața trotuarului.

Rece.

adică nici acum nu sunt în south sabrata și poate că a patra south sabrata peste care dau

A grăbit pasul și a ajuns în capul străzii. A dat colțul, intrând în Piața Winston Churchill. Pervers, a privit către cele 60 de etaje ale corporației United T-Skell Spaces. Situate în stânga lui.

În față, cele 48 de etaje ale clădirii Băncii. Peste tot prin jur, oamenii lui Secada și militarii lui Luddendroff. Orbi cu toții. Lipsiți de ajutorul turboskellilor de filaj. Slujbașii personali ai lui Banks, de acum.

Tamerlan și-a aruncat ochii asupra firmei uriașe care se lăfia pe clădirea Băncii:

IMPERIUM OVERSEAS BANK

A auzit claxonul unei mașini care vuia pe carosabil. Tamerlan Banks s-a încruntat și s-a îndreptat către cea mai apropiată cabină telefonică.

În locul pereților uzuali de alge marine, a descoperit o cabină de sticlă și metal. A intrat și a format numărul lui Galahad.

„Tamerlan Banks la telefon.” a început el.

„Te-ai întors deja?” s-a auzit vocea sigură a negrului. „Ai fost rapid, omule! Rapid de tot! Cum a mers?”

Tamerlan a dorit să-i spună că lucrurile nu erau tocmai în regulă, dar s-a răzgândit în ultimul moment.

„Ca pe roate. Ca pe roate, Sir Galahad.”

„Mă bucur să aud asta. Și pentru noi, lucrurile au mers bine. Băieții mi-au spus că au acces nelimitat spre Londrina, Weddell și Port-Elle. Dar spune-mi! prin cine ai eculizat cel mai bine? Prin Wanda, prin Karin, sau prin Priscilla?”

„Priscilla n-a mai călcat într-o cuvă până ieri...”

„Mă rog, mă rog. Nu discutăm aspectele subiective acum. În orice caz, mi se pare că ești mulțumit de contractul nostru...” a spus Galahad.

„Cum nu se poate mai mulțumit.” a recunoscut Tamerlan și a închis telefonul.

Tamerlan Banks s-a scărpinat în creștet și a ieșit pe strada zgomotoasă în care claxoanele se amestecau cu scrâșnetele frânelor. Și-a

continuat drumul către Bancă, a traversat bulevardul Ocean View și a ajuns în fața intrării pe care scria cu caractere gotice:

IMPERIUM OVERSEAS SERVICES

aici era cessium imperial cessium imperial bank așa se numea asta era firma

A intrat în hol chiar în momentul în care porțile de plexiglas s-au deschis și s-a dus către cel mai apropiat ghișeu.

„Domnule?” l-a întrebat funcționara cu păr platinat, zâmbindu-i profesional.

„Sunt reprezentant al firmei LEV INC. din Weddell. Avem niște afaceri aici, în South Sabrata... Aș vrea să extrag o sută de mii de U.C. dintr-un dintre cont de-al nostru...”

Femeia a aplecat capul în hârtii, încercând fără succes să-și mascheze surâsul amuzat.

„Totdeauna mi-a plăcut accentul de

Banks i-a dat cartela. Ea a întors-o pe toate fețele și s-a strâmbat:

„Corespunde. Numărul și seria corepund. Dar ce model de cartelă mai e și asta?”

„Unul care merge cu siguranță și în South Sabrata.” a lansat Tamerlan aparent plictisit, făcând-o din nou să rădă. Crispat.

„Înțeleg. Sunteți un anglofil ireductibil. Dar, mie personal îmi place mai mult numele oficial: Sabrada do Sur.”

„Chestie de gust.” a admis Tamerlan simțind un gol în stomac. A făcut o grimasă, amintindu-și că veneticul ăla de Secada spunea din când în când Sabrata del Sur, făcând aluzie la extracția sa de columbian trăit prin cuvele sistemelor. „Credeți că pot avea acces la banii mei?” a mai întrebat Banks.

„Imediat, domnule! Imediat!” s-a grăbit

funcționara și i-a întins prin ghișeu cartela cu valoarea înscrisă în displayul minuscul.

„Vă mulțumesc. E plăcut aici, la voi, în South Sabrata!” a spus Tamerlan râspicat.

„Sabrada do Sur!” a accentuat funcționara zâmbind și i-a făcut cu ochiul.

Tamerlan a simțit că în jurul lui se strânge un cerc conflictual greu de definit. S-a răsucit pe călcâie și a căutat din ochi toaletele. Noroc că acestea rămăseseră în același loc. În dreapta ghișeele de schimb, în imediata apropiere a lifurilor personale ale directorilor.

Să-l fi reperat totuși Secada? Poate că ce simțea acum se datora prezenței apropiate a oamenilor lui Hugh care dădeau târcoale clădirii lui CESSIUM IMPERIAL...

Și-a dat seama că, de fapt, banca se numea IMPERIUM OVERSEAS.

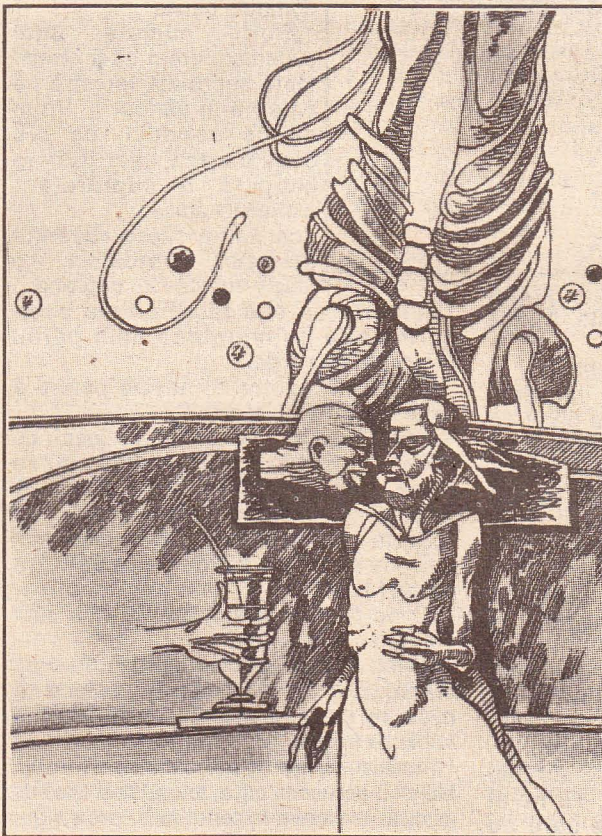
Poate că senzația de nesiguranță provenea din cauza asta... nepotrivirea

numelor. Ca și restaurantul RITZ, care devenise GRAND RAPIDS în cursul urmăririi.

Dar-acum nu se mai afla în spațioforii. Știa că nu se mai află în spațioforii. Cu toate astea, respira aerul unui oraș care se numea Sabrada do Sur și colectase bani de la IMPERIUM OVERSEAS.

A intrat la toaletă și s-a proptit cu mâinile de cea mai apropiată chiuveță. „Virtual?” a apucat el să se întrebe în timp ce își dădea cu apă pe față. S-a privit în oglindă și, din dorința de a se liniști, și-a dus mâna la gât. Ticul prin care, de obicei, își aranja implantul pe care și-l smulsese de pe gât.

Pereții acoperiți cu faianță albă.

Weddell... Dar nu știam că ne spuneți... South?... așa ați spus? South Sabrata?... sună teribil...” a admis ea politicos.

Tamerlan a rămas impasibil în fața ghișeului, privind fix la funcționara care tasta intrarea în codul LEV INC. Figura ei devenea din ce în ce mai serioasă. Zâmbetul i se ștergea treptat de pe buze, iar sprâncenele i se arcuiau, încrețindu-i fruntea.

Descoperise cele 1,5 miliarde ale contului, sau o influență doar fața lipsită de mimică a lui Tamerlan?

„Vreți să-mi dați codul dumneavoastră?” l-a rugat ea cu voce pierdută, holbând ochii în display.

A deschis ușa W.C.-ului și a încremenit, incapabil să mai facă un pas. Dincolo de ușă se întindea deșertul nesfârșit, așa cum îl văzuse într-o fotografie care îl fascinasese în copilărie. Dune galben-cărămizii și cer albastru palid. A simțit mirosul de nisip încins și, curios, a urmărit linia orizontului, dispusă în valuri moi...

Un peisaj magnific. Nu ca încercările nereușite din Johann, Leopold și Erin...

L-a apucat amețeala. De câtă vreme reușiseră turboskellii chestia asta? Abia atunci a realizat că nu ținuse nici o clipă cont de faptul că el exista în spațiofori, în copie, dinainte să efectueze saltul adrenergic.

Adică, se întreba el, pe când Tamerlan Banks efectuase salt din South Sabrata în John Ogilvie, în Erin Siggurvatsohn sau în Leopold Wagner, copia lui cu ce se ocupase? Ea unde sârșise?

Iar el însuși, unde sârșise ultima oară?

„O greșeală de sens?!“ a exclamat Tamerlan.

spațiile care se conțineau unele pe altele

„De ce nu intrați, domnule?“ a auzit o voce din spate. Era funcționara de la ghișeu. Zâmbitoare. „Nu veniți din Weddell, nu-i așa? Și ați vrut să vă aflați în South Sabrata, nu-i așa? În adevărata South Sabrata.“

Tamerlan a dat din cap.

„Și sunteți sigur,“ a continuat femeia, „că în South Sabrata n-a apărut un alt Tamerlan Banks? De la un alt etaj?“ – i-a zâmbit.

gheața în stomac blocul de gheață din stomac

„Să lăsăm glumele.“ i-a rețezat-o el. „Cum pot ajunge înapoi?“

dar simțea blocul de gheață

„Nu există cale de întoarcere“ a spus ea serios. „Ce rost ar avea să vă întoarceți? Doriți să intrați în cuve?“ I-a privit ea dintr-o parte.

Tamerlan s-a apropiat de ea: „Ce vreți să spuneți?“

Femeia și-a ținut buzele (ca Priscilla) și a dat din cap, sigură pe ea. „Pricepeți foarte bine ce vreau să spun. Acum că vă avem pe dumneavoastră, avem nevoie de și mai mult spațiu spațiu... De câte creiere credeți că e nevoie pentru a reproduce toată suprafața planetei? La care adăugăm subsolurile, volumele submarine și harta cerească... Doar nu credeți că sunteți singurul care ne-a adus atâtea repere spațiale? Dumneavoastră doar ați precipitat evenimentele prin care sistemele au căzut sub controlul nostru...“

Tamerlan Banks s-a sprijinit de marginea chiuvetei și și-a băgat

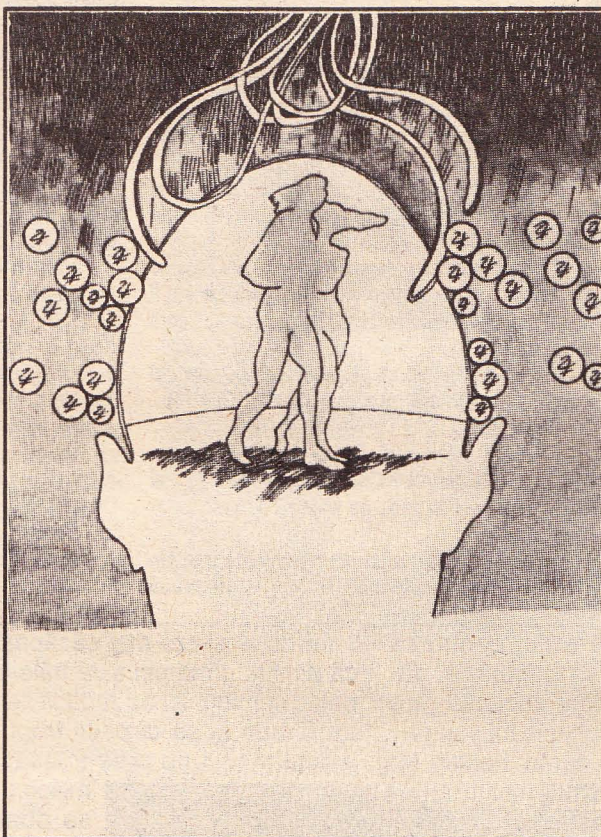
instinctiv mâna în buzunar.

„Nu aveți țigări.“ a spus femeia și i-a întins propriul ei pachet de țigări.

Tamerlan a aprins țigarea, a tras un fum cu nesăț și a privit înapoi spre ușa W.C.-ului. Deșertul limpede și curat.

„Cred că aveți nevoie de opt miliarde de creiere.“ a remarcat el zâmbind trist. Și-a amintit că Marsh Levin nu-i răspunsese când îl întrebase de câți spațiofori are nevoie pentru a reproduce suprafața terestră.

„Minimum opt miliarde. Opt miliarde de creiere, plus reproducerea lor din spațiofori. Plus creierele intacte pe care le-am sigilat când ați fost urmărit. Dar chiar și așa, cifra este insuficientă pentru a ne satisface setea de spațiu. Norocul e că oamenii se vor adapta. Se vor reproduce în cuve, vor mânca în cuve, vor dormi în cuve. Sau, vor învăța să intre cu toții în cuve, pe rând,

un număr de ore pe zi. Căci ce ne interesează cel mai mult e să avem cât mai mulți care să ne servească drept suport. Pentru a crea spații.“

„Și dacă corporațiile nu vor intra în jocul vostru?“

„Nu mai au cum. Sunt dependente de ce facem noi. Și vor accepta condițiile contractelor pe care le vom pune. Hugh Secada, de altfel, a acceptat angajarea a trei sute de mii de spațiofori. Pentru noi, exclusiv. Ai fi crezut așa ceva?“

„Hugh Secada n-a știut niciodată să gândească în perspectivă.“

„Acțiunea lui Hugh Seacada a fost aprobată de toate notabilitățile de la suprafață. Afară e încă black-out. Până

întră cei trei sute de mii în cuve.“

Tamerlan a mai tras un fum și s-a întors să privească în oglindă.

„Și atunci, noi ce naiba reproducem aici? Prin prejur nu pare să fie black-out.“

„Spațioforii trăiesc. În plus, dumneavoastră nici nu știți cu câte etaje ați coborât sub South Sabrata.“

„Mda. Nu știu cât de mult am coborât.“ a recunoscut Tamerlan.

tamerlan 2? o păcăleală un știft

„Ce ziceți? Ați dori să mai coborâți un etaj?“ i-a zâmbit ea îngrijorată. Ca și cum se temea de un răspuns negativ.

„Cred că da. Aș vrea să văd cum e mai jos.“ a răspuns Tamerlan după un moment de pauză. Ea a râs scurt, ca și cum i s-ar fi luat o piatră de pe suflet. Era bine că Tamerlan se dovedea cooperant. Niciunui turboskell nu i-ar fi convenit să-l sigileze pe propriul său Mântuitor.

„Și de ce n-ați spus asta de la început? Gândiți-vă la lucrurile cele mai bizare! Propuneți-ne orice vă trece prin cap! Noi putem face orice!“ a izbucnit ea în râs.

A ieșit din toaletă ținând-o pe truboskellă de braț. Zâmbitor. Mergeau pe podeaua de marmură a holului băncii.

„Bănuiesc că există o condiție însă... reversul contractului, nu-i așa?“ s-a interesat el.

„Partea dumneavoastră de contract este de mult timp achitată...“ a replicat femeia.

„Cum adică? Convenisem cu Marsh Levin să mă citiți.“

„Am început să vă citim de aproximativ,“ – s-a uitat la ceas și a continuat – „de aproximativ treizeci de minute. Dar nu vreți să coborâm etajul despre care am discutat? Cum spuneți dumneavoastră, spații în alte spații, ca niște foi de ceapă...“

Au intrat în spatele ghișeului. Ea a deschis o ușă pe care scria **CONTABILITATE** și au pătruns într-o încăpere lungă, plină cu ecluze.

Mda. Merita să intre în deșertul acela de pildă. Să-l controleze. Atât acel deșert cât și toate celelalte etaje în care mai putea coborâ. Ca să le exploreze. Și s-a întreat în care dintre spațiile virtuale care i se așterneau în față, ar fi putut s-o găsească pe Priscilla Idriss dispusă să vorbească prima.

Acela era un spațiu care într-adevăr merita să fie controlat.

„Cum adică, mă citiți de treizeci de minute?“ a realizat el în timp ce intra în cuvă.

„Marsh Levin vă citește dintr-un spațiofor aflat cu un nivel mai sus, domnule Banks. Aici, suntem chiar în dumneavoastră. În Tamerlan Banks din cuvele corporației! Sabrada do Sur este în lobul frontal al creierului lui Tamerlan Banks.“ i-a zâmbit ea, iar Tamerlan a tras membranele amniotice deasupra capului. Fără nici un fel de surpriză sau regret.

Oricum ar fi fost, sub el se întindeau miliarde de etaje de explorat.

Ragnarok s-a dorit o cărămidă azvirlită în dulcea tematică SF, promovată cu asiduitate de o bună bucată de vreme încoace. Un contraexperiment. Un text care și-a propus, printre altele, să "încaseze" palme critice. Coautor fiind la respectiva producție, am așteptat, am așteptat, am așteptat... Când va veni reacția? - mă tot întrebam.

Cînd va veni d-l Mihai Grănescu să-l desființeze? Cînd va reacționa d-l Pruteanu? Cînd vor tăbări pe noi, autorii, colegii de generație? - Pentru că, de atacat, Ragnarok trebuie atacat! El este simptomatic pentru modul în care este vizualizată elaborarea unui text (SF, sau non-SF) în zilele noastre.

De aceea, m-a-bucurat foarte mult articolul d-lui Cristian Lăzărescu publicat în Anticipația 514. Articolul cu pricina se numește CENZURA, și cauterizează exact zonele deficitare ale producătorilor de literatură (?) autohtoni. Cristian Lăzărescu nu se leagă direct de Ragnarok, însă, problemele ridicate de domnia-sa, sînt tocmai cele pe care sperăm să le scoatem la iveală odată cu publicarea respectivului experiment.

Deci! Prin ce păcătuiește Ragnarok? Prin ce păcătuim cu toții, cei care ne așteptăm să fim întîmpinați cu surle și fanfare de editori?

Să facem o scurtă trecere în revistă:

1) PLOTUL - epicul este cel care dă coeziunea unui text mai lung de 4-5 pagini. Un short-story poate cocheta cu lirismul, cu așa-zisa poematică (scuze pentru termen!) în proză. O poveste mai lungă, însă, nu-și poate permite să înșiruie o avalanșă de metafore, parabole, hiperbole, epitete și elemente de atmosferă. Oricine, oricîtă bunăvoință ar avea, începe să caște și simte nevoia irepresibilă să azvirlă din mină un text care abuzează de stil!

Sîntem în 1994, în jurul nostru se petrec o grămadă de lucruri - practic, trăim într-o baie de evenimente care ne alimentează, continuu, setea de narațiune și dorința de a ni se povesti ceva...

Numai că narațiunea nu este suficientă. Pentru ca ea să capete valențe literare, trebuie potențată de conflict și personaje... Deci:

2) CONFLICTUL, și,

3) PERSONAJELE - nu sîntem înconjurați de indivizi care dau din coate? Nu trăim printre tipi care vor să facă bani? Chiar nu cunoașteți pe nimeni care să dorească să pună mîna pe un segment de putere? Acasă, la servicii, în oraș, în județ, ș.a.m.d.?

Pe de altă parte, n-ați cunoscut înși care se întreabă dacă ceea ce fac este bine sau rău? Credeți că nu ființează persoane care se întreabă seara, înainte de a adormi: "Ce am făcut azi? Merita să mă lansez în acțiunea asta - să mă cert cu patronul, sau, să mă cert cu prietena, sau, să-mi

Sebastian A. Corn

ajut un amic, deși am pierdut o grămadă de bani și de timp din cauza asta?"

Iată lucrurile pe care le încasăm zilnic! Intrigi puse la cale de amici de circumstanță, o mină de ajutor întinsă de unii de la care nu te-ai fi așteptat, etc., etc., etc...

Tipii ăștia pe care i-am menționat, precum și pulsuniile enunțate - iată energia unui text de compus în 1994!

Ce se află dincolo de energia scriiturii? Dincolo de "zvîcul" unei producții literare? Știți că voi fi înjurat de colegii generației '90 pentru cuvîntul care va urma. El este:

4) MORALA - morala, în sens de post-efect al scenariului structurat prin punctele 1), 2) și 3)... Concluzia, adică.

Cîte din elementele discutate mai sus se regăsesc în Ragnarok? Cîte din elementele de mai sus se regăsesc în ceea ce scriem, de vreo patru ani încoace?

Recunosc. Propun un program comercial. Un program literar "vandabil". Nu mă interesează

metafora, ci verbul care curge liber. Nu mă interesează "gongorismele", ci fluxul cinematografic al textelor. Nu mă interesează limbajul, nu mă deranjează de loc referințele la sex, la perversiune - pentru că nu sînt într-atît de ipocrit încît să nu recunosc că, măcar Tata Freud m-a, și ne-a ghicit. Există tratate științifice de psihanaliză care abordează exhaustiv tema... Fără să glumească.

Nu mă deranjează nimic în planul de "lectură primar" - al exprimării, adică.

Nu mă deranjează decît lipsa plotului, a conflictului, a personajelor conturate cît de cît, și a concluziei. În rest, să scriem cum vrem. În ce registru dorim! În ce "locații" alegem! Fără pudibonderie, însă! Fără recursuri nefundamentale la estetica frumosului.

Margarete? Fundulițe puse la cutiile cu bomboane? Apusuri de soare? Obrazuri catifelate?

Îmi plouă în casă, d-lor! Mă înjură gunoierii, d-lor, pentru că nu le dau bani cînd vin la ușa mea cu cerșeala! Țigănci cu fuste înflorate îmi tușesc în față în autobuzele aglomerate!

Iar străzile orașului put! A transpirație, a deieții și a bișnițarii mai agramată (sic!) chiar decît mine!

Mai vreți zambile, domnilor? Dacă răspunsul e "Dăa!" - vă recomand fotografii din alea . Penthouse se cheamă revista.

Nu vă place? E urît?... mda, e cam urît. Păi atunci, de ce nu vă duceți voi într-un falanster, d-lor? Unu' în care să aveți exclusivitatea!

Pentru că, în rest, trebuie să "spargeți" Ragnarok doar la palierule pe care le-am explicitat. 1), 2), 3), 4) - ca să țineți bine minte la ce mă refer! Acolo își merită el pedeapsa, critica, transformarea în hîrtie igienică, incendierea și ruptul în bucăți!

Nu are intrigă, nu are personaje, conflictul e subtil, iar concluzia e vagă...

De ce nu mi-ați dat în cap, d-lor, pînă acum? Ați mizat pe rămășițele spiritului autocritic pre '89? De ce n-ați spulberat Ragnarok?

De ce n-ați intrat în joc? - Mai discutăm și noi, ne mai împrieteneam...

Despre Sebastian Corn mi-e greu să scriu, pentru că stiloul meu nu știe decît să-mproaște, să bombăne, să-nțepe, obligîndu-mă așadar să abordez doar subiecte care mă irită. Ei bine, degeaba scotocesc prin textele lui sau prin amintirile mele; n-am de ce să-l înjur pe domn' doctor. Iar

Dănuț IVANESCU

PĂI E BINE. DOMN' DOCTOR?

asta pînă la urmă constituie un bun și onest motiv de enervare. Și dacă mă gîndesc bine îl găsesc și pe-al doilea: șirul interminabil de premii însușite de împricinat (o fi vreun hobby?) a început la Ploiești. Se poate spune deci că a avut onoarea de a fi fost descoperit, mai mult sau mai puțin întîmplător, de "Quo Vadis?". Trebuie să recunosc totuși că aceea "fu ocazia, iară nu cauza" succesului său, pentru că, fără doar și poate, Sebastian Corn nu mai putea sta multă vreme ascuns.

Și, odată intrat în cursă, nu se mai oprește: scrie mult și bine, al dracului de bine. Mă îngrijorează efectiv hemoragia sa de idei. Curg din el firesc și la un debit industrial, de parcă ăsta ar fi rolul său în natură. Introduci pe-o parte informații în mediu și pe partea cealaltă iese literatură. Iar

între două proze mai căsăpește cîte-un bolnav-doi, pentru că pînă la urmă din asta trăiește, nu? Poate că textele sale, deloc cuminți, își au rădăcinile și-n meseria sa. Te sature să tot fii bun și să cîrpești trupuri, și cum Hypocrate ăla cu jurămîntul lui nu prea-ți lasă loc de manevre, îți cauți alt

mijloc de defulare, la celălalt pol. Păi se poate, domn' doctor? Ce ți-am făcut? Pe unii-i vindeci și pe alții-i îmbolnăvești? Stai acolo, la masa matală de operații și nu mai stîrni în noi tot soiul de sentimente reprobabile precum invidia, ranchiuna și așa tot mai departe. Dacă nu, mă bate gîndul să-mi

cumpăr un bisturiu și să m-apuc de operații. Asta-i soluția? Chiar: de ce n-ai preda niște cursuri de specialitate (Chirurgia pe-nțelesul tuturor, în zece ședințe), pentru că lecții de SF ai dat, slavă Domnului, și mai ai destule-n sertar, o știi. Deși...

Uite, îndraznesc să-ți dau un sfat: apucă-te de Star Trek-isme, altfel va trebui să te mulțumești în veci cu Giurgiu în loc de Vancouver, și cu barul "Quo Vadis?" în loc de Televiziunea Română. "Așa merg lucrurile". Dixit.

CRIZA LOCUIRII

Am citit „Așteptînd exodul din Goatza”. Textul a apărut, bineînțeles, în „Jurnalul SF”. Căutați nr. 69/94. E un „Corn” de zile mari. Atenție, nu e o laudă! E vorba de ziua în care s-a relevat criza locuirii. Sebastian A. Corn, geograful, construiește teritorii. Apoi zice, gata oameni buni, valea! Nu zîmbiți, nu e un travaliu prea ușor. Pare o nebulie să încerci să clădești ca mai apoi să distrugi plin de furie.

Sebastian A. Corn, geograful, cu mărînimie, îți strecoară sub ochi hărțile teritoriilor sale. Parcă le cunoști de undeva, bucuros te avinți în cercetarea lor. Îți spui, uite, orașul de colo îmi este familiar. Gîndești că te-ai preumblat pe străduțele lui. Poate. Ai auzit cîte ceva despre Imperiu și Protectorat.

Te vei înșela însă asemuind Corpul cu realul corp. Căci numai în aparență avem de-a face cu o verticală. Corpul despre care vorbește Sebastian A. Corn a suferit în alambicele sale o transformare esențială. Ai senzația că realul corp a explodat. S-a întins la Nesfîrșit. S-a prefăcut. Se preface continuu.

În fața ochilor ți se deschid teritorii. ancestrale. Sub noile teritorii. Textul ți se relevă pas cu pas. Ești asemenea unui căutător. Privești. Ți se pare că recunoști reperele. Arta privirii.

Personajele lui Sebastian A. Corn se luptă pentru a privi. E o desfătare. În toate. Pur și simplu să vezi. Adică să fii prezent, să fii acum, în aceste teritorii. Pentru ca mai apoi să te cuprindă îndoiala. Să accepți să meditezi. Un început în toate. Textul acesta e început și sfîrșit. E naștere și moarte. Personajele refac privirea. O reconstruiesc. Încearcă să se inițieze. Conflictul transpare. Tot timpul există forțe care lucrează la confuzia esențială, tot timpul se găsește cineva care să-ți acopere ochii.

În teritoriu, o lume diversă. Cu chinurile ei. Mustind, gemind, urlînd, conspirînd.

Ambițioasă lucrare!

Suspiciunea cuprinde. Se bănuiește. Se zvonește. Se aude. În teritoriile lui Sebastian A. Corn se pregătesc revoluții, conspirații. Se pune la cale. Se pregătește Marea Fugă. Exodul. Dintr-o aparent biată femeie. Geograful o încarcă la maximum pe Goatza. Poate că țirfa aceasta vrea să fugă din ea însăși. Poate că locuitorii teritoriilor nici nu există. Poate că sunt doar vocile multiplicale ale unei femei surprinsă de miracolul lumesc.

Teritoriile personaje. Da!

Teritoriile se subminează unele pe altele. Locuitorii sapă, sfredelesc,

dinamitează, lucrează febril. Așa se duce gloria lumii!

Geograful oferă referințe. Te amăgește. Zice, acolo. Cînd privești, vezi de fapt un dincolo.

Nu povestesc Goatza. Ea își spune singură povestea. E o femeie teritoriu. Ce sublim! Femeia-mamă. Proiectată Cîndva. Subminată de însăși Goatza.

Textul oferă urcușuri și căderi spectaculoase. Cineva va profeti. Cineva va duce Mesajul. Teritoriile virtuale cad unele după altele. Se reîntorc la cele ancestrale. Miticul se dezvoltă, se deschide, se închide. Pulsează.

Locuitorii se află într-o situație limită. Vor distruge sau nu Lucrarea? Au acest drept? Înelător viul care se acoperă, care pălește, care se joacă. În fața cui? Cu cine are viul ceva de făcut? Perversă lucrare, viul. E doar un reziduu al celui înimaginabil Nevăzut?

Teritoriile lui Sebastian A. Corn se încheagă într-o poveste-răspuns. Dar cui trebuie să răspundă viul? E o dovadă a Credinței?

Dar în cine se încrede viul? În programul său? Ajuns într-o situație limită viul se pervertește? Își creează singur teritorii pentru ca mai apoi să le spulbere?

Sebastian A. Corn vorbește despre Afară. Locuitorii se străduiesc să privească afară. Corpul-teritoriu nu e doar închisoare în mod fatal, pare a fi chiar Sfîrșitul. Teritoriile se ramifică. Dar oare rețeaua e doar bidimensională? Nu există o deficiență a privirii? A simțurilor în totalitatea lor?

Goatza este construită. Este privită. Este povestită. În același timp ea există. Are un chin al ei. Ceva de împărțit cu lumea întreagă. Ar vrea poate să împartă cu lumea micul ei teritoriu. Nu-și mai încape. Aspiră. Tînjește. Personaj memorabil, Goatza.

Sutele de locuitori tînjesc. Ei vor să anunțe. Să spună. Să vastească. Ce? Cui? Pentru ce? Din care cauză?

Curios, locuitorii multor teritorii tîn motiș să înfulece alte spații. Iată că sînt locuitori care vor să împartă propriul teritoriu cu alții. Singurătatea să fie singurul motiv? Sau pe undeva să fie vorba de masochism și sadism? Să fim mai mulți, să ne doară și să-i doară!

Și totuși se rupe cu totul teritoriul. Dureroasă încercare. Esențială. Aducătoare de Sens. Asimetrică ruptură. Pentru ca lipsa sau prea plinul să devină motivele unei noi meditații. Reperele unei noi iniții.

Sebastian A. Corn, scriitorul se mișcă dezinvolt prin teritoriile sale. Aruncă priviri cu subînțeles. Se joacă, în fond. E dorință.

**Sebastian A. Corn, geograful
Teritorii ancestrale
Arta privirii
Goatza, un personaj feminin
memorabil
Programul virusat sau despre
căderea lumilor**

Carnea teritoriilor sale sfîrșie pe jeraticul dorinței. Carnalul la superlativ! Goatza, fie vorba între noi, e femeia lui. O construiește cu sîrg. O taie apoi în bucăți. Împarte îmbucăturile. Cu gesturi largi, mesianic.

Sigur că teritoriile sale stau sub semnul biblicului. Să fie aici și un semn al credinței aflate acum în criză?! Sau întrebarea mea plutește într-o stare de superficialitate?

Textul e mai mult decît o rescriere a biblicului. Sau, mai bine zis, a Cărții Primordiale. Nu cumva Cartea e dinamitată de locuitorii noilor teritorii? Ai senzația că ei nu se mai relevă din Paginile De Început. Complotul e universal. Programul a fost virusat. Lumile sunt în cădere. Ar fi fost frumos, ar fi fost de-a dreptul comod să decadă. Dar ele se prăbușesc. Se vînzolesc spre arhetip. Își pierd nu numai conturul ci și substanța.

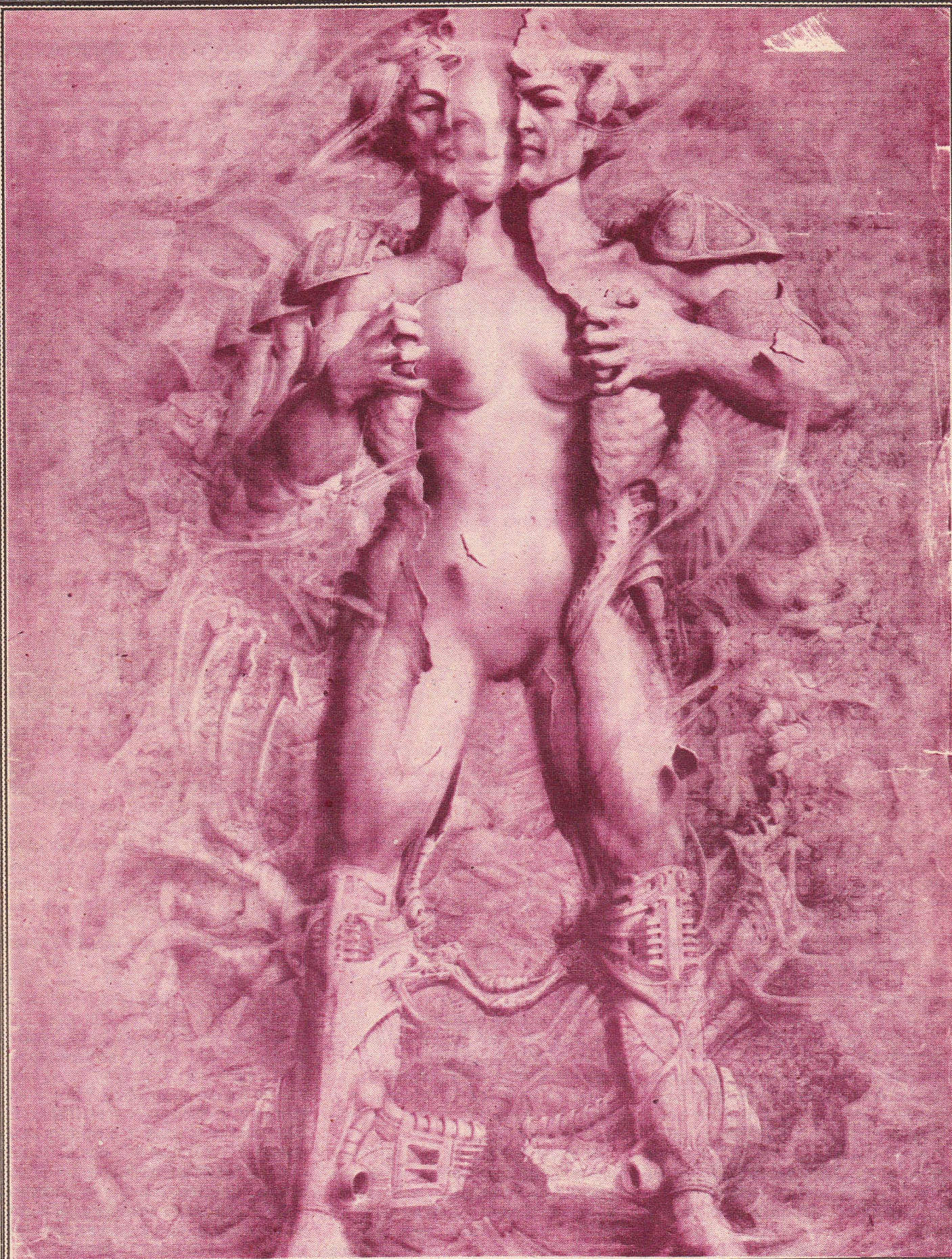
Sunt oare locuitorii Cei Aleși? Oare nu cumva se dovedesc a fi trufași? Cine i-a ales? Și de ce tocmai pe ei?! Nu seamănă atîtor locuitori care s-au petrecut în realitatea virtuală păcăliți? Nu se înșeală toate aceste personaje ale lui Sebastian A. Corn? Poate că tocmai el, geograful, le-a amăgit. Le-a insuflat Măreția Depărtărilor pentru ca mai apoi să le lase să cadă. Și nu oare se întîmplă adîmă în realitatea realitate?

Ce frumoasă e igonranța?

Și care ar fi Profeția? Orbecăind către lumină vor reuși locuitorii să-și înțeleagă menirea? A decodifica întocmai informația cuprinsă în chiar carnea lor așa cum ne lasă să înțelegem Sebastian A. Corn?

Citind și recitind, descopăr că tot timpul îmi scapă ceva anume. E un neînțeles. În adîncul acoperit al teritoriilor. Îmi place asta. Sînt liber să construiesc pe marginea acestei femei, Goatza. Sînt liber s-o interpretez. Sînt liber să încerc să-i viruez programul. Pentru că textul lui Sebastian A. Corn conține Chemarea. E un strigăt care vine de dincolo de Universul Vizibil. E un reziduu al evenimentelor imemoriabile. E joaca viului cu el însuși. E o chemare care înșeală. E o chemare sfîșietoare. Glasul care ne cheamă construiește teritorii peste teritorii. Ne trezește noaptea și ne îndeamnă să privim. Ne arde pe dinăuntru. Leșim din noi înșine. Nu ne mai place locul. Iar locuirea devine de-a dreptul tragică.

Ce nemaipomenit ar fi dacă totul ar fi doar o superbă figură de stil!

М А Р Т О В С К И Е ' 9 9